CRIME SCENE PRESS
te voi răpi la noapte!
Stelian Țurlea

ȘTELIAN ȚURLEA

virtual-project.eu

te voi răpi la noapte!

CRIME SCENE PRESS
★ roman ★

Stelian Țurlea

TE VOI RĂPI LA NOAPTE!

Roman, ediția a doua

Stelian Țurlea
Te voi răpi la noapte!

STELIAN ȚURLEA, 2011
CRIME SCENE PRESS, 2019 pentru aceasta ediție.

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚURLEA, STELIAN
Te voi răpi la noapte! / Stelian Țurlea. – București: Crime Scene Press, 2019
ISBN 978-606-8959-30-6

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectura: MANUELA ARION
Tehnoredactor: CORINA MÎȚĂ
Bun de tipar: martie 2019
Tipărit în România, ART PRINT

Carte apăruta cu sprijinul *Fundației Premiile Flacăra*

Faptele și personajele din paginile care urmează pot fi întâlnite numai pe tărâmul ficțiunii. Orice încercare de a le descoperi în realitate este riscantă și neavenită.

Născut în 6 ianuarie 1946, **Stelian Țurlea** a urmat studii de filologie (1968) și filosofie (1976) la București, a fost aproape trei decenii redactor de politică externă (revista „Lumea”), a condus, după 1989, pentru scurtă vreme, revistele „Lumea”, „Zig-Zag”, apoi ziarul „Meridian”, după care a lucrat în televiziune, ca șef al departamentului de știri al Antenei 1. Între 1996 și 2014 a lucrat la ProTV ca director editorial, între 2000 și 2016 a condus „Ziarul de duminică”, pe care l-a și creat.

Este autor a douăzeci și patru de romane, un volum de povestiri, unsprezece cărți de publicistică, nouă cărți pentru copii și două traduceri. A îngrijit șase albume.

A primit Premiul Uniunii Scriitorilor pentru Literatură pentru copii (2003), Premiul Asociației Editorilor din România pentru Literatură pentru copii (2005), Premiul Special al Uniunii Scriitorilor (2006), Premiul Asociației Scriitorilor din București (2007), Premiul „Flacăra” pentru Literatură (2011). A fost nominalizat la Premiul Uniunii Scriitorilor pentru Literatură pentru copii în 2000 și Premiul AER pentru Roman în 2003.

Premii în jurnalistică: Premiul Asociației Profesioniștilor din Televiziune (APTR) pentru jurnalul de știri Observator (Antena 1), 1995: Premiul APTR pentru Observator, 1996; Premiul special APTR pentru documentarul „13-15 iunie 1990”, 1996; Premiul Fundației Pro pentru manageriat jurnalism, 1999; Premiul Fundației Pro pentru Jurnalism, 2001; Premiul Radio Romania Cultural pentru „Ziarul de Duminică”, 2007.

Te voi răpi la noapte
Să știi, iubita mea,
Și-n cerul plin de stele alături vom zbura
*(*Vița de Vie*)*

Prolog

Mă gândeam că *Arunc-o pe soră-mea din tren*! o să fie un succes nebun, cum îmi spusese editorul, cu lansări succesive, de-o să mă doară mâna de câte autografe o să semnez, cu interviuri la toate televiziunile, în ziare și reviste, cu invitații la talkshow-uri, tiraje succesive, o glorie mai ceva ca a Mihaelei Rădulescu cu cartea ei despre nimicuri. Mă gândeam c-o să ajung Sandra Brown mioritică, nu alta! Cu un dram de noroc, avea să mă caute și Andrei Boncea de la Media Pro Pictures să încheie un contract pentru transformarea cărții în scenariu și pe urmă în film! N-am nicio vină c-am fost atât de naivă și-am crezut totul, nu mai scrisesem vreo carte și habar n-aveam ce se petrece după aceea.

Acum aș putea să spun că nu se întâmplă mare brânză, iar toate vorbele despre succes și glorie sunt aiureli. Sau amăgiri. Dacă nu e careva cu putere direct interesat, nu se face nimic. Cine te citește mai mult se uită chiorâș la tine, doar că nu te-ntreabă ce-ai vrut să spui, dar mai degrabă nu te citește fiindcă nu interesează pe nimeni ce-ai scris. Iar prietenele care catadicsesc să-și arunce ochii pe câteva pagini, probabil că închid repede cartea să nu facă icter și nu-și schimbă părerea dinainte definitivă că au dat peste un roman prost! Sunt atâtea distracții pe lumea asta – televiziune, filme, fotbal, table, bronz la solar, internet, spartul semințelor, bârfele – că mă întreb de ce editorii ăia atât de mulți își mai închipuie că mai citește cineva cărțile lor. Poate și d-asta au apărut cărțile-audio, mergi cu mașina, bagi CD-ul cu vocea autorului sau de regulă o voce mai plăcută, de actor, care îți citește cartea și până ajungi la destinație ai bifat-o. Asta da, ispravă! Cei mai mulți sau cele mai multe preferă cărțile ecranizate, nici nu le mai deschid, văd titlul și spun că au citit și ce bine a jucat cutare actor în cartea asta. Să mai spun că nimic nu se compară cu scotocitul prin magazine după chilipiruri sau cumpărăturile pe internet? Pentru astea bag mâna în foc că nu există rival!

N-aveam nicio pretenție să mă abordeze vreunul dintre scriitorii cunoscuți și să-mi spună: măi, fato, ai

scris o carte așa și pe dincolo, îmi place sau nu-mi place, dă-i înainte sau las-o baltă! Nu fac parte din lumea lor și nici n-o să fac vreodată. Dar mă gândeam că măcar colegii de serviciu or să și-o smulgă din mâini, n-or să adoarmă până n-o dau gata și pe urmă să te ții telefoane și discuții până se crapă de ziuă! N-a sunat decât Yvona, mult după miezul nopții:

— Sper că nu dormi! Ești o scumpă că m-ai băgat în cartea ta!

— Știi că… am început eu să bâigui, gata să mă scuz că nu era cine știe ce personaj.

M-a întrerupt:

— Las' c-am înțeles! Apropo de nu știu ce, să-mi păstrezi camera aia liberă, nu se știe niciodată.

— Iar s-a făcut Puiu nemernic?

— Bate-te peste gură! E totul minunat! Dar nu se știe niciodată cu bărbații ăștia… M-am fript de multe ori.

Ea credea că vorbește despre cartea pe care tocmai o citise.

Pe urmă a mai fost șefa, care m-a chemat la ea în birou și în loc să mă ia la rost că nu terminasem nu știu ce anchetă, cum mă temeam, mi-a zis:

— Nu scrii deloc rău! Dar televiziunea parcă e altfel…

Mare compliment din partea ei!

Și totuși de la cartea abia publicată mi s-au tras toate câte au urmat. Când i-am dat-o soră-mii Ilona, a făcut ochii cât cepele și a izbucnit:

— Știam eu! Vrei să mă faci de râs în fața lumii!

Nu era chip să-i scot prostiile din cap. După ce l-a auzit la ProTV pe *Omul care aduce cartea* spunând că de foarte multă vreme nu l-a mai scos din fire un personaj așa de al dracului ca scorpia asta veninoasă de Ilona, am crezut că mă ucide. Abia atunci s-a apucat s-o citească. Dar după ce a citit-o, a fost atât de entuziasmată, că m-a făcut și pe mine să revăd pasajele în care o descriam, eram convinsă că greșisem pe undeva.

— Am găsit un editor grozav! spunea. Trebuie neapărat să stai de vorbă cu el.

Ce nevoie mai aveam de un editor din moment ce cartea fusese publicată?

— Ce publicare visezi? a strigat Ilona. Câteva sute de exemplare tipărite nu-nseamnă publicare, e ca și cum ai arunca banii pe fereastră. Trebuie să invadăm piața și

omul tău nu e-n stare, n-are putere economică. Pe când ăl de care-ți vorbesc… Nici nu știi! Nu e doar un editor grozav. Se ocupă și de publicitate. Iar acum a obținut licența să-și facă o televiziune și vrea să facă și filme. Îți dai seama? I-am și vorbit de cartea ta care ar putea ajunge un film de succes. Ne-am umple și el și noi de bani.

— Cum adică i-ai vorbit?

Presimțeam că mă bagă în cine știe ce dandana.

— Cum să nu-i spun, dacă e șeful meu? A, nu știi, n-aveai de unde, că e treabă de-o lună, sunt consilier juridic la firma asta a lui, de fapt, mâna lui dreaptă.

— Ilona, nu m-am gândit niciodată c-o să fac bani din cartea asta.

— Foarte rău! Eu m-am gândit!

— Și n-am de gând să mă dau pe mâna niciunui neavenit să…

— Unu – nu e un neavenit, m-a întrerupt ea năvalnic. Doi – dacă mă bag eu în afacere, îți dai seama că nu-i o joacă. Trei, am vorbit deja cu editorul tău despre care habar n-aveai că e cu-n picior în groapă și i-am cumpărat drepturile pe cartea asta, l-am îmbrobodit atât de ușor că mă gândesc că mi-ar fi dat-o și gratis, doar să amintesc pe undeva că prima ediție a apărut la editura lui de trei lei. De fapt, voia să-i iau de pe cap cheltuielile cu difuzarea tirajului lui de rahat, că n-a ajuns în nici a suta parte din librării. Cum să afle lumea de noi, dacă abia de-a tipărit o mână de exemplare?

— Cum adică noi?

— Uite-așa! Trebuia să m-aștept c-o să-mi pui bețe-n roate! Mereu ai fost roasă de invidie, asta e! Nu poți suporta să ajung vedetă și să am succes!

Chiar nimic nu înțelegeam, dar n-aveam cu cine vorbi, era o harpie gata să mă sfâșie pentru ceva ce nici măcar nu făcusem. Sora mea vitregă! De când mă știu, urmărise să nu cumva să i-o iau înainte, să fiu mai frumoasă, mai curtată, mai iubită, simțea că se îneacă de ziua mea, când primeam în dar niște flecuștețe pe care ea nu le avea, sau când mi se oferea un premiu sau mi se făcea un compliment după care tânjea. Mi-a fost greu să aflu ce o mâniase într-atât, iar când am aflat, nu știam dacă să râd sau s-o dau cu capul de toți pereții. Își pusese în gând că editorul sau producătorul pe care îl găsise ea va finanța fără doar și poate un film în care ea avea să

joace rolul principal, sau unul dintre rolurile principale, care îi va aduce gloria mult așteptată.

— Tu ești sănătoasă, Ilona?

— Cât se poate de sănătoasă! Nu știi ce putere are omul ăsta! Și nu știi că m-am angajat la firma lui și că-mi mănâncă din palmă. Dacă vreau să joc în film, el o să-mi ceară să joc în filmul lui! Mama e sigură-sigură c-o să ajung vedetă și se gândește deja cu ce-o să mă-mbrac la premieră.

— La ce? am sărit eu ca arsă.

— La premiera filmului. O să chemăm sute de persoane, toată lumea importantă din țara asta!

Era clar. Dacă se vârâse și maică-mea pe fir, n-o să mai am zile liniștite.

Scurt pe doi. N-avea rost să-mi mai bat capul. Să joace!

Dar lucrurile nu erau atât de simple. Aveam și eu un rol, ba chiar unul serios, încât biata mea soră, prima oară în viața ei, începea să mă curteze de-a binelea și să se gudure pe lângă mine. Devenisem importantă.

1. Ileana

Când mi l-a prezentat soră-mea Ilona pe Memé Florescu, am fost convinsă că a dat peste un fante care-o s-o facă nefericită. Exact ca în ilustratele interbelice, doar că n-avea uns cu briantină părul bogat și negru. Falnic, cât un brad, bine legat, impunător. Eram convinsă că se aștepta ca toate femeile să leșine de plăcere la fiecare zâmbet al lui, de parcă ar fi fost Cary Grant, și zâmbetele se înșirau ca pe ață. Nu mi-a fost greu să aflu că intrase de mult în gura lumii ca o poamă rară, se spunea că avusese toate femeile posibile, fără să iubească vreuna. Îl iubeau în schimb ele, pentru că era chipeș, frumos, atletic, burlac, bogat, prototipul ginerelui așteptat de toate mamele. Și incredibil de impudic. Toate sperau să pună mâna pe el pentru totdeauna ori măcar să-l ducă la cununie o vreme, cât să-i *pape* banii, dar niciuna n-a reușit mai mult decât să i se vâre-n pat. Niciuna însă nu-i purta pică, el nu promisese nimic, se aruncaseră singure în brațele lui, dar nu-mi vine să cred să fi rămas vreuna care să nu-și închipuie cum i-ar scoate ochii cu gheruțele, zâmbind și cu mare drag, dacă ar fi avut prilejul. Avea el grijă să nu se ivească prilejul ăsta.

Nimeni nu știa de unde apăruse, ce făcuse în tinerețe, unde și ce studiase, dacă studiase, și la chestia asta cu studiile toți o lăsau mai moale, în vremurile de-acum mereu mai mulți sunt convinși că diplomele te-ncurcă și reușita-n viață ține de alte priceperi. Era clar că Memé Florescu le avusese, iarăși nimeni nu știa de unde începuse, dar acum avea câteva firme ale lui, în alte câteva era acționar cu participare majoritară, îl curtau mai multe partide ca să-l mulgă de bani, amenințându-l, mai voalat, mai direct, c-o să-l calce fiscul pân-o să rămână lefter dacă nu trece de partea cuiva, ca orice afacerist cu scaun la cap. Memé Florescu n-o făcuse și încă rezista. Se învârtea în aceleași cercuri parcă dintotdeauna, nu se întreba nimeni când apăruse prima oară sau cine îl adusese. Oricum se obișnuiseră toți să nu fie sindrofie la care Memé să nu apară măcar în trecere, câteva clipe, cât să sărute niște obrăjori pudrați și parfumați sau să strângă

zdravăn niște mâini. Rareori rămânea mai mult, se știa că e prea prins cu treburi, chiar dacă nimeni nu înțelegea care-s treburile alea, nimeni nu putea spune că-i cunoaște programul, ce face sau dacă e dator cuiva. Nici măcar Ilona, care ajunsese surprinzător de repede omul lui de încredere. Soră-mea Ilona, în calitatea ei de consilier juridic, îi devenise mâna dreaptă, adică la un moment dat aveau să i se spargă toate oalele-n cap. Ori era nebună de legat, ceea ce înclinasem să cred din adolescență, ori avea un as în mânecă cu care putea deveni periculoasă. Și de asta o credeam în stare.

Bărbatul mi-a zâmbit într-un fel special, care trebuia să mă facă să mă simt singura ființă omenească de pe pământ. Am înțeles pe loc de ce erau moarte femeile după el. Apoi m-a străpuns cu privirea, vrând să-mi transmită ceva, convins că reușește, iar eu trebuie să fiu capabilă să descifrez, dar în clipa aceea n-am priceput decât că abia așteaptă să mi-o tragă și numai prezența soră-mii îl oprește să se dezlănțuie. Aveam și eu o fixă. Încă o mai am. Abia m-am abținut să nu-i zic ceva și cred că se vedea în ochii mei ca un vierme libidinos. Pe loc, totul mi s-a părut demn de milă; numele lui, chipul, manierele de frizer, statura falnică, deși era îmbrăcat cu o cămașă cadrilată de firmă atârnând pe deasupra pantalonilor, fără cravată, cum se purta, pe care o înlocuise cu un fel de eșarfă legată neglijent, mai degrabă un fular de mătase strident colorată, n-ai fi zis că era patron de succes, ci un fante de bani gata întârziat, pe deasupra mai avea și o havană falică între dinți, niciodată aprinsă, semnul suprem de aroganță macho. Ce înseamnă experiența tristă!

A făcut tot posibilul să rămână câteva clipe singur cu mine, cerându-i Ilonei să-i redacteze un act, eram atât de convinsă că-i un pretext, încât nici n-am prea fost atentă că-mi spunea că vrea să mă roage ceva între patru ochi, nu mi-era gândul decât la libidinoșenia lui. M-am îndepărtat cu răceală de biroul la care stătusem și-mi aruncam privirea pe fereastră, într-o curte interioară plină de gipurile boșilor din clădire, nu l-am simțit când s-a apropiat și mi-a pus mâna pe umăr, m-am scuturat surprinzându-l cu bruschețea mea, s-o fi așteptat să cad în fund doar că se uită la mine. Încă nu înțelesese că nu mă dăduse pe spate. Până să mai zică ceva, a intrat Ilona. Aproape c-o bănuiam și pe ea că s-a-ntors atât de repede

convinsă c-o să ne prindă îmbrățișându-ne, devenisem brusc paranoică, dar chiar n-avea cum să redacteze actul ăla în câteva clipe, doar dacă nu era totul făcut dinainte și atunci nu mai înțelegeam nimic, însemna că este și ea complice. La ce anume, încă nu-mi dădeam seama.

Dar Memé Florescu a găsit până la urmă o cale să rămână singur cu mine chiar în acea zi și nu mi-au trebuit mai mult de cinci minute să înțeleg că nu-l interesa persoana mea decât în măsura în care îi puteam fi de ajutor. Și era convins că îi puteam fi de ajutor ca nimeni altcineva!

Să n-o mai lungesc: sora lui dispăruse în Spania, nu mi-era clar de ce se dusese acolo, poate să-și caute de lucru, deși avea cam tot ce-i trebuia și aici, în România. Nu mai dăduse niciun semn de multișor și toate încercările lui Memé Florescu de-a o găsi se loviseră de un zid. Începuse să se teamă de ce era mai rău, a vorbit cu un consul de la Castellon care-i fusese coleg de școală, dar și acela ridicase din umeri, bănuiesc că n-avea niciun chef să se amestece într-o treabă care nu-i mirosea a bine. L-a căutat pe marele profesor de hispanistică Dănuț Munteanu, cu care împărțise tată-său pe vremuri o iubită, înainte ca omul să ajungă în Spania, la Madrid întâi, apoi în Tenerife, unde i se oferise o catedră unicat și dobândise prestigiu și onoruri ca Dan Munteanu Colán, își adăugase, potrivit obiceiului spaniol, numele bunicului, mare episcop în Ardeal la vremea Marii Uniri, cine mai știe astăzi? Lumea habar n-are de oamenii mari ai nației. Dar nici măcar Dănuț Munteanu n-a reușit să descâlcească ițele.

Memé Florescu înțelesese că nu prea are șanse cu autoritățile, așa că-mi cerea ajutorul. Cu discreție extremă, nu trebuia să afle nimeni, nici măcar Ilona, ei o să-i spună mai târziu, dacă află acum, pe cât e de exaltată ar insista să meargă și ea și sigur ar încurca totul. Știa că fusesem de mai multe ori în Spania, să fac reportaje pentru Știrile ProTV, îi filmasem pe cei care reușiseră și pe cei care trăgeau mâța de coadă, tot sperând să le surâdă norocul și amânând la calendele grecești întoarcerea în țară. Nimeni nu m-ar fi bănuit dacă mă duceam din nou și începeam să pun întrebări în dreapta și-n stânga, cât mai discret și oarecum indiferentă, în vreme ce chiar filmam pentru postul meu de televiziune. Era dispus să-mi asigure cu generozitate toate costurile,

ar fi aranjat el cu conducerea televiziunii și n-ar fi transpirat nimic. Era atât de convins de reușita proiectului, încât am știut din prima clipă că orice dubiu din partea mea n-ar fi avut nici măcar o șansă la un milion să-i schimbe planurile.

Ceva îmi șoptea că nu trebuie să accept, dar făcusem deja greșeala să-l ascult până la capăt, fără să-i tai macaroana și omul mi se părea cu adevărat disperat. N-o spunea în niciun fel, din mândrie sau naiba știe de ce, dar, chiar dacă se controla de minune, în privirile lui se deslușea o sperietură grozavă, care nu putea însemna decât că fie știa mai multe decât îmi spunea și păstra amănuntele din teamă, fie ținea cu adevărat la soră-sa, cum se întâmpla cu frații de pe vremuri.

Erau câteva semne care păreau să mă avertizeze că e bine să stau departe. Însă niciodată nu ținusem seamă de semne și de coincidențe, așa că m-am aruncat cu capul înainte, ca și în alte dăți. Habar n-aveam cum se face o anchetă polițienească, dar mi-am închipuit că nu poate fi prea diferită de investigațiile mele jurnalistice. Nici când porneam să lămuresc un subiect pentru Știrile ProTV nu știam mare lucru. N-aveam niciun plan, dar la fața locului mi se lumina mintea. Fusesem mereu convinsă că viața e mai interesantă când nu plănuiești nimic.

În mai puțin de zece zile eram din nou în Spania.

Și acum mă gândeam dacă nu mă vârâsem de bună voie în cel mai mare pocinog. Încă de la început.

Închipuiți-vă într-o cameră anostă de hotel oarecare, într-un oraș oarecare dintr-o țară străină în care nu cunoști cu adevărat pe nimeni în afara cameramanului pe care îl târăști peste tot la interviuri și-l obligi să-ți filmeze patru-cinci stand-up-uri la rând, să fii sigură că iese bine, și care în miez de noapte sforăie fără doar și poate la vreo două uși depărtare pe același palier. Frântă după o zi de alergătură, era să adormi în cada cu apă fierbinte. Bâjbâind către patul lat pe care-l pregătiseși dinainte, doar să te arunci și să dormi, să dormi, convinsă că nimic n-o să te tulbure până a doua zi, când urmează s-o iei de la capăt. Parcă un al șaselea simț dă alarma, ceva nu e cum ar trebui!

Nu-i vreme să înțelegi, într-o clipă e lângă tine o prezență, nu știi dacă te sperii sau intri în alertă, nu mai ții minte unde e întrerupătorul ca să faci lumină, dai să te întorci și cineva îți înhață încheietura mâinii drepte și ți-o

apropie de ceafă, începi să te zbați, te lovești de calorifer și de un scrin pe care ții minte că e un telefon și cu mâna stângă apeși în neștire, mături, măcar s-o aprinde ceva ca să vezi ce se-ntâmplă, gâfâi și simți gâfâitul celeilalte persoane în ceafă, nu scoți o vorbă, doar te zbați, dărâmi o veioză care se prăbușește și se sparge cu un zgomot greu, răsună ca o împușcătură în liniștea nopții și brusc el sau ea slăbește strânsoarea, dar te și împinge cu violență, te prăbușești pe mochetă, auzi pași, o ușă, simți că leșini de durere și lângă tine o voce îndepărtată spune de mai multe ori alo, alo, alo, înțelegi în cele din urmă că e receptorul telefonului, îl dărâmaseși, bâjbâi să-l aduci neîncrezătoare la ureche și reușești să spui „Sunt atacată!”. Probabil că leșini, dar înainte să leșini ești convinsă că a fost o ea, vaga urmă de parfum ieftin nu putea însoți un bărbat.

Nu știi cât timp trece, îți revii în aceeași cameră din hotelul oarecare, dar e aprinsă lumina, ești tot îngrămădită pe mochetă, deasupra ta se apleacă recepționerul care repetă de mai multe ori ce s-a întâmplat? ridici din umeri, să chem poliția? întreabă el, nu răspunzi, am chemat poliția, se aude o altă voce. Capul îți este greu, în mod sigur nu te-ai lovit căzând, ci te-a lovit, dar nu mai știi când a făcut-o, durerea din ceafă e cumplită. Și iar cazi într-un hău, de parcă ai adormi, deși ești convinsă că nu e vreme de dormit.

Când m-am trezit a doua oară, cineva mă ridicase de pe mochetă și mă întinsese pe pat. Eram tot în halatul subțire pe care-l port mereu în valiza de voiaj. Primul gând a fost că eram goală sub halat, cum ieșisem din baie, și că precis vreun mitocan se uitase cu jind la țâțele mele când mă ridicaseră de pe jos. Dacă ăsta mi-a fost primul gând însemna că nu fusesem lovită prea zdravăn și puteam să analizez repede situația în care mă aflam, ceea ce am și făcut. O muierușcă aducând mai degrabă a călugăriță, cu trăsături africane și destul de negricioasă îmi lua tensiunea și mormăia în barbă ceva ce nu înțelegeam, nu știu eu prea multă spaniolă, dar părea mai degrabă că vorbește în catalană sau în cine știe ce dialect și nu m-am obosit să-i răspund. Băiatul de la recepție se lipise ca un stâlp la dreapta ușii, cu privirea fixă spre picioarele mele și am fost convinsă că el cel puțin s-a holbat la sânii mei. Iar în partea opusă călugăriței care se

dădea infirmieră, sau invers, un bărbat dolofan în cămașă cu epoleți nota tacticos într-un carnețel ca de reporter, înainte să-și ridice ochii spre mine să-și înceapă interogatoriul. Asta-mi mai trebuia! Voia să știe dacă agresorul fusese singur sau erau mai mulți. Dacă îi văzusem chipul, dacă era un străin sau îl cunoșteam, dacă fusesem urmărită, dacă încuiasem ușa camerei când intrasem în baie, dacă aveam vreo bănuială cum intrase, că ieșitul era simplu, dacă aveam vreo idee de ce mă agresase, dacă îmi lipsea ceva.

Bărbatul acela ori era începător, ori prost, ori îl interesa cât negru sub unghie să rezolve ceva, pentru că își turuia întrebările fără să aștepte răspuns. Ridicam din umeri la orice întrebare. La ultima mi-am aruncat privirea prin cameră. Laptopul micuț cu toate însemnările mele, de care nu mă despart în nicio călătorie, era pe scaunul de speteaza căruia atârna aparatul foto la care țin enorm, valijoara era pe jos, cu capacul ridicat, așa cum o lăsasem, n-avea ce să-mi fure de-acolo, ciorapi, chiloți și bluze de care se găsesc pe toate drumurile. Am rugat-o pe negresă să-mi dea portofelul de pe măsuță, erau toate la locul lor, cardurile, legitimația de ziarist, bruma de bani. De ce să mă fi agresat? Și mai ales de ce o ea?

— Sunteți sigură că era femeie? m-a întrebat polițistul.

— Prea mult parfum pentru un bărbat, am insistat eu.

Și-a notat și replica mea genială. Sau asta cred că făcea când scria din nou în carnețel.

— Să nu fi căutat pe altcineva și să fi greșit camera, a mai spus polițistul.

Nu-l puteam contrazice. Dar tare mă mai îndoiam. De ce să mă fi lovit dacă doar greșise camera?

I-am reamintit că eram convinsă mie-n sută că era vorba de o femeie, a dat din cap neîncrezător și concesiv, numai că nu spunea: toți vă dați mari, domnișoară, dacă tot ești atât de pricepută, de ce nu faci dumneata ancheta? Mi-ar fi plăcut să mă lase s-o fac. Dar vorbele astea doar mi le închipuiam după cum mă privea, altfel tot ce-am auzit repetând a fost agresoare, hm, agresoare, de mai multe ori, ca și cum ar fi vrut să se convingă.

Eram nerăbdătoare să plece cu toții mai repede, dar au mai stat pe capul meu aproape o oră și, când am rămas în sfârșit singură, m-am detensionat și-am izbucnit în

plâns. Mă uram pentru asta, dar nu mă puteam abține. Am hohotit câteva minute bune, până m-am descărcat. Eram nedumerită și furioasă că mi se se întâmplase una ca asta, nici măcar nu învinuiam hotelul, mai stătusem în el, era unul cu reputație bună, nu pricepeam cum de pătrunsese femeia aceea peste mine. Eram convinsă că fusese o femeie, încă mai aveam în nări adierea de parfum fin. Nu înțelegeam ce voise, nici măcar nu eram sigură că nu-mi lipsea nimic, cum îi spusesem polițistului, dar n-aveam niciun chef să scotocesc în bagaje. Eram obosită și voiam să dorm și să mă liniștesc, mi se întâmplaseră destule în ziua aia.

Eram de aproape o săptămână în Spania, mă întâlnisem cu consulul de la Castellon, fără să-i spun de misiunea mea secretă, eram convinsă că nu i-ar fi picat bine și ar fi luat venirea mea ca pe o ofensă. Am revăzut mai mulți români stabiliți în Spania sau care doar lucrau acolo și pe care îi cunoscusem în călătoriile mele anterioare. Câțiva apăruseră în reportaje transmise de ProTV și deveniseră peste noapte celebrități locale, măcar în comunitatea românească, se umflau în pene și păreau să-mi fie recunoscători că nu-i înghițise anonimatul, ar fi sărit să-mi dea o mână de ajutor oricând. Lor le pusesem primele întrebări, mai degrabă la întâmplare, fără să mă arăt interesată de vreo persoană anume. Știam că e destul să arunc câtorva o întrebare, două și or să și-o transmită între ei și, dacă e să aflu ceva, o să-mi șoptească vreunul într-o zi. Mai știam că lumea lor de emigranți se împărțise radical în două, chiar de la început: erau cei care veniseră să facă un ban muncind, mulți nu reușeau s-o scoată la capăt repede, unii avuseseră noroc de slujbe bune, trăseseră pe brânci, își aduseseră familiile să-i ajute, își făcuseră case și mai niciunul nu mai avea de gând să se întoarcă în România; alții fuseseră mai leneși sau n-avuseseră noroc, împingeau barca pe uscat și de-abia mai reușeau să-și alunge disperarea, dar tot nu se lăsau. Erau și alții, sosiți cu gândul să cerșească, să fure, să escrocheze, să facă bani peste noapte oricum, chiar dând în cap cuiva. Cele două grupuri știau unul de celălalt, dar evitau să se întâlnească, în afara momentelor în care vreun ciorditor din grupul al doilea, în pană de bani, cerea vreunui căpătuit din primul grup o taxă de protecție. N-am avut nicio șansă cu careva din primul grup, dintr-al doilea nu

cunoșteam pe nimeni. Mi-am spus că n-o să obțin nimic nici la Sfântu' Așteaptă dacă le vorbesc direct! Îmi trebuia altă cale.

Mi-ar fi plăcut s-o am prin preajmă pe Yvona, să mă văicăresc puțin. Nu suntem noi întotdeauna pe aceleași lungimi de undă, dar când dă vreuna de necaz, funcționează de minime plânsul pe umărul celeilalte. Chiar dacă întotdeauna înseamnă că întotdeauna ea vine și plânge pe umărul meu și trebuie s-o consolez, iar dacă mi se-ntâmplă să mi se-nece corăbiile și-mi arde limba să-i povestesc mai repede, de-abia are timp de prostiile mele, îmi amintește câte treburi a început și nu le-a dus încă la capăt, de parcă eu n-aș ști, și mă repede și mă tot repede. Dar îmi face bine și asta. Mi-aduc aminte că, de câte ori pleca Puiu de-acasă, trebuia să am pregătită camera roz pentru ea. Dar când s-a-ntâmplat să nu mă-nțeleg cu Alex al meu, n-am dat de ea două săptămâni, de parcă intrase la mănăstire, iar după ce-a apărut și-am dat să-i spun, mi-a tăiat-o scurt, tu nu știi cum sunt bărbații? Bagă-ți mințile-n cap! Mi le-am băgat. Dar îmi plăcea când mă trezeam cu ea la ușă în miezul nopții, plânsă și înnebunită să-mi povestească neapărat în clipa aia nenorocirea care i se întâmplase, firește tot cu Puiu al ei. Se strecura în patul meu, întotdeauna la picioarele mele, s-o am în față și să văd cât suferă, se așeza turcește, cu paharul în mână și sticla lângă pat și turuia până mi se-nchideau ochii. Uneori mă zgâlțâia, nu dormi! Îți dai seama ce mi-a făcut? zicea. Yvona, îmi mai povestești și mâine, pic de somn, îi spuneam. Glumești! izbucnea ea. Mâine am să fiu moartă de supărare și-o să mă ai pe conștiință sau sigur or să mi se-ntâmple alte nenorociri și-o să le uit pe astea de azi și că trebuie să mă răzbun pe nemernic! Mi-ar plăcea să pot face și eu același lucru, să mă strecor în pat lângă ea și să-i cer un sfat, nu există să-i ceară careva un sfat și să nu fie gata să i-l ofere. Dar cine știe pe unde umblă Yvona, iar eu sunt într-un orășel din Spania în care nu știu pe nimeni apropiat și n-am cui să mă plâng.

Ba am! Poate asta ar fi trebuit să fac de la bun început, să mă duc la Tatarabuela[1] Doña Elvira. S-o fac măcar acum, altfel nu m-ar fi iertat până la sfârșitul veacului, cât spunea că avea de gând să mai trăiască, chiar dacă încă de acum mulți îi uitaseră vârsta

matusalemică. Doña Elvira mai avea încă vreo patru, cinci nume, se trăgea dintr-o familie în care se păstra cu sfințenie obiceiul vechi de a da copiilor nume fără șir, Elvira Margarita Cristina Isidora Carina, vor mai fi fost și altele, și era șefa unui clan atât de numeros că n-am știut niciodată șirul rubedeniilor și dacă nu cumva un sfert dintre locuitorii orășelului nu-i erau urmași. O cunoscusem printr-o întâmplare care era să-mi schimbe viața în prima mea delegație în Spania. Chiar mi-a schimbat-o. Închiriasem o mașinuță și plecasem cu dragul meu Matei, operatorul, într-un fel de recunoaștere, îl rugasem să scoată camera pe geam și să filmeze din mers împrejurimile, în mod sigur vom avea nevoie de imagini cu care să-mi ilustrez reportajele, îi promisesem că o să conduc fără hurducăieli, să-i iasă filmul impecabil. Cam la marginea așezării, în fața noastră a intrat ca o zvârlugă, de pe o străduță laterală, o motoretă pe care erau cocoțați trei puști, unul conducea foarte concentrat, ceilalți se agățaseră în spatele lui, chiuind cât îi țineau bojocii. Abia își țineau echilibrul, se bâțâiau într-o parte și în cealaltă, dar în inconștiența lui pușt iul care conducea prinsese viteză.

— Ăștia or să se dea peste cap, l-am auzit pe Matei.

Și chiar atunci motoreta a trecut peste o piatră de pe drum sau o gâlmă formată în asfalt, s-a bâțâit și mai mult și puștii din spate au fost aruncați în șanț. Am strigat fără voia mea, am frânat atât de brusc și de ferm că m-am ales cu un cucui zdravăn când m-am izbit cu fruntea de parbriz și ne-am oprit la un metru de ei. Ne-am dat jos să vedem ce se întâmplase. Puștiul care conducese râdea isteric, de parcă tocmai sfârșise o ispravă de laudă, dar cei din spate abia mișcau. Era un băiat de vreo zece ani, pe care l-am văzut într-un târziu ridicându-se, ameț it bine, și scuturându-se de praf, și o fetiță cam de aceeași vârstă, plină de sânge. Nu mișca. Nu știam ce să facem după regulile țării, dacă e bine să așteptăm ambulanța și poliția, pe care să le chemăm cât mai repede, sau să acționăm noi înaintea sosirii lor. Dragul de Matei, care abia se întorsese din America, mi-a spus că acolo faci pușcărie dacă miști un rănit de pe stradă, dacă e și aici la fel? Am ridicat din umeri și am insistat să facem cum ne ducea capul: am urcat-o pe fetiță în mașina închiriată și ne-am oprit la primul spital. Nu departe. Avusese o comoție, dar și-a revenit repede. De-abia ajunsesem la

spital și o preluaseră medicii pe fetiță, că după noi au venit val-vârtej vreo opt sau zece persoane, femei și bărbați, înnebuniți să vadă copila și pregătiți să ne linșeze, înainte să afle ce s-a-ntâmplat. Norocul nostru că un polițist ajuns la spital i-a oprit să ne ia gâtul. Erau teribil de furioși pentru că băiatul care conducea motoreta le spusese, ca să-și scape pielea, că noi îi lovisem. A durat o groază până s-au convins că fetița n-avea nimic grav și că alta fusese realitatea, că mașina noastră n-avea nici măcar vreo zgârietură, că singura lege pe care o încălcasem fusese că nu sunasem pe loc la urgențe sau la poliție, dar medicii i-au liniștit cu vești despre starea copilei și spunându-le că făcusem foarte bine că o adusesem atât de repede. Ce i-a convins definitiv a fost înregistrarea pe care le-a arătat-o Matei, se buluciseră peste el din toate părțile să vadă, cei care nu zăreau nimic îi trăgeau pe ceilalți de limbă și la sfârșit îl băteau fericiți cu palmele pe spinare, doar că nu l-au aruncat în aer în strigăte de olé.

N-a fost chip să ne întoarcem la hotel ziua aia, aproape că ne-au luat pe sus, cu mașină cu tot, să mergem să ne vadă Tatarabuela, să-i povestim și ei. Ne-am trezit într-o curte imensă umbrită de leandri, cu mai multe corpuri de case cu un singur cat și mulți câini care lătrau și săreau în toate părțile. Sub o boltă de trandafiri cățărători, la intrarea enormă a clădirii principale, ședea, imensă, Tatarabuela. Se lăsase brusc liniștea, doar câinii lătrau în voie. Nu știam ce să facem, nici de ce ne aflam acolo și primul gând care mi-a trecut prin cap a fost să mă prezint. Cum nimeni nu zicea nimic, i-am întins mâna bătrânei și chiar în clipa în care o făceam mi-am dat seama că era o mitocănie modernă și că femeia venea dintr-o lume cu altfel de obiceiuri. Am zis:

— Sunt Ileana Caragea, ziaristă din România.

Se pornise un murmur de nemulțumire, dar bătrâna m-a privit lung, mi-a întins și ea mâna și atunci am auzit-o prima oară spunând:

— Doña Elvira Margarita Cristina Isidora Carina și cred că a mai spus câteva nume, nu le-am mai auzit, mă pufnise râsul.

Alt murmur de dezaprobare printre cei buluciți în spatele meu și al lui Matei, de parcă asistau la un spectacol, era evident că sunt o străină nesimțită de-a dreptul, dar bătrâna a pufnit și ea în râs și atunci tot

clanul care ne înconjura a izbucnit în hohote, abia când acestea s-au mai potolit am intrat într-o încăpere teribil de largă și de răcoroasă, cu ziduri foarte groase, cu multe ferestre nu mai mari decât bustul unui bărbat obișnuit, cu perdele albe și câte o oală probabil din lut în fiecare firidă, un havuz care susura într-o margine și o masă lungă în mijloc cu vreo douăzeci de scaune de lemn negru de o parte și de cealaltă. Femeia s-a așezat pe scaunul din capul mesei, cu nimic mai altfel decât celelalte, ne-a poftit pe mine și pe Matei la dreapta și la stânga ei și, mai înainte să ne așezăm, clanul se bulucise să ocupe toate celelalte scaune, într-un haloimăs de hârșâituri, scârțâituri și trosnete, gata să asiste mai departe la spectacol. Brusc s-a lăsat iar liniște, cu toate privirile ațintite spre noi și bătrână.

Tatarabuela! O străbunică de vreo sută de ani, care-și văzuse crescând nepoții, strănepoții și stră-strănepoții, voinică, chiar imensă, dar nu grasă, cu părul alb strâns într-un coc complicat adunat la ceafă, un piept care se revărsa fabulos în rochia decolorată și grea de tafta, cu pielea gâtului gol, de care atârna o cruce imensă, de-abia zbârcită ici și colo, cu degete lungi, fără niciun inel, dar cu unghii de forma și culoarea migdalelor. Eram fascinată pur și simplu, în mai puțin de un minut eram convinsă că mă aflam într-o lume de poveste în care n-ar fi trebuit să mă mire dacă o să văd fluturi cât pumnul planând în jurul meu, anotimpurile ar fi durat cât o viață, iar eu m-aș trezi în cel mai frumos dintre ele, mai plin de parfumuri grele de flori și fructe. Ar fi fost suficient un gest larg al Tatarabuelei ca la picioare să ni se aștearnă visele noastre ascunse.

A vrut să-i povestim de-a fir a păr ce se întâmplase. I-am povestit. N-o interesa filmul lui Matei, la care ceilalți s-au mai uitat de câteva ori mai târziu. A vrut să știe ce căutam în orașul ei. I-am spus și ne-a căinat, oameni tineri să umblăm atât de departe de casele noastre ca să câștigăm o pâine, în loc să ne căutăm iubirile.

— Dar, Tatarabuela, lumea s-a schimbat, am auzit vocea unui bărbat care s-a dovedit a fi unul dintre nepoți, lumea s-a globalizat, cum știi bine, nu mai sunt frontiere, poți merge oriunde vrei să muncești, Europa e mare și primitoare.

— Prostii! Era mai bine pe vremuri. Și întorcându-se către mine: Ești măritată?

Nu eram.

— Ai de gând?

Am ridicat din umeri, numai Dumnezeu știe. Nu era să m-apuc să-i spun povestea cu Alex pe care îl cred iubitul meu, dar care dispare în ceață când mi-e lumea mai dragă, chiar și acum, când a înfiat un copil.

— Bărbatul ăsta cu țăcălie care te însoțește ți-e doar coleg?

Am confirmat.

— Nu trăiești cu el?

Am protestat amândoi odată și ea a zâmbit.

Nu mă mai chestionase nimeni în viața mea în halul ăla! Și nu părea să vrea să se oprească, dar o fi văzut disperare în ochii mei și s-a întors la povestea fetiței, a vrut s-o mai știe o dată și atunci mi-a spus că era stră-strănepoata cea mai apropiată sufletului ei, pentru că era orfană.

În timp am aflat ce femeie formidabilă era Tatarabuela, deloc înțepenită în trecutul pe care-l evoca. Voia să știe totul din jur, urmărea talkshow-urile cele mai aride, la care adormea lumea, citea doar sud-americani, convinsă că viitorul literaturii lumii e în mintea lor, ceruse să i se instaleze internet și petrecea măcar o oră pe zi în fața calculatorului, strănepoții îi propuseseră să-și deschidă și un Facebook, la vârsta mea? Ar fi prea de tot! În casa în care trăia mai locuiau alte zece sau douăsprezece persoane, dar în încăperile principale, care erau numai ale ei de la începutul veacului al XX-lea, dinaintea primului război, doar o nepoată cu bărbatu-său, doi strănepoți și fetița accidentată, ai cărei părinți muriseră, ca în telenovele, într-o furtună izbucnită pe mare când plecaseră să facă surfing. La vârsta lor! Îngropase doi bărbați, pe ultimul de atâta vreme, că începuse să uite când o făcuse. Își îngropase mai mulți copii, gineri, nurori și nepoți. Îi ținea minte pe toți, rostul fiecăruia în lume, în memoria ei fiecare se distingea printr-o ispravă care-l făcea unic. De decenii îi obișnuise pe cei rămași să apară în fața ei cu orice dispută, pe care o tranșa definitiv, oricâte proteste stârnea, până la urmă chiar și nemulțumiții admiteau că judecata ei fusese corectă. Avea un simț al dreptății uimitor, intuia într-o clipă cine greșise, iar sentințele ei, chiar dure și neplăcute, nu mai fuseseră contestate de când, cu ani în urmă, un nepot se împotrivise și răzvrătirea lui a răsturnat

întregul aranjament stabilit de Tatarabuela, au murit doi oameni și alți trei au ajuns la pușcărie pentru multă vreme. Îi plăcea să știe tot ce se întâmplă, iar clanului întreg îi plăcea să se spovedească ei, cu un fel de perversiune. Sărbătorile religioase le petreceau în jurul Tatarabuelei, la masa lungă și neagră de lemn, iar cei, încă mai mulți, care nu erau atât de apropiați și n-aveau loc în sala cu firide ședeau la mese improvizate în curtea largă umbrită de leandri, în aceeași atmosferă de bucurie și fraternitate. Obișnuiau să se întâlnească, poate nu atât de mulți, și în afara marilor sărbători, la zilele onomastice ale celor mai vârstnici membri, când își ofereau daruri sofisticate, iar Tatarabuela, din fruntea mesei, stabilea sau restabilea ierarhii în funcție de meritele fiecăruia. Curând aveam să mă număr și eu printre ei, ca unul dintre ceilalți membri ai clanului, și aveam să descopăr că-mi era nespus de bine.

Prin urmare la Tatarabuela aveam să merg. Era început de septembrie și în sala mare cu havuz mi se părea un frig de mormânt. Aveam un șal la mine, de fandoseală, mi l-am petrecut peste umeri.

— Tot friguroasă ai rămas, m-a întâmpinat Tatarabuela. Ce te-a adus de data asta?

— Reportajele mele, ca de obicei. Să văd ce mai fac românii.

— Crezi că fac altceva decât știi? E plictisitor să-i tot filmezi. Le strici obiceiurile, îi faci să creadă altceva despre ei înșiși, când se văd de atâtea ori la postul tău de televiziune.

— Nu asta vreau.

— Eu știu, dar nu știu și ei.

A schimbat vorba îndată, ca mai mereu avea un fix:

— Tot cu iubitul tău cu țăcălie ai venit?

— Da. Dar nu e iubitul meu, ți-am mai spus.

— Fie cum zici.

— Are o iubită a lui la Cluj, ăsta e un oraș din țara mea, am găsit eu de cuviință să insist. O să se-nsoare cu ea.

— Ești sigură?

Parcă poți fi sigură de ceva în lumea asta? Nu-mi plăcea cum alunecase discuția. Am revenit la ce mă întrebase la început:

— De fapt, mai am o sarcină. Am fost rugată să caut pe cineva.

Nu puteam să nu-i spun. Chiar voiam s-o fac, convinsă că mă poate ajuta. Au ciulit urechile și ea, și Antonia. Antonia avea aproape treizeci de ani, fusese învățătoare, dar acum nu prea știam ce făcea. Semăna ca două picături de apă cu Tatarabuela, nu mi-o puteam imagina pe străbunică altfel în tinerețile ei. În timpul liber, se alătura unei trupe de teatru amator, dar se pare că avea atât de mult timp liber că nu era săptămână să nu joace într-o piesă în săli improvizate. Să găseau spectatori destui, deși nu erau decât aceleași două piese care se tot repetau. Antonia era mereu mai sigură că-și greșise meseria și că, dacă persevera, o s-o vadă într-o bună zi un impresar și chiar o să ajungă actriță. O dată mi-a mărturisit că în visele ei nocturne se închipuie la un post de televiziune, cu o emisiune proprie, în care ar chema numai femei puternice ca Tatarabuela, să învețe lumea să supraviețuiască.

— Vrei să spui că de-asta ai venit? se interesă Antonia.

— Veneam oricum.

— Pe cine cauți? mă străpunse cu privirea Tatarabuela.

I-am spus pe scurt că era sora unui prieten, că ajunsese în Spania în urmă cu vreo doi ani, dar nu mai dăduse niciun semn și frate-său era foarte îngrijorat, că o chema Claudia, dar poate și-a schimbat numele.

— Spania e foarte mare, a mormăit Tatarabuela.

— Se stabilise în orașul ăsta. Sau cel puțin din orașul ăsta telefonase ultima oară.

— Și ce făcea?

— Nu știu. Cred că lucra la un hotel, habar n-am ce.

— Acul în carul cu fân. Cum vrei să dai de ea?

Am ridicat din umeri, exact asta mă întrebam și eu de când sosisem în Spania.

— Nu știu dacă are vreo legătură cu căutarea mea, dar astă-noapte am fost agresată, a intrat cineva peste mine în cameră, m-a lovit, poate doar să mă sperie.

Amândouă au făcut ochii mari.

— Era un hoț? a întrebat Antonia.

— Nu cred. Nu mi-a dispărut nimic. E adevărat că n-a prea avut timp. Dar începusem să întreb de Claudia, am adăugat eu.

— Ai pățit ceva? se îngrijoră Tatarabuela.

— Nu, doar m-am speriat. Nici măcar nu știu dacă are vreo legătură cu întrebările mele…

Tocmai intrase în încăpere Pablo. Era văr primar al Antoniei, vreo douăzeci de ani, înnebunit după muzică rock, toată ziua cânta la chitară, visa să obțină glorie cu o formație numai a lui, cu care să rupă gura târgului, dar nu găsise încă un studio dispus să riște să-i înregistreze și, până avea să dea peste unul, făcea pe DJ-ul într-un club de noapte. Nu știu dacă am întâlnit vreodată pe cineva căruia să-i placă mai mult să stea de vorbă cu lumea, îi cunoștea pe toți, cred că știa tot orașul. Avea o mutră de adolescent, cu nasul cârn și părul țepos, toată lumea îi spunea Piciul, Chiquito, iar el se gândise să-și ia porecla asta ca nume de scenă. Era reprezentantul clanului pe care-l simpatizam cel mai mult după Tatarabuela. Nu știu ce mă făcea să cred că simpatia asta era reciprocă, de fiecare dată când veneam în vizită făcea în așa fel să fie pe-aproape, de câteva ori îmi cântase din ultimele lui cântece, nu erau rele.

— Ai fost la poliție? mă întrebă Piciul. Auzise tot, nu era nevoie să-i repet.

— A fost poliția la mine astă-noapte, am spus eu.

— Poliția e frecție la un picior de lemn, pufni Tatarabuela. N-o să facă nimic, pentru că n-are de unde să apuce.

Îi cam dădeam dreptate, de asta și venisem să-i cer un sfat.

— Dă-mi amănunte, tot ce poți, să ne interesăm noi, mai spuse Tatarabuela. În rest, las-o mai moale. Dacă e vreo legătură cu întrebările tale, te mai trezești cu capul spart.

Nu prea-mi convenea ce spune, deși știam că are dreptate. Am replicat imediat:

— Sunt ziaristă, e riscul meseriei când pun întrebări.

— E altceva acum. Nu investighezi o crimă, fu de părere Antonia.

N-a mai spus niciunul nimic.

— Stai la același hotel? mă întrebă Tatarabuela după o vreme.

— Da.

— Asta e bine. Am să vorbesc cu strănepotul meu Desiderio, e recepționer acolo.

Am roșit fără voia mea. O fi fost chiar Desiderio cel care se holbase noaptea trecută la țâțele mele.

— Îl știi pe Desiderio? se repezi Piciul care văzuse schimbarea mea la față.

Am negat cu capul.

— E vreun loc în orașul ăsta în care să n-ai vreo rudă? m-am trezit întrebând-o pe Tatarabuela.

— Știi bine că nu.

— Sigur ești persoana care știe tot ce se petrece în oraș…

— Nu mai e de mult așa. Au venit mulți străini, nici măcar nu-i cunosc, aud că au alte obiceiuri. Ar trebui să știu ce se-ntâmplă, dar nici ai mei nu-mi spun tot. Multe nici nu mă interesează, așa că nici nu vreau să le știu… Dar ce spui că ți s-a-ntâmplat nu prea pare o bagatelă. Hotelul lui Felipe are o reputație prea bună, nu văd pe nimeni dând buzna să-i sperie clienții. Sigur e cineva deranjat de întrebările tale.

Tatarabuela îmi confirma bănuielile, dar mă și speria în plus. Nu mă gândisem ce-am să fac dacă se trezește careva să-mi pună bețe-n roate. Desigur, mă puteam întoarce frumușel la București, făcusem ce stătuse în puterile mele. Dar nu mi-a plăcut niciodată să mă-ntorc de undeva cu coada-ntre picioare și cam așa ar fi părut, chiar dacă nu știa asta decât o singură persoană.

— Știi ce face femeia pe care-o cauți? întrebă Pablo.

I-am spus ce-mi spusese Memé, nu mare lucru.

— Ca femeia descrisă de tine pot fi multe, a spus el.

Eram de acord.

— Mai bea o ceașcă de ceai să te-ncălzești, mă invită Tatarabuela. Și lasă-ne pe noi să ne gândim.

Era un semn că începuse să se implice. Am dat tristă din cap. Ce altceva puteam face?

2. Antonia

Pentru că făcuse o greșeală enormă, și-a petrecut restul timpului plătind prețul și făcând mereu alte greșeli. Era în primul ei an ca învățătoare și socotea că trebuie să se poarte frumos cu toți părinții copiilor pe care îi învăța să scrie și să socotească. Accepta discuțiile nesfârșite cu mamele care voiau neapărat ca odraslele lor să primească un plus de atenție, rămânea în școală mult după sfârșitul orelor așteptându-i pe tații care anunțaseră insistent că voiau neapărat să afle din sursa cea mai directă încotro să-și îndrepte copiii, nu se plângea niciodată, se dusese vorba că e o fătucă de treabă, chiar dacă oleacă prostuță, din moment ce nu știe să-și impună punctul de vedere. I se iertau însă toate pentru că n-avea decât douăzeci și doi de ani, iar copiii erau morți după ea. Julián Rocas era unul dintre acești tați care voia să-și îndrume pe calea cea mai bună un băiețel firav și atât de blond că puteai spune că are părul albit. Îl creștea singur de când nevastă-sa fugise în lume și părea să nu-i pese de gura rudelor care îi prezentau în fiecare lună câte o domnișoară numai bună să se mărite. Antonia nu l-a întrebat niciodată ce și unde lucrează, nici măcar unde locuiește, bănuia că nu prin apropiere din moment ce băiețelul era adus în fiecare dimineață cu o mașină de pe vremuri, la care se holbau admirativ toți puștanii. I se părea înduioșătoare dragostea lui de tată și ar fi vrut să-i dea vești mai bune despre băiatul visător și rămas în urmă, pe care nu-l interesa câtuși de puțin școala. N-ar fi spus că era retardat, dar sigur nu se putea compara cu niciunul dintre colegii săi cu mintea ageră. Antonia hotărâse să nu-i spună chiar întreg adevărul tatălui, poate copilul doar trecea printr-o perioadă mai dificilă și-și va reveni. Nu i s-au părut ciudate repetatele apariții ale lui Julián Rocas, ea avea de fiecare dată să-i mai adauge ceva nou despre copil, nu i s-au părut ciudate nici insistențele lui s-o conducă acasă cu mașina, la sfârșitul discuțiilor, în fond se făcea de fiecare dată târziu și ea nu rămăsese decât pentru el. Dacă n-ar fi fost orgolioasă ori ar fi avut o experiență cât de mică, ar fi trebuit să accepte că se simțea bine în preajma

tânărului Julián Rocas, mai bine decât în preajma altor foste iubiri, nici nu-și dădea seama cum treceau orele ascultându-l vorbind după ce își încheia ea raportul școlar. Bărbatul avea atât de multe de povestit, că părea o enciclopedie de viață, cunoscuse o mulțime de oameni, trecuse prin mulțime de întâmplări care de care mai aventuroase, Antonia era încântată că-i povestea ei, se socotea importantă. Nu l-a respins când a sărutat-o prima oară, în fond de-abia aștepta s-o facă, nu i-a respins nici mângâierile, nici invitația într-o excursie de duminică la un castel apropiat. Dacă s-ar fi întrebat o clipă ce e cu ea, ar fi spus fără să se gândească prea mult că e fericită. Nici nu și-a dat seama când s-a culcat cu el. Cum nu și-a dat seama că el încetase brusc să mai apară zilnic la școală. Era prea prinsă cu serbarea sfârșitului de an, prima din viața ei, pe care vroia s-o facă memorabilă, cu cântece, poezii, dansuri, un adevărat spectacol, de care s-au bucurat toți părinții, aducându-i laude peste laude. De la serbare a lipsit însă băiețelul blond, cu părul aproape alb, Antonia a crezut că s-a îmbolnăvit, dar, când s-a interesat, a aflat că tatăl se mutase de câteva zile din oraș. Nimeni nu știa unde. Antoniei nu i-a venit să creadă, a continuat să aștepte un semn mult după sfârșitul anului școlar și după ce descoperise cu groază că e însărcinată. Julián Rocas n-a mai apărut, parcă fusese înghițit de pământ și rodul din pântecul ei creștea pe zi ce trecea. Antonia a mărturisit totul Tatarabuelei care n-a certat-o, cum s-ar fi așteptat, ci i-a spus că va avea grijă de copil după ce se va naște, dar, ca să închidă gura lumii, care te poate distruge pentru o faptă ca asta, va trebui să-și dea demisia de la școală, să rămână închisă în casă până după naștere, timp în care va ști ea, Tatarabuela, cum să răspândească zvonul că e grav bolnavă. Antonia a făcut întocmai. La câteva zile după nașterea la care Tatarabuela a fost moașă, lumea a aflat că o fetiță nou născută fusese găsită de străbunică pe treptele bisericii, cum se mai întâmplase în anii dinainte, preotul și gura lumii au binecuvântat-o pe străbunică și le-au afurisit pe femeile care-și leapădă pruncii ca în Evul Mediu. Dar în scurt timp fetița a murit, fusese prea plăpândă din prima clipă. Antonia și-a pierdut mințile o bună bucată de timp. Când și-a revenit, după multe luni, n-a mai fost chip să se întoarcă la școală, dar o ținea una și bună că trebuie să se facă actriță. Era convinsă că într-o zi o să întâlnească un

impresar uluit de talentul ei, care o va distribui într-un film de mare succes și va ajunge celebră în lume, ca Julia Roberts, cu care era convinsă că seamănă, deși singura asemănare erau buzele mari. Doar Tatarabuelei i-a mărturisit gândul secret că spera ca la filmul care va rula în întreaga lume sau măcar la afișul filmului să se uite într-o zi și Julián Rocas și să se întoarcă la ea, cuprins de remușcări. Tatarabuela a mângâiat-o îndelung pe creștet. Apoi a îndemnat-o să se facă actriță, dacă așa își dorește. Dar într-un orășel mic ca al lor nu exista o trupă de teatru. Antonia s-a angajat la un bar, unde a început să cânte, fără prea mare succes. Patronul era mulțumit că treceau serile mai plăcut și-i intrau în local măcar câțiva clienți care voiau s-o asculte. Cu o mână de foști colegi de școală, Antonia a înjghebat o trupă, s-au chinuit multe săptămâni până au ales niște piese ușurele, care să placă oricui, alte săptămâni au învățat rolurile și primul spectacol l-au dat în parcarea unui mall. Unchiul unuia dintre actorii de ocazie era administratorul unei săli de sport în care nu se mai aduna nimeni după ce echipa locală de baschet retrogradase, își pierduse vedetele și până la urmă se desființase cu totul, și le-a pus sala la dispoziție, cu condiția să-și plătească lumina și încălzirea. Primele apariții au fost de groază, dar pe urmă lumea s-a obișnuit cu piesele fără decor și cu actorii care jucau în hainele de stradă, și i-au aplaudat cu frenezie. Cam tot atunci Antonia i-a propus patronului barului unde continua să cânte, un mic spectacol de cabaret, așa că actorii care jucau o dată sau de două ori pe săptămână în sala de sport au apărut și în bar, cu scheciuri, șansonete și dansuri. Succesul a fost instantaneu, mai ales după ce vărul Antoniei, Pablo, zis „Piciul”, a apărut câteva seri la rând cu alți doi zăbăuci pletoși ca și el cu chitarele agățate pe gât și, timp de două ore, au cântat fără întrerupere toate rock-urile pe care clienții le fluierau în tinerețile lor. Brusc Piciul n-a mai vrut să cânte, spunea sus și tare că se degradează și că n-o să mai revină decât cu o formație mai mare, pe care tot întârzia să și-o facă, într-o sală cu mii de locuri sau pe un stadion, dar oricum li se dusese buhul și barul era asaltat seară de seară, în speranța că puștii se vor fi răzgândit. Clienții nu ieșeau păcăliți, vedeau măcar un spectacol de cabaret curățel. Patronul nu-și mai încăpea în piele de bucurie, a adăugat localului o terasă acoperită și a făcut noi angajări.

Inclusiv câteva est-europene din mulțimea care năvălise în țară și care obișnuiau să se dea animatoare și dansau la bară în zilele în care trupa avea spectacol în sala de sport. La început Antonia a refuzat să mai apară lângă fetele pe care le socotea niște curve puse pe căpătuială și mai multe zile la rând spectacolul de cabaret s-a întrerupt. Într-o seară a abordat-o un bărbat negricos pe care îl vedea prima oară și care nici nu vorbea bine spaniola, a înghesuit-o într-un zid, au urmat câțiva pumni în plex și șoapte să-și bage mințile în cap, mai bine pleacă ea cu trupa ei de căcat decât fetițele de la bară. Cu o coastă ruptă, Antonia a zăcut îngrijită de Tatarabuela care, după ce ascultase într-un târziu ce se petrecuse, a întrebat-o direct: Vrei să mai ajungi actriță sau te interesează cine ce câștigă pe lângă tine? Antonia s-a întors la bar. Curând a priceput cât de mult se schimbaseră vremurile, de cine depindeau fetele care dansau la bară, a văzut-o pe una pălmuită și dată cu capul de pereți de negriciosul care nu vorbea bine spaniola și care apărea din ce în ce mai des și se închidea cu patronul într-o cameră. Dar și-a zis că pe ea n-o priveau toate astea și nu trebuie să se amestece. Toate se petrecuseră cu ani în urmă, după care toate s-au dat peste cap. Patronul era din ce în ce mai nemulțumit că nu câștigă cât se aștepta, serile cu cabaretul începuseră să fie mai puțin bănoase decât cele cu dansurile la bară, așa că i-a cerut Antoniei să introducă cum o știi în spectacolul ei și dansuri la bară, dar Antonia n-a vrut în ruptul capului, ar fi fost ca nuca-n perete, zicea ea, și Tatarabuela i-a dat dreptate. Mai mult de atât, Tatarabuela a ieșit din nou din casă, era de-acum un eveniment de care avea să vorbească o vreme tot orașul, să o vezi pe Tatarabuela pășind încet pe stradă, sprijinită în baston și învârtind cu cealaltă mână deasupra capului o umbrelă roșie de pe vremuri, încadrată de două dintre strănepoate, mândre că se uită la ele toată lumea, dar și grijulii să nu i se întâmple ceva străbunicii, care s-a oprit la barul unde dădea spectacole Antonia și a ținut să-l vadă pe patronul pe care nu-l mai văzuse de când era un mucos și venea în vizită cu bunică-sa, moartă demult, iar Tatarabuela îl îndopa cu șerbet și înghețată de lămâie să stea liniștit cât trăncăneau ele. Mucosul îi era și rudă îndepărtată. Nu era în bar, au trimis după el să-l aducă de-acasă și, cât l-a așteptat, Tatarabuela n-a refuzat un coctail de lichioruri servit într-un pahar mare cu picior, cu o umbreluță fixată

pe o margine, din care sorbea încet, cu plescăituri de plăcere, încântătoare pentru asistență. Când a apărut patronul, Tatarabuela era ușor amețită, dar l-a bruftuluit fără să i se împleticească limba o clipă măcar, nu l-a lăsat să scoată o vorbă și a insistat că bunică-sa s-ar întoarce în mormânt dacă ar afla cum se poartă nepotul ei cu o rudă apropiată care distrează orașul cu arta cu care se distrase și ea, bunica, la vremea ei, și i-a cerut să nu care cumva să renunțe la cabaret. Bărbatul ar fi fost în stare să-i promită orice, numai să plece hodoroaga de peste o sută de ani înainte să i se întâmple ceva, să aibă un atac de cord și să moară în barul lui și pe urmă să-l acuze tot orașul de crimă, a calculat instantaneu că ar fi avut mult mai mult de păgubit. Spectacolele le-a limitat la o dată pe săptămână, sau mai rar, până când sărea în ochi că Antonia își pierduse interesul. Antonia a vrut să știe ce se petrecuse și i-a fost ușor să înțeleagă că atât de mulții clienți se holbau la țâțele dansatoarelor la bară care mai nou se dezbrăcau de tot, niște libidinoși cărora le curgeau balele și comandau cu nemiluita sticlele de whiskey și nu le păsa că aruncau cu banii de parcă n-ar fi fost cu toții în criză. Fetele se înmulțiseră, dar nu rămâneau multă vreme, de parcă cel care le adusese s-ar fi temut să nu prindă drag de ele vreunul dintre clienți și să le schimbe viața definitiv. Apăreau însă altele, din ce în ce mai tinere, la fel de frumoase, dar mult mai dezinvolte. În mod sigur femeia pe care o căuta jurnalista care-i căzuse cu tronc Tatarabuelei fusese pe-acolo, parcă semăna cu cineva, dar ea, Antonia, nu avusese niciodată dorința să le privească mai atent și nu le reținuse chipurile, nici nu știa unde plecaseră cele care zăboviseră puțin la bară. Era convinsă că se petrece ceva necurat, mult peste puterile ei să pună capăt. Dar ar fi fost bucuroasă dacă apariția ziaristei și căutările ei ar fi stârnit viesparul și s-ar fi apucat cineva să întrebe ca lumea ce-i cu fetele alea, fără doar și poate niște curve care-și umpleau peștii de bani, și s-ar fi pus capăt dansului lasciv la bară, pe care ajunsese să nu-l mai suporte. Era convinsă că, dacă s-ar fi scormonit cum trebuie, s-ar fi descoperit o cloacă, lumea ar fi fost revoltată și ar fi cerut să reapară mai des spectacolele de cabaret, despre care ar fi scris în sfârșit ziarele, s-ar fi dus vestea și ar fi apărut și impresarul pe care îl aștepta de cinci ani, cu contractul pentru film gata pregătit și mai departe n-ar mai fi fost decât o scânteie

până să dea de Julián Rocas, nu-l mai iubea demult, dar trebuia să-i spună în față că se purtase ca un vierme și că purtarea lui fusese motivul pentru care fiică-sa de care el habar n-avea murise înainte să apuce să spună cuvântul „tată”.

3. Pablo

O urâse pe vară-sa Antonia, care era cu siguranță nebună, Pablo era convins de asta de când învățase alfabetul și lumea se apucase să-i spună Piciul, Chiquito, Mocito, iar ea nu-l scotea din Pequeñito, apelativ care-l enerva la culme, norocul lui că ea nu reușise să convingă pe nimeni să-i spună așa. Se dădea mama vitregă, nu-i ceruse nimeni asta și nici n-avea cum să fie, Pablo abia o accepta ca vară de-al doilea. Dar n-avea voie să spună nimănui că o urăște, cu atât mai mult Tatarabuelei care ar suferi cumplit și Pablo nu urăște nimic mai mult pe lumea asta decât s-o amărască pe Tatarabuela.

Nu-i plăcuse Antonia de la zece ani, când se instalase în casa lor de lângă benzinăria moștenită de tată la șoseaua principală. Tata Diego încercase să-i explice odată de ce apăruse Antonia în casă, că trebuie să-și ajute rudele la ananghie, dar Pablito nu înțelesese nimic. Peste noapte Antonia devenise o altă voce a tatălui Diego, îi raporta tot ce se întâmpla în repetatele lui absențe și, la fel ca el, se certa des cu mama Esmeralda. Lui Pablito nu-i plăcea deloc, a început s-o urască în clipa în care el își convinsese mama să-i cumpere un casetofon și multe casete, iar Antonia și tata Diego s-au împotrivit. Dar mama tot i le-a cumpărat, încântată că fiul are o pasiune, firește a urmat un scandal, apoi mama i-a cumpărat un aparat mai performant, cu alt scandal, apoi o combină care de-abia avea loc în dormitorul lui, spre furia tatălui cărpănos, asta credea Pablito și atunci, și acum. Atunci vor fi izbucnit certurile interminabile dintre părinți, își amintește că el dădea muzica la maximum, să nu-i mai audă strigând unul la celălalt, iar tata Diego năvălea în dormitor cerându-i să oprească muzica. Pablo se făcea că nu-l aude, mama Esmeralda îi ținea întotdeauna partea, tata Diego se înfuria și pleca din casă trântind ușile, mama Esmeralda izbucnea în bocete cumplite pe care le îneca cu un pahar de anis și când sticla se golea aproape că adormea în fotoliu, oricât de tare ar fi răsunat din dormitorul fiului cântecele ritmate care nu încetaseră o clipă, și atunci apărea nu se știe de unde Antonia care se

punea pe morală, făcând-o pe mama Esmeralda să plângă și mai tare. Pablo simțea că leșină când își auzea mama plângând, își acoperea urechile cu amândouă mâinile, se refugia în camera lui și dădea muzica mai tare, și mai tare, să nu mai audă nimic, să alunge plânsetele, o ura pe Antonia că o chinuia pe mama Esmeralda, ar fi vrut s-o vadă plecând pentru totdeauna din casă. Dar nimic nu se întâmpla după gândurile lui. Taică-său revenea repede, Pablo auzea lumea spunând că o fi Diego un bețiv incurabil și un afemeiat, dar măcar are grijă de nevastă și de copil, are o familie exemplară și-și ține afacerea cu bine. Benzinăria aflată la șoseaua principală aducea bani frumoși, mai ales după moartea lui Franco și după Olimpiada de la Barcelona, când Spania s-a deschis cu totul turiștilor și nu mai aveai unde să arunci un cort în lunile de vară. Iarăși lucruri pe care Pablo încă nu le înțelegea, el știa doar că tata Diego pleca tot mai des de-acasă și mama spunea că umblă după femei, Antonia o contrazicea și mama începea să plângă tot mai tare și să bea. După o dispariție dintr-astea tata Diego s-a întors pe neașteptate, beat și teribil de nervos, bufnea și înjura tot timpul. Pablo avea vreo doisprezece ani, s-a retras în grabă să-și pună muzică, tata Diego s-a înfuriat și mai tare, a smuls firele combinei din priză și a călcat în picioare câteva CD-uri, sfărâmându-le, mama Esmeralda a vrut să-l oprească, tata Diego a pălmuit-o, Pablito vedea prima oară așa ceva, înmărmurise, dar tata Diego nu se oprea, a dat-o pe mama Esmeralda cu capul de pereți. Pablito a sărit între ei, să-și apere mama, tata Diego l-a pocnit și pe el, atunci Pablo a apucat bâta de baseball pe care o primise de ziua lui și o ținea la capul patului, să se apere de vârcolaci, și l-a lovit pe tata Diego. Uluit, cu falca sângerândă, acesta a rămas o vreme în cumpănă, ca și băiatul care tremura ca varga în fața lui, i-a smuls bâta și a vrut să lovească, dar Pablo o luase deja la fugă prin încăperile mari, era vară, zăpușeală, toate ușile și ferestrele deschise larg, și când a simțit că-l încolțește pe băiat, tata Diego și-a luat avânt să-l pocnească zdravăn, Pablito s-a aruncat pe podele, tata Diego s-a împiedicat de el și din inerție a căzut pe fereastră de la etajul întâi, zdrobindu-se de dalele curții. Când a venit poliția era mort, dar la fel și mama, înțepenită într-o poziție incredibilă lângă tocul ușii. Pablo continua să tremure ca varga, ghemuit într-un colț. Nu a reușit să spună nimănui

ce se petrecuse, dar era convins că părinții muriseră din cauza lui. Când a văzut-o pe Antonia întorcându-se acasă, cine știe pe unde fusese, și-a spus că părinții lui muriseră din cauza lui și a Antoniei. A început s-o urască și mai mult după ce conclavul familiei, în frunte cu Tatarabuela, a hotărât ca amândoi să rămână mai departe în casa de lângă benzinărie, iar Antonia, care era socotită destul de mare și de responsabilă, să aibă grijă de Pici. N-avea niciun rost să protesteze. Cum n-avea niciun rost să-i spună mai târziu Tatarabuelei că Antonia se dă mama lui vitregă în fața tuturor. Trebuia să rabde, să înghită și să urzească pe îndelete răzbunarea. Antonia și iubitul ei de-atunci au pus mâna pe benzinăria de care s-a ales praful, asta a înțeles Pablo. Ea n-avea vreme să se ocupe de afacere, era pe atunci învățătoare și prinsă cu școala, iar el umbla prin lume vânzând asigurări, cum făceau pe vremuri comis voiajorii, și mai avea pe deasupra și grijă de un copil dintr-o căsătorie destrămată, crescut de rudele lui, și chiar n-avea cum să se ocupe de benzinărie, care fusese lăsată pe mâna unui mecanic și ăsta a prăduit tot. Până-n ziua în care Antonia și iubitul ei au vândut-o. Pablo a bănuit din prima clipă că-i durea-n șpiț de benzinărie, nu voiau decât banii, îl auzea pe comis cum făcea planuri, că vor investi în cutare firmă și se vor umple de bănet, cu care vor cumpăra altă casă și mai mare, după ce-or s-o vândă pe cea în care ședeau. Dar Antonia a rămas fără niciun ban, pentru că, după ce au vândut benzinăria, comis-voiajorul s-a pierdut în lume și n-a mai auzit nimeni de el, noroc că nu vânduseră și casa. Pablo o socotea și mai vinovată de tot răul și plănuia să se răzbune. Sau măcar să facă în așa fel încât să nu mai depindă de ea. Și într-o zi a dat foc la casă, nu-și mai amintește cum, sigur a fost o greșeală, nu asta voia, când a văzut cât de repede cuprind flăcările pereții de lemn s-a înspăimântat, a coborât val-vârtej de la etaj, dar uitase să ia cheia de la intrare, ușa era încuiată, așa că s-a închis în pivniță, trăgând cu putere după el ușa masivă de fier. În pivniță era răcoare și pătrundeau anevoie zgomotele, le auzea ca pe niște păreri. După multe ore a vrut să iasă afară, dar nu putea atinge ușa fierbinte a pivniței, iar mai târziu împingea în zadar în ea, de parcă cineva o blocase de partea cealaltă. A fost convins c-o să sfârșească acolo, de foame și de sete. S-a gândit că tot Antonia era de vină, ca de toate nenorocirile care i se întâmplaseră de câțiva

ani. Gândul ăsta i-a dat puteri noi, a împins și-a tot împins în ușă până a reușit s-o întredeschidă, a început să strige după ajutor, a strigat și a strigat până a auzit zgomote și câțiva necunoscuți au venit să-l scoată. În jur nu erau decât ruine fumegânde. Trecuseră două zile de la incendiul care făcuse casa una cu pământul, benzinăria scăpase ca prin urechile acului. Tatarabuela a decretat că Pablo e iubit de Dumnezeu, pentru că a scăpat cu viață și a hotărât ca el și Antonia să trăiască din clipa aceea în casă cu ea. Lui Pablo nu i-a plăcut decât că Antonia a încetat să se mai dea mama lui vitregă.

De atunci trecuseră șase ani, împlinise douăzeci și încă mai credea că o urăște. Dar îi era și milă de ea, că nu reușise nimic în viață. Își pusese în cap să se facă actriță, credea c-o să apară din cer un impresar care-o să cadă în fund în fața talentului ei și n-o să mai găsească în toată Spania femeie mai cuvenită pentru un rol ce i s-ar potrivi mănușă numai ei. Degeaba îi explicase el, Pablo, cum e cu filmele, n-avea răbdare să se uite la vreunul până la capăt, așa că abandonase gândul s-o mai pregătească pentru viitoarea ei carieră, în care nu credea nici cât mai credea Tatarabuela, mintea cea mai lucidă din câte cunoștea el pe lume. Fusese alături de ea cu vreo doi ani în urmă, când lansase un spectacol de cabaret la clubul lui Alfonso, cântase două săptămâni în deschiderea spectacolului ei, se strângea lumea ca la balamuc, erau rock-urile cele mai bune pe care le știa. Dar s-a plictisit repede, totul era o improvizație obosită, culesese doi băieți care-i fuseseră aproape, unul pentru tobe și altul pentru chitara ce-i ținea isonul, dar n-avea niciunul vână, poate de ăl cu tobele s-o alege ceva, dar chitaristul era slab rău, habar n-avea ce apăruse pe piață și de-abia reușea să țină ritmul cu el, simțea cum i se urcă sângele-n cap, dar nu-i zicea nimic. A găsit un pretext să scape de amândoi și a început să dea sfoară-n țară că vrea să facă o trupă care să aibă succesul lui *Miranda de Angel,* să adune lumea ca *Mago de Oz,* să vibreze ca *Heroes del Silencio* ori *Platero y Tu*, să fie iubită ca *Saratoga* sau *Pan de Higo.* Nu găsise pe nimeni potrivit și se gândea să plece la Barcelona sau la Madrid să caute acolo, o să meargă cu bateristul, până la urmă hotărâse să-l păstreze, avea stofă. Dar nu putea aștepta la nesfârșit, așa că și-a găsit o ocupație și s-a făcut peste noapte DJ. Ar fi trebuit s-o facă mai demult. Îi plăcea. Se simțea ca un regizor de

film, nu se mai simțise așa dinainte să ardă casa de lângă benzinărie, când vedea filme după filme toată noaptea și se imagina regizor iscusit ca Almodovar sau Woody Allen. În lumina năucitoare a discotecii făcea ce voia cu actorii-clienți care se mai și îmbătau destul de repede, îi ducea pe căile dorite de el, nici măcar nu-și dădeau seama că ajungeau de plastilină în mâinile lui. Era încântat. Maldăre de boxe puse în pericol de volumul dat la maximum, maldăre de boxe puse în pericol de mulțimea aţâțată de ritm, pâlpâirea luminilor înnebunitoare în care străluceau ca de aur și argint brațele dezgolite, pletele și pulpele bronzate, amestec apăsător de parfumuri și sudoare, bucurie care te făcea să sari în sus și să urli, ca pe stadion, băieți cu părul oxigenat, pipițe în delir care uitau că veniseră să fie agățate, o lume incredibilă în care el nu era numai stăpânul platanelor, ci al sălii întregi. Părea chiar mai simplu decât să ajungă regizor, pasiunea lui secretă despre care nu vorbea nimănui. Învârtea platanele și se simțea asemenea lui DJ Sammy, care pusese Spania pe harta muzicii de dans, alintat Frankie Wilde sau Porno DJ, căruia Brian Adams i-a scris un cec în alb pentru remixul piesei *Heaven,* vândută în versiunea lui DJ Sammy mai bine decât originalul. Nici măcar n-avea nevoie să fie împins din spate de nevastă ca acela, el, Pablito, se simțea deja pe drumul cel bun. Ar mai fi vrut să fie ca Julius O'Riordan, Judge Jules pe scenă, îi plăcuse atât de mult Spania încât învățase limba aproape perfect și de un sfert de veac trona în topul DJ-ilor, deși apar cam o mie de DJ tineri pe an. Sau ca genialul Paul Van Dyk, cu mai multe premii decât are miriapodul picioare. Sau Richard Quitevis, DJ Qbert, american din California, supranumit Jimi Hendrix al platanelor, cel mai bun DJ din 1991 până azi, și despre care prietenii lui spun că orice truc ai inventa, dacă-l vede făcut o dată, îl poate reproduce, chiar îmbunătățit! În mod sigur el, Pablito, o să scrie cândva o carte despre experiența de DJ, n-o să-i fie greu, mai trebuia să adune ceva întâmplări, pusese pe hârtie câteva gânduri, avea și titlul, *Filosofia sexului,* categoric și-o vor smulge din mâini toți cei care acum se bâțâiau în fața podiumului pe care trona el, ca un zeu al muzicii. Era un zeu al muzicii, știa bine, de când învățase alfabetul și primise în dar casetofonul și casetele cu muzica leșinată a anilor '80 din care era convins că mai puțin de o piesă dintr-o sută mai

merită acum atenție, dar pe vremea aia nu-și dădea seama, asculta orice, la nesfârșit, chiar și noaptea, la căști, când se sătura de filme.

În săptămânile în care a cântat la club, înlocuind-o pe Antonia, s-a petrecut întâmplarea pe care regretă că n-a spus-o nimănui. A apărut într-o seară o femeie care semăna foarte tare cu mama lui. Trecuseră aproape zece ani de când murise, dar nu putea s-o uite: aceiași ochi negri cu scânteieri galbene, aceleași buze mari, același păr unduit pe umeri. Doar că femeia de-acum era slăbănoagă și înaltă ca un băț. Avea picioare foarte frumoase. Apăruse îmbrăcată în roșu aprins, cu pantofi roșii cu tocuri cui atât de ascuțite că înțepau podeaua, mergea legănat, pășea rar, de parcă ar fi fost obosită sau mai degrabă ar fi vrut să atragă toate privirile. Reușise. Sărea atât de mult în ochi că nu era din lumea cu care Pablo se obișnuise, încât chiar și dacă n-ar fi semănat cu mama Esmeralda tot s-ar fi holbat la ea. Nu voia să se holbeze, așa că a schimbat ritmul și a început să cânte o melodie drăcească și nouă, la care era nevoit să privească și corzile pe care le ciupea, dar ea parcă înțelesese, Pablo a zărit-o cu colțul privirii cum a pocnit aproape imperceptibil din degete, semn că-i plăcea ritmul și-l știa și și-a legănat șoldurile în ritmul muzicii, Pablo nu mai văzuse așa ceva, era fantastică. A aruncat o ocheadă orchestrei, apoi i-a ignorat pe toți și s-a așezat la o masă la care ședeau deja patronul și un bărbat necunoscut, amândoi s-au ridicat în picioare până s-a așezat ea. Nu mai fusese vreodată în bar, dar parcă era de-a locului de când lumea, zâmbea și privea sfidător în jur, fără să observe ceva anume, și atunci i-a amintit cel mai mult lui Pablo de mama lui în zilele ei bune.

N-au discutat mult, sosise Antonia, s-a oprit și ea câteva clipe la masa lor, Pablo era uimit că nu-și amintește, era imposibil să-i uiți chipul. Pe urmă au plecat și a mai văzut-o pe străină după câteva zile, dacă n-ar fi fost înălțimea ei, nici n-ar fi remarcat-o, era complet schimbată, își răsese pletele și avea țeasta lucioasă ca a lui Sinead O'Connor în vremurile ei bune și îmbrăcase un fel de salopetă neagră mulată, ca de ninja, Pablo se-aștepta să se-nvârtă la bară, dar n-a făcut decât să privească lung sala, apoi a dispărut. Era imposibil ca Antonia să nu și-o amintească, în seara aceea ele două chiar au stat la palavre. E sigur de asta, pentru că era

furios că trebuie să zdrăngăne la chitară în loc să stea el de vorbă cu ea. Antonia s-o fi ramolit sau ascunde ceva sau e invidia femeiască, pentru că în mod sigur, chiar și rasă în cap, era mult prea frumoasă și Antonia sigur nu putea să suporte așa ceva.

4. Nina

Făcuse o obsesie pentru condus, dar taică-său refuza să discute subiectul. O crescuse ca pe o prințesă, după ce maică-sa murise într-un accident de mașină și nu-i trecuse niciodată prin cap să se însoare din nou. Îi oferea tot ce-și dorea, dar îi impusese un număr de reguli stricte pe care ea nu le-ar fi încălcat niciodată. Nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi încălcat, dar presimțea că tati putea fi și îngrozitor, pe cât de blând se purta cu ea. Când a împlinit 18 ani, a vrut să-și ia carnet de șofer, dar tati a refuzat să discute subiectul. Era îngrozit că ar putea muri într-un accident. Ea era îngrozită că nu poate începe să trăiască cum dorește. Probabil atunci s-au dat toate peste cap. S-a gândit să încalce regulile și primul pas a fost uimitor de simplu.

Și-a făcut un piercing în buric și a început să umble cu topuri cât mai scurte, să-l pună în valoare. Lui tati nu-i venea să creadă, dar înțelesese într-o clipă că, dacă face scandal, o s-o vadă în două zile cu cercei atârnați de nas ori cu un piercing în limbă, întocmai ca prostituatele din filmele porno.

Al doilea semn de revoltă a fost tunsoarea – își tăiase părul perie în dreptul tâmplelor și-l lăsase creastă în vârful capului – dată cu fixativ din belșug să stea țeapănă, vopsită în violet, ca și buzele, pleoapele și unghiile pe care, oricât le rosese în timpul școlii, încă mai aveau o formă lunguiață, ca boabele fine de fasole. Sărea în ochi că tati fusese șocat când a văzut-o, dar nici de astă dată n-a zis nimic.

În nopțile care au urmat, ascultând-o pe Miranda Kerr Angel cu căștile pe urechi și bâțâindu-și capul atât de tare că începuseră s-o doară mușchii gâtului, Nina începu să se întrebe dacă alesese protestele cele mai potrivite. Îi era greu să doarmă cu creasta enormă de cocoș, a cărei culoare nici măcar n-o avantaja. Iar piercingul din buric nu-i spunea nimic, orice adolescentă își putea face unul peste noapte, fără s-o bage careva în seamă. Iar până acum nu se uitaseră la ea decât niște derbedei gata să le curgă balele după orice fată. Nici

ghetele butucănoase, nici blugii prespălați și găuriți sau tricourile cu inscripții provocatoare de genul *N-ai să mă ai câte zile ai să ai*!, ori *Jinduieşte, mâine ai să plângi*!, ori *La pieptul meu fi se face ca piatra*! nu-i mai păreau demne de atenție. Cel mai bine ar fi fost să se poarte ca Hannah Montana, ziua să fie ceva, orice, iar noaptea cântăreață rock și să aibă toată puștimea lumii la picioare. S-a gândit să-și testeze imaginea ducându-se la o discotecă. Și asta ar fi fost un semn de revoltă, tati fusese mereu convins că nu există pierdere de vreme mai mare pe lume.

A nimerit în barul lui Alfonso, unde auzise că seară de seară înnebunește lumea cu rock-uri vechi formația pe care și-o făcuse Pablo Piciul, strănepotul Tatarabuelei. Și-l amintea din școală, era cu doi, trei ani mai mare, nu se uita el pe vremea aceea la puștoaice ca ea, așa că nu-i putea spune:

— Hei, noi doi am fost colegi de liceu!

Ar fi privit-o ca pe-o arătare, mai urma să-i spună să plimbe ursu' și dacă s-ar fi ajuns aici, chestia asta Nina chiar n-ar fi suportat-o!

Dar n-a fost nevoie să-i spună ceva, i-a vorbit el primul, într-o pauză. Ținea în mâini o cană enormă plină ochi cu suc din care sorbea cu nesaț, se vedea că e teribil de însetat, năduşeala i se adunase broboane pe frunte și pe tâmple, iar cămașa înflorată îi era atât de udă c-o puteai stoarce.

— De ce ți-ai făcut creasta aia? a întrebat-o.

I-a stat pe limbă să-l înjure, cine se credea puștiul ăsta, Elvis? S-o fi așteptând ca ea să cadă-n fund la vorbele lui? Nici măcar tati nu-i făcuse vreo observație! N-a apucat să spună ceva, el a continuat, privind-o drept în ochi:

— Erai foarte frumoasă în școală.

Probabil că a roșit. Oricum, a simțit că i-a fugit pământul de sub picioare.

— De unde știi tu asta?

— Știu. Erai cu doi ani după mine, în clasă cu sora lui Felipe, care a plecat la Barcelona să facă jurnalistică.

Sora lui Felipe fusese cea mai bună prietenă a ei și într-o vreme își închipuise că se îndrăgostise de Felipe, până l-a văzut sărutându-se de mai multe ori cu o maimuțică despre care toată lumea zicea că e o tocilară și o băgăcioasă cu care e bine să n-ai de-a face.

— Nu te superi că tot beau, dar scoate untu' din mine chitara aia…

Nu prea avea ce să-i răspundă, tot el a continuat:

— Nu te-am mai văzut de mult. Chiar mă întrebam dacă mai ești în oraș…

— Și tu cânți de mult în barul ăsta? a reușit Nina să îngaime.

— De vreo două săptămâni. Când n-are spectacole vară-mea Antonia. Dar o să mă opresc, vreau să fac altceva.

Nina a știut că trebuie neapărat să spună ceva, dacă nu vrea să-l vadă întorcându-se în următoarea clipă lângă formația lui.

— Păcat. Ești foarte bun.

— Serios? făcu Pablo.

— Zău că ești foarte bun. Ascult toată noaptea numai rockeri și ești la fel de bun.

Pablo a zâmbit, măgulit. Dar tot s-a întors la formația lui.

— Ar trebui să ne vedem, să mai discutăm despre asta, i-a zis pe când se îndepărta.

— Sigur! Oricând vrei! i-a strigat Nina, temându-se că n-o aude.

Pe urmă, toată seara își făcea reproșuri că prea a cedat repede, s-a repezit să-i spună că vrea să-l vadă și el o să-nțeleagă că e moartă după el, cum fac mereu băieții.

N-a fost niciun cutremur când s-a întâlnit cu el într-o după-amiază. S-au plimbat mult în afara orașului, până aproape de plajă, cu mașina lui, un Seat din secolul trecut care ar fi meritat să sfârșească demult la fier vechi și de care Pablo era tare mândru.

— E mașina care se conduce cel mai ușor, îi spuse el. Vrei să vezi?

— Nu știu să conduc.

— Cum așa? Nu credeam să mai fie cineva care să nu știe. Vrei să te-nvăț?

— Tati nu-mi dă voie să conduc.

— Ești majoră, Dumnezeule!

— Cred că tati are dreptate, îl sperie chiar și gândul. Mami a murit într-un accident de mașină.

— Asta era! Dar nu toată lumea care conduce are accidente. Ar însemna să fie pline spitalele și pe străzi să nu vezi decât oameni în cărucioare. Chiar nu vrei?

— Sigur nu. Poate altă dată.

Era conștientă că își putea sfida părintele, dar i se părea prea de tot.

— Mai bine dansez în barul tău. Nici asta nu-i place să fac. Zice că-i meserie de curve.

— Serios vrei să faci asta? Poate o să și cânți…

— Asta niciodată! Am o voce de măgar.

— Tare păcat. Ai vocea Ninei Simone. Știi cine e?

A scuturat din creasta violetă de cocoș.

S-a gândit că Pablo probabil se amuza să stea la taclale cu ea, chiar dacă ea n-avea prea multe să-i spună, toți căutăm pe cineva cu care să vorbim de-adevăratelea, îi spusese tati.

A fost surprinsă când, în câteva zile, Pablo a prezentat-o patronului, care a întrebat-o de față cu el dacă e fată de comitet sau vreuna dintre fițoasele cu mofturi convinse c-au ajuns peste noapte buricul târgului și dacă el garanta pentru ea. Mai mult cu jumătate de gură, Pablo a garantat.

— Măi băiete, e sau nu fată de comitet? Eu asta te-ntreb.

— Da, șefu'! a răspuns Pablo, fără să mai apuce să-ntrebe ce-i o fată de comitet.

Chiar din ziua aceea a început să repete niște dansuri, împreună cu patru, cinci fete cam de-o vârstă cu ea. S-a bucurat când a ajuns pe scenă. Parcă erau majorete în pauzele unui meci, fustițe scurte, mișcări coordonate, clienții se distrau de minune. Se gândea cum să-i mulțumească lui Pablo, fără să se vadă că e leșinată după el, și mai ales ce-o să se întâmple când or ajunge toate la urechile lui tati.

Se simțea stingheră. Mai cunoștea o singură fată din grup, habar n-avea când veniseră celelalte în oraș, o marocancă neagră ca tăciunele, dar uluitor de frumoasă, celelalte trei de-abia rupeau câteva vorbe în spaniolă, doar bună ziua, mi-e sete ori sunt obosită. Pe toate le învăța ce să facă un tuciuriu plin de ifose care îi propusese peste noapte patronului să monteze o bară de aluminiu în mijlocul scenei, pentru dansurile sexy.

— Vrei să spui c-o să ne frecăm de bara aia? întrebase Nina.

— Văd c-ai priceput.

— Și-n secunda a doua o să vrei să ne dezbrăcăm de tot…

— Și-asta ai priceput.

— N-o să fac asta-n viața mea! protestă Nina.

Răspunsul bărbatului a fost scurt:

— N-o faci, pleci. Dar dacă ții la tine, o s-o faci.

Nina n-a-nțeles și s-a speriat cumplit. Nici nu și-a dat seama cum a apărut românca înaltă și slăbănoagă ca un băț, teribil de frumoasă, deși o uscătură. S-a prezentat sec: Claudia. A preluat instantaneu șefia grupului, bărbatul a dispărut, le învăța cum să danseze, umbla vorba că asta făcuse în țara ei, parcă fusese chiar balerină, dar ea n-a crezut o clipă, cum ajunsese în orășelul lor prăpădit era și mai greu de închipuit. Gura lumii spunea vrute și nevrute, fugise de un iubit gelos, căuta celebritatea pe care n-o mai găsea acasă, voia să pună mână pe vreunul putred de bani, o căuta poliția și se ascundea, Dumnezeu știe care o fi fost adevărul, românca nu povestise nimic nimănui, nici măcar nu se apropiase de careva.

Pe Nina o interesa mai mult costumul negru mulat, ca de ninja, arătau nemaipomenit toate fetele, dar niciuna nu se compara cu slăbănoaga înaltă scoasă parcă dintr-o revistă cu manechine. A apucat să îmbrace costumul o singură dată. Următoarea zi a ajuns mai devreme la clubul lui Alfonso, avea mari dureri de burtă provocate de neplăcerile lunare femeiești, nici nu credea c-o să fie în stare să danseze, cu toate că luase un pumn de calmante. S-a închis într-o cabină a toaletei să se liniștească. A auzit zgomote, intrase cineva, era vocea româncei, gravă și totuși catifelată, dar se mai auzea și-o voce de bărbat, vorbeau într-o altă limbă. Nina era pe punctul să le strige să se care, că e toaleta de femei, când a auzit cum o pălmuiește, o dată, încă o dată, încă o dată, bărbatul țipa, furios, nu se înțelegea ce spune, țipa și femeia, pe urmă începuse să hohotească, striga, ca și cum s-ar fi împotrivit, dar vocea bărbatului era mai puternică, domina strigătele ei de ajutor, Nina era convinsă că înjură, începuse să tremure, femeia striga nununununununu! și pe urmă doar plângea liniștit, bărbatul gâfâia, a mai bombănit ceva în limba lui și pe urmă s-a auzit o ușă trântită. Liniștea bruscă făcea să-i țiuie urechile, dar n-avea curajul să se ridice și să iasă din cabină, habar n-avea cât a mai rămas, i se părea o veșnicie. Până la urmă a întredeschis ușa și a pășit în sala toaletei. Claudia se ghemuise lângă peretele cu chiuvete, avea rochia sfâșiată, îi curgea sânge din nas, nu mai

plângea, privea în gol. Nina nu știa ce să facă, a întrebat-o dacă o poate ajuta cu ceva, femeia a clătinat din cap, putea însemna orice. Nina era prea speriată să mai scoată o vorbă, tot ce voia era să ajungă acasă mai repede. Când a deschis ușa i s-a părut că o aude pe Claudia șoptind:

— Ai grijă…

A fugit trântind ușa, ar fi trebuit să cheme pe cineva în ajutor, să rămână lângă fată până își revenea, dar mintea i se golise. Din călcâie în creștetul capului nu simțea decât frică. Sau fusese lașitate? Se temea să nu dea peste bărbatul din toaletă, să nu fie nevoită să povestească cuiva ce auzise, să n-o vadă cineva tremurând ca varga și s-o tragă de limbă, s-a strecurat în stradă și a luat-o la fugă spre casă. A ajuns tremurând, s-a aruncat în brațele lui tati, doar târziu a fost în stare să spună la ce asistase.

N-a întrebat-o cum a ajuns la clubul lui Alfonso, nici ce căuta acolo, nici cine erau oamenii pe care-i cunoscuse acolo. I-a spus doar atât, de parcă ar fi știut mult mai multe despre ce se petrece în oraș:

— Trebuie să ne mutăm din orașul ăsta imediat. Te vor căuta toată viața. Fă-ți bagajele!

A fugit în camera ei și și-a pus discul cu Nina Simone împrumutat de la Pablo Piciul. În timp ce-și strângea lucrurile, mai liniștită, se întreba dacă tati nu e prea prăpăstios. În fond, n-o văzuse nimeni ghemuită în cabina toaletei de femei cât era agresată cealaltă lângă chiuvete. N-ar fi avut de ce să se teamă. Dar Nina Simone o făcea să plângă cu vocea ei răgușită: *Păsări care zburați în înalt, știți ce simt*…

Nu, nici nu se compară cu Hannah Montana! Dacă pleacă în lume, ca ea vrea să ajungă!

5. Lila

Eu și frate-miu mai mic descoperisem o metodă să ne ducem la cinema fără să plătim. O țineam de vorbă pe controloare, în timp ce el se strecura de-a bușilea în sală, pe urmă ziceam că parcă mă strigase mama, alergam afară unde tropăiam vreo două minute și mă-ntorceam spunându-i controloarei că mama m-a trimis să-l caut pe frate-miu care sigur s-a ascuns în sala de cinema, intram și eu și rămâneam acolo până la sfârșitul filmului. Nu știu cum de nu se prinsese, că prea o făcusem de multe ori, dar încă mai mergea metoda asta. Era însă din ce în ce mai greu pentru că sala de cinema era tot mai goală și dacă nu se adunau măcar opt, zece persoane care să plătească, nu dădeau drumul la film. Și, ca să se-adune măcar atâția, aduceau numai filme cu bătăi și-mpușcături că-mi țiuiau urechile, frate-miu urla de încântare, mie nu-mi plăceau decât filmele de dragoste, eram moartă după alea indiene, într-o vară n-au adus decât așa ceva, raiul pe pământ! Când venea toamna trebuia să merg la școală, nu-mi plăcea deloc, abia așteptam să-nceapă ploile, să am un motiv să nu mă duc, se întindea noroiul pe strada noastră desfundată de la un trotuar la celălalt, umblam cu cizme de cauciuc, abia se-ncumetau camioanele să treacă. Mă mai duceam când și când, să nu mă dea afară, auzisem că altfel pierd alocația și atunci maică-mea chiar s-ar fi supărat și m-ar fi întrebat ce dracu e-n capul meu ăla prost și unde-mi port eu toată ziua hoitu', altfel n-o interesa pe unde umblu. Mai aveam câteva luni de chin și terminam a opta, făcusem paișpe ani și nu mă mai obliga nimeni p-ormă să merg la școală, m-aș fi făcut chelneriță la un restaurant din centru, ca o verișoară despre care maică-mea zicea că-i o curvă. Dar nu se vedea din nimic că-i o curvă. Mă dusesem o dată până la birtul la care lucra ea, îmi plăcuse grozav, mai ales când îi lăsau mușterii bacșiș, ban cu ban se adunau, dar mă plictisisem mergând până acolo, ieșisem din strada noastră de mahala într-alta la fel de desfundată, până la capătul liniei de tramvai, urcasem fără să plătesc, și tramvaiul mă hurducăise că mi se urâse, până la o piață, Matache, în

care puțea cumplit a pește și a hoit și p-ormă am mers pe jos pe niște străzi întortocheate că mi-era frică să nu mă rătăcesc, până la birt. Noroc că nu-l târâsem și pe frate-miu după mine. Singurele drumuri în care nu pot scăpa de el sunt la cinematograf, parcă-mi citește gândurile și se ia după mine. Am auzit c-or să dărâme cinematograful și tot ce-i pe lângă el, să facă un bulevard spre centru, poate avem noroc să dărâme și casa noastră, să ne mutăm în altă parte, măcar să nu mai fie noroi, tare mult mi-ar plăcea, deși toți vecinii înjură zi și noapte și strigă oricui vrea să-i asculte că ei nu pleacă de la agoniseala lor decât dacă le dă statul nu știu câți bani, inspectorul care umbla din poartă-n poartă cu măsurătorile a râs când a auzit cât voiau. Niște proști!

Era puțin după Paște, mă holbam la afișul cinematografului cu niște actrițe pe care nu le mai văzusem în viața mea, mă tot scotoceam degeaba în buzunare, n-aveam un sfanț și nici nu mai puteam face vechea poantă, începuse să se prindă controloarea, se uita cam urât la mine, și oricum frate-miu plecase să joace fotbal cu niște derbedei de-ai lui, îmi zisese că n-are chef de film, e-o prostie cu iubire și lacrimi. Exact un film pentru mine! Atunci a apărut lângă mine Aurel, încă nu știam că-l cheamă așa, m-am și speriat când i-am auzit vocea.

„Vrei să vezi filmu', prințeso?", m-a întrebat.

Mama îmi spusese să nu intru în vorbă cu necunoscuți, că pot s-o pățesc. Dar era la doi pași de noi casierița, care ne privea din spatele geamului, și dacă ar fi fost vreo chestie nasoală ar fi intervenit, așa că m-am întors spre voce și-am văzut un băiat cu un cap mai înalt decât mine, care oricum sunt înaltă, cu părul foarte negru, pieptănat pe spate, un început de mustață, un tricou gros pe care scria ceva în nu știu ce limbă și niște blugi șalvari caraghioși. Nimic periculos, m-am liniștit. Nu era din cartierul nostru, îi știam pe toți, dar parcă ar fi fost de-acolo, așa se purta, poate se mutase de curând și n-apucasem să aflu.

„Nu știu ce să zic", i-am răspuns. „Pare un film de dragoste."

„Și-ncă cum!", a zis el, pe când mă uitam din nou la actrițele din poze, chiar că nu le mai văzusem vreodată. „Hai că te invit eu."

„Ce-ți veni?", am întrebat.

„Nu-mi place să văd un film de unul singur și p-ăsta chiar aș vrea să-l văd”, a zis.

N-am mai stat pe gânduri, mai erau câteva minute până să-nceapă, a luat bilete și ne-am grăbit să intrăm, sala era plină, abia am găsit două locuri unul lângă altul, în spate, aproape de intrare, mai zărisem câteva în față, dar nu se făcea să mă duc acolo singură, după ce mă invitase. Până să se stingă lumina, nu știu de unde a făcut rost de-o pungă mare cu floricele, nu mai țineam minte de când nu mai mâncasem floricele, se potriveau toate de minune. Chiar era un film de dragoste, am plâns ca proasta la sfârșit, dar n-a râs de mine și după ce ajunsesem acasă m-am gândit că nu încercase măcar o singură dată să mă pipăie sau să mă pupe, cum fac golanii, și mă simțisem tare bine. Eram încântată că acceptasem să mă văd cu el a doua zi, la alt film. Aveam de gând să mă uit mai bine la el și să-l cunosc.

Am stat la taclale o groază, își dăduse drumul la limbă, de unde în ziua dinainte d-abia scosese două vorbe. Ce fac, ce face, ce-aș vrea să fac, am aflat că avea vreo douăj’doi de ani, nu-i arăta, lucra în Spania, venise acasă de Paște să-și vadă rudele, se pregătea să plece înapoi curând. Începusem să visez, eu nu văzusem nici măcar marea, nu ieșisem din București decât la lacurile din jur, i-am spus asta, părea că-l doare-n cot. Nici când i-am spus c-aș vrea să mă fac chelneriță după ce termin școala, ca o vară de-a mea, și p-ormă să văd lumea n-a părut să-l intereseze și nu mai știam ce să-i spun. Și hodoronc-tronc, mi-a trântit-o:

„Hai cu mine să vezi Spania, prințeso.”

Ori își bătea joc de mine, ori era nebun, ori vorbea gura fără el. Cum să plec în Spania când am școală? Cu ce bani? Ce să fac acolo? Era a doua oară că-mi zicea „prințeso”, era clar că-și bătea joc de mine.

„Lipsești câteva zile, nu-i mare lucru. Te duc eu cu mașina, te aduc înapoi, că tot trebuie să mă-ntorc să-mi iau niște acte care nu-s gata încă. Dacă ai buletin, nicio problemă.”

Aiurea-n tramvai! Cine-l credea? Aveam buletin, tocmai mi-l luasem. Dar parcă nu puteau veni necazurile și-așa? Mă trezeam vândută vreunui turc, pusă să cerșesc sau și mai rău, să mă scoată la produs, am auzit cazuri d-astea câte fire de păr am în cap. Nici măcar nu știam ce face acolo în Spania lui.

„Lucrez la un bar. Stau cu soră-mea, care are grijă de niște bătrâni.”

Asta mai mergea. Dacă mi-ar fi plăcut, aș fi încercat să mă fac chelneriță la barul ăla al lui, m-aș fi străduit să-nvăț limba mai repede, cu ce mai știam de la telenovele n-ar fi fost imposibil.

„Și ce-o să zică mama? Sigur nu-mi dă voie.”

„Parcă trebuie să știe! Pleci și gata. Până să se prindă, ești înapoi.”

La asta nu mă gândisem. Măcar s-apuc să iau mai înainte alocația și să i-o las pe masă, să nu mă mai întrebe când vine, p-ormă nici n-o să observe că nu-s acasă. Dar parcă totuși nu se făcea să plec așa în lume cu un necunoscut. Ce știam eu de Aurel ăsta?

„Nu trebuie să-mi spui acuma. Gândește-te la noapte. O să-mi spui mâine, când ne vedem.”

Deci aveam să ne vedem și-a doua zi, asta-mi plăcea, se anunțase alt film despre care auzisem numai lucruri mișto.

Aproape că n-am dormit în noaptea aia, m-am tot gândit, dar nu știam ce să fac, mă tenta, dar mi-era și frică și nici nu-mi venea să-l las pe frate-miu singur, cu el chiar că mă-nțeleg ca lumea. Dar în fond aș fi lipsit câteva zile, ce mare lucru? Aș fi văzut lucruri la care nici nu visasem și aș fi putut să-i dau și eu cu tifla vară-mi, să nu se mai grozăvească cu iubitul ei, chelner ca și ea, care-i promisese c-o duce vara să lucreze în Italia. Aproape c-am dat cu banul și-a ieșit să merg și i-am spus. Dintr-odată nu mai părea prea încântat, am fost sigură că-și bătuse joc de mine, dar nu mi-a zis c-ar fi căzut povestea, ba dimpotrivă:

„Ne vedem mâine” și mi-a spus unde. „Să nu-ți iei decât hainele de pe tine, poate niște chiloți în plus. Găsim acolo de toate. Și n-are rost să bată la ochi, te mai vede careva cu geamantanul și-o anunță pe maică-ta.”

Eram cu totul de acord. Ca să nu mai spun că nici n-aș fi avut ce lucruri să-mi iau cu mine.

A plouat în noaptea aia ca la balamuc, ațipeam puțin, apoi mă repezeam la fereastră să văd când o să intre apa-n casă, iar ațipeam, frate-miu habar n-avea, sforăia ca nesimțitul, mi-am zis că bine face, să nu s-apuce să mă-ntrebe ceva și să dea p-ormă alarma. Spre dimineață furtuna s-a oprit, a continuat doar să plouă

mocănește, mărunt și fără zgomot, ploaie de durată. Ce era mai rău! Cum să plec pe-o vreme ca asta?

Dar s-a făcut c-am avut o ceartă cu mama, îi lăsasem alocația pe masă, în după-amiaza dinainte, dar ea zicea că nu-s toți banii, c-am luat din ei, m-am jurat că n-am făcut-o și nu m-a crezut, poate și-o fi băgat nasu' frate-miu, i-am zis, știi bine că nu face asta, mi-a răspuns, nu mă credea cu niciun chip, mai numără-i o dată, i-a sărit țandăra, dar m-am enervat și m-am dus în camera mea, chipurile să mă pregătesc pentru școală, ea a plecat la treburile ei și atunci m-am hotărât, măcar să am și eu câteva zile de liniște.

Continua să plouă, era și frig, mi-am pus peste rochiță un fâș de plastic cu glugă, sigur arătam ca dracu' și pe deasupra simțeam că-ngheț și când am ajuns la locul de întâlnire nici măcar nu era acolo, am așteptat ca proasta că mi s-a urât, dar m-am încăpățânat să văd ce-are de gând și-ntr-un târziu a apărut, zicea că e de mai multă vreme, dar a stat să vadă dacă nu mă urmărește careva și să dăm amândoi de vreo belea, nu mă gândisem la asta. Am intrat în mașina lui, una obișnuită, nu sărea în ochi prin nimic, oricum nu mă pricep, nici înăuntru nu era prea cald, dar măcar nu mă mai ploua. Așteptarea mă înfuriase, n-am mai scos o vorbă, nu era el de vină, dar mi-am zis că fac o prostie și până să spun asta, a pornit motorul și în același timp s-a auzit exact muzica ce-mi place și m-am destins.

„De unde-ai știut?", am întrebat.

„Ce să știu?", a zis și mi-am dat seama că n-avea de unde să știe ce muzică-mi place, era o întâmplare și asta însemna să stau liniștită că am noroc. Am izbucnit în râs, s-a uitat lung la mine, nu-nțelegea nimic.

În scurtă vreme am ieșit din oraș, el mi-a spus pe unde suntem, altfel habar n-aveam. Am mers și am tot mers prin ploaia măruntă, am trecut de graniță fără probleme, a stat puțin de vorbă cu un vameș, habar n-am ce-au vorbit, pe mine nu m-au întrebat nimic și când am trecut dincolo m-a bătut fericit pe genunchi, destinde-te, prințeso!, o să ne fie bine, a zis, și atunci s-a oprit și ploaia și două zile cât a durat drumul a fost soare și frumos. Chiar mă simțeam ca o prințesă. Vedeam lucruri pe care nu mi le-nchipuisem, el îmi spunea cu răbdare ce sunt și mă simțeam bine, ca-n sânul lui Avraam. Ne-am

oprit de două ori la câte un motel, dar nu s-a atins de mine.

Era seară când am ajuns într-un orășel aproape de coastă, zicea el. Am intrat într-o casă întunecată, nu-mi dădeam seama cât de mare, părea să nu locuiască nimeni acolo, soră-sa era plecată, mi-a spus el. Ne-am spălat și am mâncat de îndată, eram rupți de foame. P-ormă mi-a arătat unde-o să dorm eu. Mă pregăteam să-mi scot rochia, am văzut că nu ieșise din cameră, a început să mă mângâie și să mă sărute, nu-mi venea să-l resping după tot ce făcuse, m-am trezit goală și cu el deasupra mea și chiar nu mai aveam cum să mă mai împotrivesc. I-am spus că sunt fecioară și-a zis foarte bine. M-a durut, dar nu atât de tare pe cât auzisem, mă mângâia tot timpul, a mai intrat în mine de două ori în noaptea aia. Mi-am zis că tot trebuia s-o fac într-o zi, mai bine cu unul care nu mi-era străin și să-mi placă. Îmi plăcuse.

Când m-am trezit, nu mai era lângă mine. Am început să-l caut. Am descoperit că era o casă mai mare decât îmi închipuisem, gen vagon, după cele două camere și baia, pe care le știam din seara dinainte, mai era una foarte mare, ca un salon și încă altele mai mici în care ședea câte-o fată. Dar atunci n-am apucat să văd decât salonul, în care-și dădea în cărți o roșcată cu țâțe foarte mari care nu s-a mirat că mă vede.

„Tu trebuie să fii Lila”, mi-a zis ea.

M-am bucurat că aud românește și-am zis; „Tu trebuie să fii Paula, sora lui Aurel.” Dar nu mi-a răspuns, de parcă nu m-auzise.

„Nu ești la bătrânii pe care-i îngrijești?”, am întrebat-o.

„Ce bătrâni? Asta ți-a spus frate-miu?”

Râdea și-și dădea mai departe în cărți. Nu știam ce să fac.

„Odihnește-te”, mi-a zis. „O să ai treabă din seara asta.”

„Ce treabă?”

Nu mi-a răspuns, s-a uitat doar lung la mine, de parcă aș fi fost proastă. Chiar eram o proastă.

Nu știu cum a trecut ziua. Aș fi vrut să ies să văd orașul, dar mă temeam s-o fac singură și nu i-am mai văzut nici pe Aurel, nici pe sora lui. Am rămas în camera mea. Seara a apărut primul client. Voiam să mă uit la televizor și m-am trezit cu el în cameră, bărbat străin,

voinic, ușor cherchelit, nu știu ce limbă vorbea. Și-a agățat haina pe un spătar de scaun și-a-nceput să mă pipăie. I-am dat peste mână, dar el nu s-a lăsat, a vrut să mă pupe, l-am împins, a insistat și-atunci l-am mușcat. A urlat de parcă cine știe ce-i făcusem, o biată mușcătură, nici nu dăduse sângele, m-a pălmuit, și-a luat haina și-a ieșit val-vârtej. Mă cam speriasem.

M-am destins când l-am văzut pe Aurel intrând, dar n-am apucat să-i zic nimic, s-a repezit la mine și m-a pălmuit, o dată și-nc-o dată și-nc-o dată, mi-a zgâlțâit creierii.

„Ce pizda mă-tii credeai, că te car toată Europa cu mașina că mi-a căzut cu tronc curu' tău?"

Am izbucnit în plâns. „Vreau acasă!"

„Vrei pe mă-ta! Stai și scoți bani întâi!"

În viața mea nu fusesem mai furioasă, dacă aș fi avut unde, m-aș fi cărat de-acolo în clipa aia, când a vrut să mă pălmuiască din nou l-am lovit și eu, strigând:

„N-o fac! Mai bine mor!"

„Poți să și mori!", a zis.

M-a apucat pe neașteptate de păr și m-a târât într-o debara alăturată, pe care n-o văzusem, unde era doar un pat și-o ferestruică de-o palmă, ca o gură de aerisire, și-a scos cureaua și-a-nceput să mă lovească, ustura cumplit, n-aveam cum să mă feresc și n-avea niciun rost să strig după ajutor, știam că n-o să vină nimeni, dar sigur am urlat de durere și p-ormă am căzut pe pat, dar continua să mă lovească. Când s-a oprit, s-a prăvălit peste mine, mi-a ridicat rochia, i-am strigat că nu mai vreau și, spre surprinderea mea, s-a ridicat în picioare și-a plecat încuind ușa. Eram disperată, convinsă că viața mea se sfârșise, n-aveam de gând să ajung o curvă pentru toți nespălații, mai bine muream pe loc și, când mi-am zis asta, am văzut că-și uitase cureaua pe pat, mi-am legat-o-n jurul gâtului și-am fixat-o de mânerul ferestruicii care nu se deschidea și nu dădea nicăieri, niciodată nu fusesem mai hotărâtă să termin cu toate!

Atunci a intrat din nou.

„Ce pizda mă-tii crezi că faci? Să-mi aduci poliția pe cap?"

M-a dezlegat și m-a lovit din nou cu cureaua, pân-a obosit, nu se mai oprea, parcă-nnebunise, eram toată numai dungi roșii-vineții. Apoi m-a așezat în fund, m-a apucat de păr și și-a băgat mădularul în gura mea, s-a

împins de câteva ori și p-ormă a ejaculat, credeam că nu mai termină, mă înecam, după care a plecat, luându-și și cureaua.

Am plâns toată noaptea, cred că și toată ziua următoare. N-am văzut pe nimeni, n-a deschis nimeni ușa, nici măcar nu auzeam vreun zgomot. Eram speriată. Mi-era foame. Mai ales mi-era sete. Mă gândeam c-o să mor acolo, uitată de toți, degeaba băteam în ușă, nu venea nimeni, ca și cum nimeni nu m-ar fi auzit. După o altă zi, am primit o sticlă cu apă, nimic altceva. Nu știu după câte zile mi-au dat ceva de mâncare. Mă simțeam fără puteri, mă uitam la mine și eram plină de vânătăi. Nu știam câte zile trecuseră, în mod sigur acum mama se prinsese că dispărusem și mă căuta bombănind că cine știe unde m-a dus capul ăla al meu prost și chiar așa se întâmplase. Nu mai eram o prințesă, eram un rahat.

Când a apărut din nou Aurel, nu mai știam dacă e zi sau noapte. S-a purtat cu blândețe, l-am lăsat să mă mângâie și să se culce cu mine, a adus două copane de pui și o sticlă de vin, le-am devorat, dar n-a zis nicio vorbă și p-ormă a plecat. În seara sau ziua următoare a făcut la fel. P-ormă a venit Paula și p-ormă a venit un bărbat, s-a uitat lung la dungile mele care din vineții deveniseră negre, dar n-a zis o vorbă, s-a dezbrăcat, l-am așteptat în pat, s-a zbătut o vreme în mine, a terminat, nu l-am mai văzut. Începusem noua mea viață.

M-am obișnuit repede. Dacă accepți ce ți se-ntâmplă nu e dracu-atât de negru. M-au lăsat să ies din debara, am ajuns într-una din camerele vagon, în fiecare seară venea câte un bărbat, uneori și doi, nu știu cine-i aducea. Nu ieșisem încă din casă. Mi-am cunoscut vecinele, una era o marocancă neagră că te speria, alta era albaneză, două erau moldovence, una singură era de-a noastră. Habar n-am cum le chema de-adevăratelea, Paula mi-a spus că-și găsiseră nume care de care mai minunate: una se numea Esperanza – Speranța, alta Hermosa – Frumoasa, alta Milagros – Minunata, alta Graciana – Grațioasa, alta Sol – Soare. N-am vrut să-mi iau un nume, îmi place Lila. Și nici n-aveam de gând să mă ascund. Eram cea mai tânără dintre toate, dar niciuna nu vorbea de vârstă și niciuna nu prea avea chef de vorbă, n-am reușit să aflu de când erau acolo și nici altceva. Ne sculam cu toatele la prânz și pierdeam vremea toată ziua, ne epilam, ne făceam unghiile, ne vopseam pleoapele în toate culorile,

ne fâțâiam în fața oglinzilor, în așteptarea serii, când veneau clienții. Nu s-a întâmplat să vină la mine vreun român, aș fi vrut să-i spun ce-i cu mine, n-am întâlnit decât spanioli, suedezi sau negri. Niciunul nu stătea de vorbă cu tine.

Într-o zi am ieșit în oraș cu sora lui Aurel, părea foarte atentă să nu fac vreo prostie, să mă reped la vreun polițist, să strig după ajutor, dar nu mi-era gândul la așa ceva, căscam doar gura la case cum nu mai văzusem, scăldată de un soare puternic. S-a liniștit repede. Am strigat de bucurie când am văzut un cinematograf.

„Când vedem un film?", am întrebat.

„Când vrei. Doar ai bani."

Mă oprisem în loc și probabil că eram atât de uluită, încât a zis imediat:

„Nu ți-a spus Aurel? Ai zece euro pe zi, numai ai tăi, îți opresc din ei masa, dar e foarte ieftin, cu restul faci ce vrei. Sunt la mine. În două luni ai strâns patru sute."

Patru sute! Nu știam cât însemna, dar mi se părea o avere. Mă puteam duce la toate filmele la care doream și-mi rămâneau destui să mai duc și acasă, eram sigură c-o să mă-ntorc acasă curând.

În seara aceea a apărut Aurel, nu-l mai văzusem de câteva săptămâni.

„Ce mai faci, prințeso?" Nu-mi mai spusese așa de când fugisem din România. „Mi-a fost dor de tine. Am fost plecat și abia așteptam să te văd."

M-a mângâiat mult, ca la început, m-a sărutat, nici nu știu când am ajuns în pat. P-ormă ședea pe-o parte, cu capul sprijinit în palmă și se uita la mine, vorbindu-mi. Făcea planuri, ce-o să facem noi doi în lunile ce-or să vină și-n anii care-or să vină, când o să fiu pe zi ce trece mai frumoasă și-o să aflu mai multe și toată Spania o să ne fie la picioare. Nu-nțelegeam mare lucru, dar îmi plăcea cum vorbește, mă liniștea, am început să-l mângâi, am făcut-o, îmi tot zicea „prințeso, o să te duc să vezi lumea". Nu m-a păcălit. A doua zi m-a urcat în mașina lui, alta decât cea cu care venisem din România, și am fost să vedem marea, n-aveam vorbe de uimire, ședeam la o masă pe o terasă, sub o umbrelă portocalie, numai noi doi, roiau în jurul nostru chelnerii, aducându-ne platouri și sticle cu băuturi colorate.

„Voiai să ajungi chelneriță?", m-a întrebat. „Nu-i mai bine să roiască ei în jurul tău? Ascultă-mă și-așa o să

fie.”

Mă gândeam că-și bate joc de mine, am preferat să sorb mai departe din paharul pe care mi-l tot umplea. Începusem să mă cherchelesc.

„Prințeso, te iubesc. Ai încredere în mine.”

Nu sunt sigură c-a spus chiar așa, dar mi-au răsunat vorbele astea toată noaptea în cap. În ziua următoare m-a dus la film, nu mai știu ce-am văzut, dar parcă mă-ntorsesem înapoi în timp, mi-am pus capul pe umărul lui, nu s-a ferit. După ce s-a terminat filmul, ne-am plimbat pe străzile străjuite de platani, am trecut pe lângă un bar foarte luminat, o să petreci multe seri aici, a spus, dar nu ne-am oprit, a zis că îi e dor de mine, chiar în clipa aceea, am urcat în mașină și i-am supt-o, învățasem că-i place.

Seara au venit doi clienți și-n seara următoare la fel și p-ormă l-am văzut din nou, iar s-a culcat cu mine și mi-a spus că mă iubește și eram în al nouălea cer.

Mi-a mai spus că se gândise mult și că avea încredere în mine și n-o să mă mai țină-n casă, o să ies pe stradă, dar să am multă grijă, să nu mă prindă poliția, ajung la zdup și el la fel și se duc dracului toate planurile noastre. I-am promis tot ce-a vrut.

Din seara următoare am ieșit pe stradă. Mă ducea cu mașina, mă lăsa într-un anume loc, în apropierea unui parc, așteptam plimbându-mă încolo și-ncoace, mă linișteam că nu eram singură, altele ca mine făceau la fel, mă întreba vreunul cât îl costă, spuneam niște cifre uriașe, dacă acceptau, ne duceam la un hotel din apropiere, unde Aurel îmi aranjase o cameră a mea. După ce clientul pleca, ieșeam din nou. Am făcut-o uneori de trei, patru ori pe seară, până noaptea târziu. La sfârșit îi dădeam telefon și venea să mă ia cu mașina, întindea mâna să-i dau banii, mă întreba invariabil dacă sunt toți, dădeam din cap, nu mă gândeam să opresc din ei, știam ce-mi face dacă mă prinde.

„Ești o minune, prințeso! Te iubesc!”, spunea și scotea niște bancnote din teanc, fără să se uite la ele, și mi le punea în palmă. „Ăștia-s ai tăi.”

O dată pe săptămână mă ducea la film și p-ormă la un restaurant, când ieșeam de-acolo treceam pe lângă mulțime de baruri, ca ciupercile, nu ne opream decât uneori la cel mai luminat, pe care-l văzusem în prima seară, era uriaș, cu lumini care te zăpăceau și muzică înnebunitoare. Într-o seară a vrut să danseze, nu știu să

dansez, i-am spus, te-nvăț, nu era greu, mă ținea strâns în brațe, îi simțeam mădularul țeapăn cum mă apasă pe pântece, știam că n-o să mai reziste mult și-o să mergem la mașină să i-o sug și pe urmă acasă să mi-o tragă ca lumea și-n tot timpul ăsta îmi șoptea:

„Ești o minune, prințeso, te iubesc, ajungi departe!”

Nu l-am întrebat niciodată ce vrea să spună, dar chiar mă simțeam în al nouălea cer.

Începusem s-o rup puțin în spaniolă, nu voiam să mă las fraierită, băgasem la cap mai ales o groază de înjurături, să mă feresc de bețivanii care se luau de mine fără treabă. Aurel mă ducea în același loc, erau seri când patrulam singură, alteori puia de tipe ca mine, umpleau trotuarul și parcul, era loc pentru toate. Am cunoscut câteva românce pe care le durea-n cur că mai venisem și eu, n-aveau chef de vorbă, alergau să pună mâna pe primul venit, târziu m-am prins că le pândeau de lângă vreun copac peștii care le snopeau în bătaie dacă pierdeau vremea. Printre ele era și-o spanioloaică simpatică, mică de stat și roșcată, n-avea pește, făcea totul pe cont propriu, ba chiar se și certa des cu peștii altora, își alegea clienții pe-ndelete, se ducea numai cu cine-i plăcea ei, nu cred c-o făcea de nevoie. Am intrat în vorbă cu ea, o chema Dolores. Îi plăcea să vorbească mult, dar nu-nțelegeam nici a zecea parte din ce spunea, dădeam doar din cap aruncând câte-un *si, si,* probabil și-o fi zis că-s bătută-n cap, cum zice mama, chiar aducea cu mama.

O singură dată m-am certat cu una dintre ele, m-a făcut târfă snoabă care cred c-o să-mi meargă bine dacă mi-o trag cu peștele meu, habar n-aveam de unde știa atâtea și-n clipa aia am înțeles cum mă vede lumea, sau, mă rog, o parte a ei, ca pe o curvă profitoare, mi-a venit să intru în pământ de rușine, să mă fi văzut măcar ca pe-o curvă cinstită! N-am fost în stare să sar la gâtul ei, m-am gândit că are dreptate. Faptul că n-am ripostat a dat-o peste cap, și-a cerut scuze, dar mă înfuriasem, i-am spus să-și bage scuzele-n cur și m-am îndepărtat cu capul sus. Atunci am văzut-o pe Dolores prin apropiere, cu degetul mare ridicat în sus, semn că mă aproba.

Cum nu se apropia niciun bărbat, Dolores s-a băgat din nou în vorbă. Dacă am înțeles bine ce spunea, trecuse pe-acolo în seara dinainte o ziaristă româncă, se interesa de soarta femeilor ca noi, Dolores fusese singura care vorbise cu ea, de poliție și de ziariști e bine să te ferești,

mi se spusese de la început, și unii, și alții aduc necazuri. N-aveam nicio treabă cu ei, am ridicat din umeri. Iar ce făcuse Dolores era treaba ei.

S-ar putea să vină din nou, a spus Dolores, pare deșteaptă, vorbește-n toate limbile pământului, te amețește, te vrăjește, nici nu știi când te-apuci să-i povestești orice pentru că la început ți se făcuse milă de ea, nu-ți venea să dai doi bani. Și într-adevăr ziarista a apărut mai târziu, era o pirpirie ca mine, chiar mai scundă, cu părul șaten, o pierdeai ușor în mulțime. Sigur nu era o femeie care să-ți facă rău.

Mi-a întins mâna. „Mă cheamă Ileana Caragea, sunt ziaristă. Fac un reportaj despre meseria voastră. Nu vreau să te păcălesc cu nimic, vreau doar să aflu. Dacă vrei, îmi răspunzi la întrebări, nu te obligă nimeni la nimic. Dacă ești de acord, mai târziu o să-mi anunț cameramanul să te filmeze. Acum stă în mașină, peste drum, așteaptă un semn de-al meu. Nu fac nimic împotriva voinței tale.” Părea foarte cinstită toată treaba.

„Ce vrei să afli?”, am întrebat-o, să mă lămuresc.

„Orice poți să-mi spui, știu că n-o să-mi spui tot.”

„Și pentru cine filmezi?”

„Pentru ProTV. Știi televiziunea asta?” Mai știam câte ceva, erau ăia cu seriale americane, cu șiruri de morți și alte grozăvii la ora 5 și cu *Dansezi pentru tine* în fiecare vineri seara, când se făcea pustiu pe stradă.

„Adică o să mă dai la televiziunea asta a ta?”

„Doar dacă ești de acord.”

„Nu sunt de acord. Nu vreau să afle mama unde-am ajuns, nu prea-i pasă, dar nu vreau să creadă c-am făcut-o de căcat.”

„Atunci n-o să apari. O să te filmez doar din spate. N-o să-ți dau nici numele, n-o să spun nici măcar de unde ai venit. Nici orașul în care ești acum.”

„Așa mai merge”, am zis, dar tot nu eram convinsă că fac bine. Dar mă mânca limba să vorbesc cu ea. Nu i-am spus de unde sunt, nici cum am ajuns în Spania, dar am admis că sunt minoră și nici măcar nu mi-am terminat școala. I-am vorbit de fratele meu, i-am povestit cum mergeam noi la film, cum voiam să văd lumea, cum nu mă obligă nimeni la nimic acuma în Spania, doar strâng niște bani, după care o să mă-ntorc acasă.

„Câți bani strângi?”, m-a întrebat.

I-am spus.

„Atât de puțin?”, a întrebat și părea într-adevăr uimită de suma care mie mi se părea enormă.

„Ai un pește?” Am tăcut, nu voiam să mai spun altceva. „Deci ai un pește. Înseamnă că toți banii rămân la el. Te-ai gândit ce-o să faci mâine, dacă te lasă și-o să vrei să te-ntorci acasă și n-o să ai cu ce?”

„N-o să mă lase. Mă iubește.”

„Te iubește”, a zis ea neîncrezătoare și s-a uitat lung la mine fără să mai spună ceva. Credeam că asta fusese totul. Dar și-a continuat întrebările: câte mai sunt ca mine, dacă le cunosc și brusc m-am enervat.

„Uite, știi ce? Gata, nu mai vreau să mai răspund. Și dacă m-a filmat cameramanul tău, nu vreau să mă dai la televizor.”

„Am înțeles, n-o să te dau. Dar pot spune ce-ai zis?”

„Treaba ta, oricum nu ți-am spus cum mă cheamă.”

Abia atunci, când a plecat, după ce și-a vârât microfonul pe care scria ProTV în geantă, mi-am dat seama că era pustiu în jurul meu, toate fetele dispăruseră, de parcă nu fuseseră acolo, doar Dolores sprijinea un stâlp la vreo douăzeci de metri depărtare și fuma, privindu-mă.

Eram destul de intrigată de ce se-ntâmplase, vreo jumătate de oră am refuzat un client, p-ormă mi-am zis c-o să se supere Aurel, am mers cu doi la hotel în mai puțin de-o oră, p-ormă l-am sunat să mă ducă acasă, în mașină a vrut să i-o sug din nou, am făcut-o.

A doua zi mi-a fost rău și nu puteam lucra, Paula m-a înțeles.

Astăzi e ziua în care Aurel mă duce la film. Dar nu m-a mai dus la film, mi-a spus c-o să fie o surpriză, o să văd locuri noi și am plecat cu mașina lui nouă, habar n-am în ce direcție, am trecut prin câteva sate, am mers o vreme pe autostradă, am părăsit-o, drumul urca și începuseră munții, văile erau acoperite de livezi de măslini, era minunat. I-am spus-o.

„Îți place, prințeso?”

„Nici nu știi cât de mult!”

„O să-ți placă și mai mult!”

A oprit pe un drum pietruit, departe de orice așezare, lângă niște ruine foarte vechi, ziduri groase de piatră năpădite de iarbă prin care sigur se ascundeau șerpi. I-am spus-o. A râs. Ne-am așezat pe un zid și-am privit amândoi până-n zare, era atât de frumos că mi-au dat

lacrimile. Îmi spunea ce e în fiecare loc, mă simțeam importantă, iubitul meu m-a adus până aici să-mi arate și să mă-nvețe, știa o groază de lucruri. Nici nu mi-am dat seama când începuse să vorbească despre altceva.

„De ce mă trădezi, prințeso? Ți-am spus să ai încredere în mine și te-am lăsat să faci ce vrei și tu mă trădezi."

M-am uitat speriată la el, nu-nțelegeam nimic.

„Ai stat de vorbă cu o ziaristă alaltăseară…"

„Asta era. Dar n-am vorbit despre tine!"

„N-are importanță. Nu trebuia să vorbești despre nimic! Ți-am spus să te ferești de polițiști și de ziariști."

„N-am vorbit despre noi! Vrea să facă un reportaj…"

„Un reportaj…"

„Da. Despre lumea de-aici."

„În care-o să apari și tu…"

„N-o să apar, nu i-am dat voie!"

„Nu i-ai dat voie! Și crezi că-i pasă că nu i-ai dat tu voie…"

„Așa mi-a promis."

„De ce-ai fost proastă? Aveai tot ce-ți doreai!"

„Ce vrei să spui?"

„Aveai tot ce-ți doreai. Ai dat cu piciorul."

„Te rog, crede-mă, n-am vorbit despre tine, nici despre noi, n-am dat niciun nume…"

„Termină."

„Îți jur!"

„Ți-am zis să termini! Mai privește o dată în jur, cât mai ai timp…"

M-am speriat, am vrut să mă ridic, dar atunci m-a lovit cu o piatră sau cu ceva foarte tare în moalele capului, am leșinat. Probabil m-a târât de pe zidul pe care șezusem la marginea ruinelor, era vreo râpă pe-aproape, în ea m-a prăvălit. M-am lovit de copacii înalți, oi fi căzut printre ei, cine știe câte coaste mi-oi fi rupt, sângerez, leșin, îmi revin, leșin din nou. Nu mă pot ridica, de-abia mă mișc, mă doare foarte tare capu-ăsta-al meu prost. Cu degetele mâinii stângi îmi pipăi buzunarul în care țin întotdeauna buletinul, nu e, dacă o să mă găsească vreodată careva n-o să știe cine sunt. Dar n-o să mă găsească nimeni. Niciodată.

6. Matei

— No, micuțo, oi fi eu ardelean care se mișcă mai încet, dar de data asta am fost pe fază și-am făcut o treabă fainã!

— Iar te lauzi!

Știau amândoi că el avea dreptate, Ileana doar îl tachina. Șezuse în întuneric în mașina închiriată, oprită peste drum de parc, așteptând un semn de la ea, să coboare cu camera și să înceapă să filmeze. Dar nu mai avusese răbdare și se gândise să tragă niște cadre de la distanță, din mașină, în lungul bulevardului, cu parcul și fetele care începuseră să se ascundă la vederea microfonului Ilenei. Când a fixat obiectivul pe cele două femei care vorbeau aprins, l-a șocat cât de tânără era cea din fața Ilenei, poate nici nu ieșise din adolescență, în mod sigur era un caz. Și-a potrivit obiectivul mai bine, știa că e unic ce filmează, cum i se-ntâmplase în Himalaya, când înregistrase grănicerii chinezi împușcând tibetani care traversau, în ciuda interdicțiilor, munții înzăpeziții să ajungă la Dalai Lama. Avea nevoie de figura acelei fete, de ochii ei care vorbeau singuri, de buzele ei care rosteau vorbele pe care el nu le auzea, dar sigur le înregistra Ileana. Mai făcuseră același lucru, ei doi, de multe ori, dar niciodată nu fusese cuprins de o febră ca acum. La un moment dat, a simțit că trebuie să coboare din mașină, a ieșit cu camera pe umăr, n-a traversat, a rămas de partea lui, presimțea tensiunea, era convins că Ileana n-o să-i mai facă semn să traverseze și așa s-a întâmplat. Dar avea filmul, nu era atât de fain cum ar fi fost dacă ar fi stat la un metru distanță de ele, dar era al naibii de fain.

Se uitau amândoi la înregistrare.

— Este că în momentul de-aici îți povestea prin ce trecuse? I-ai prins vorbele?

— Da.

— Și poți să le folosești?

— Da. N-o să-i dau numele. Nici nu i-l știu…

— Nici nu e nevoie. Scrie textul mai repede. O să iasă un lucru mai bun decât reportajul cu bolnavii de

cancer.

— Nu mă grăbește nimeni.

— Ba da. La noapte plec la București.

— Ce te-a apucat? Am venit de-abia de trei zile, n-am reușit nimic din treaba pe care-o aveam. Chestia asta cu prostituatele a fost doar ca să ne justificăm șederea.

— Și-o să iasă fain!

— Ce-ți veni?

— N-am apucat să-ți spun, trebuie să plec urgent, am probleme cu bunică-mea, a căzut și trebuie s-o văd internată, să mă liniștesc, sper să nu fie mai rău. Mi-am și rezervat biletul.

— Vrei să spui că mă lași singură aici?

— Îți las camera mică, dacă vrei, poate ai vreo urgență. Îți promit că mă-ntorc până la sfârșitul săptămânii.

— Azi e marți…

N-avea rost să se certe cu el, se mai întâmplase ca planurile să le fie date peste cap, ar fi trebuit să se descurce și singură, dacă ar fi lucrat la un ziar n-ar mai fi însoțit-o nimeni.

Matei era deprimat și extrem de abătut, nu-i stătea gândul le ce aveau de făcut, încercă s-o liniștească pe Ileana, o rugă să aibă grijă de ea, să-și încuie bine ușa, să nu se mai trezească în miezul nopții cu vreun adorator. Când ajunsese la aeroport își scosese totul din minte, nu se gândea decât la bunică-sa care-l crescuse. La București a schimbat avionul, după alte două ore era lângă patul bunicii. Un picior rupt, problemă delicată la vârsta ei, dar nu de viață și moarte. Era liber să se-ntoarcă la treaba lui, chiar bunica l-a rugat să plece.

Întors în București, trebuia să-l vadă pe Memé Florescu, pentru un scurt raport.

Îl aștepta în biroul de la etajul al cincilea, într-un separeu antifonat, mâzgălind niște documente cu un marker roșu. Nu părea să fie prea încântat să-l vadă pe Matei în locul Ilenei.

— Pun pariu că lucrurile nu stau deloc bine, a zis.

Lui Matei nu-i plăcea cum începuse discuția, era obișnuit cu oamenii dintr-o bucată, dar nici chiar așa.

— Depinde ce înțelegeți prin bine, a răspuns Matei ardelenește.

— Ai vești?

— Vești am, de aceea mi-s aici.

— Adică ați dat de ea?, fu nerăbdător Memé Florescu, privindu-l lung pe Matei. Dumneata chiar știi despre ce e vorba?

Iritarea lui Memé Florescu i se transmise și lui Matei, care nu ezită să-i spună:

— Oricând puteți pune capăt acestor căutări. Sau noi ne putem opri și apelați la alții, dacă-i socotiți mai competenți.

Memé Florescu s-a uitat din nou lung, învârtind markerul roșu între degete.

— Te rog să mă scuzi, a spus după câteva clipe de gândire. E prea multă tensiune. Nu-s în apele mele. O caut de prea multă vreme. Pe deasupra mai am și vești proaste din cauza crizei. Nu-i vina voastră. Spune-mi pe larg ce-ați făcut.

Matei îi povesti pe cine întâlniseră și ce-l rugase Ileana să transmită.

— Măcar nu sunt semne că ar fi ucis-o careva.

— Asta am fi aflat mai ușor, zise Matei. Presupun.

Memé se ridică de la biroul lui și privi pe fereastră. Urmă o tăcere atât de lungă, încât Matei era pe punctul să se ridice, socotind întrevederea nepoliticos încheiată.

— Nu pleca, vorbesc greu despre asta, îl auzi pe Memé Florescu. Ar trebui să-ți mai dau niște informații, să nu urmăriți vreo pistă greșită. Am tendința să expediez lucrurile. Am o slăbiciune pentru viteză, n-am răbdare, trec repede de la una la alta, cine nu ține pasul rămâne în urmă. Așa s-a întâmplat și cu Claudia.

În următoarea oră, Matei ascultă un subiect de film povestit de Memé Florescu. Când acesta tăcu, îl întrebă de ce nu le spusese totul de la început. N-a primit răspuns. Matei a călătorit înapoi cu ecoul vocii lui Memé Florescu în cap:

— Găsiți-o, vă rog!

— Nu mă mai fierbe, strigă Ileana, spune ce ți-a zis!

— Asta și fac, micuțo, dacă ai răbdare…

Claudia și Memé Florescu erau dintre acei frați care nu pot trăi unul fără celălalt, dar care de-abia se acceptă. De când se știau, fusese o rivalitate incredibilă între ei, niciunul nu suporta să aibă celălalt note mai bune, să obțină mai multe premii, să fie mai în centrul atenției, să nu se vorbească mai mult despre el. Trăiseră departe unul de celălalt și, când se întâlneau, de câteva ori pe an, nu se despărțeau o clipă, dar simțeau fiecare că leșină dacă

celălalt se lăuda cu întâmplări mai grozave. Părinții le muriseră amândoi odată la începutul anilor ’80, iar ei fuseseră despărțiți, oricât se tăvăliseră pe jos urlând că vor să crească împreună. Fata fusese luată de bunicii din partea mamei, bucureșteni, băiatul plecase la bunicii din partea tatălui, la Târgu Jiu. Memé, mai mare cu un an, ajunsese cu ușurință premiantul clasei sale. Claudia nu s-a lăsat mai prejos, renunțând la prietenii și jocuri. Când Memé s-a apucat de sport și câștiga concurs după concurs, Claudia a început să picteze și a insistat să calce pe urmele Micuței Picasso, chiar dacă îi lipsea succesul aceleia. Au abandonat și sportul, și pictura când au ajuns amândoi studenți bucureșteni și-au început să locuiască în sfârșit în aceeași casă a bunicii moarte între timp. Se schimbase regimul de ani buni, acum casa le aparținea. Bunicii din partea tatălui redobândiseră pământuri pe care le stăpâniseră înainte de război, păduri pline de vânat și o culă trecută în patrimoniul arhitectural național. O parte dintre pământuri le vânduseră, împărțind banii egal între cei doi nepoți, ajunși pe picioarele lor, pentru alte proprietăți așteptau despăgubirile din partea Fondului Proprietatea, nou creat, dar erau convinși că vor muri înainte să se listeze fondul la bursă, cum s-a și întâmplat. Cu banii, fiecare dintre frați a hotărât să-și deschidă o afacere. Memé a avut succes peste noapte, primei firme i-au urmat altele, se umpluse de bani, fără vâlvă. Ajunsese un milionar curtat de politicienii pe care-i ignora. O lăsase în casa bunicii pe Claudia, el se mutase într-un apartament enorm în blocul în care își avea birourile, dimineața cobora pur și simplu la serviciu cu mult înaintea altora și chiar înainte să-i pregătească secretara cafeaua. Claudia a vrut să-și creeze o casă de modă, dar nu se simțea suficient de puternică să lupte cu rechinii pe care îi descoperise peste noapte, se asociase cu o basarabeancă foarte înfiptă care se dovedi că n-avea deloc gust și i-a prăpădit toți banii. Memé i-a sărit în ajutor, refăcând suma inițială. Claudia a uitat de casa de modă, s-a gândit să deschidă o agenție de modelling, găsise spațiul adecvat, dăduse anunțuri, angajase câteva fete foarte drăguțe care participaseră deja la câteva seri fabuloase. Cam atunci unul dintre partenerii lui Memé i-a spus ce credea el că făcea o agenție de modelling, curvăsăreală în toată regula. Memé s-a aprins, fără să mai consulte pe nimeni, și i-a cerut Claudiei să

renunțe să mai facă pe matroana de bordel. A urmat o ceartă cumplită între ei, în care Claudia a înțeles cât de limitat era frate-său, iar Memé a priceput cât de încăpățânată era soră-sa. A amenințat-o că-i taie fondurile. L-a amenințat că pleacă din țară. Fără să se gândească prea mult, amândoi au acționat. Acum Memé era convins că făcuse o greșeală. Își căutase sora în toată Europa, când dăduse de ea în Spania, cu multă vreme în urmă, ea îi spusese că nu se va mai întoarce niciodată, apoi dispăruse definitiv.

— Și nu putea să-mi spună toate astea înainte să plec? se revoltă Ileana. N-aș mai fi căutat acul în carul cu fân…

7. Oscar

Obișnuia să-și petreacă dimineţile puţinelor duminici libere în fața unei farfurii întinse și mari plină cu foi de clătite cumpărate în pachete de câte-o duzină de la supermarket și ținute la congelator. Le ungea pe îndelete, cu gesturi egale de ritual, cu un strat gros și uniform de gem de caise, căpșuni, coacăze și rubarbă, o descoperise într-un magazinaș deschis de români, habar n-avea cum arată rubarba, pe borcan nu era nicio imagine, doar un scris ca de copil care aducea cu vorbele din limba lui, însă gustul era dumnezeiesc, dulce-acrișor, îi plăcea la nebunie. După ce întindea stratul gros, rula meticulos fiecare clătită, le așeza una lângă cealaltă, închipuind o piramidă, niciodată mai puțin de șapte, de obicei nouă sau unsprezece, ajunsese și la treisprezece. În timpul ăsta cafeaua sforăia în filtru, o turna fierbinte într-o cană de porțelan albăstrui pe care erau imprimate o caschetă de polițist și inițialele numelui lui, O.D., Oscar Delavilla, și se așeza în sfârșit la măsuța din balconul bucătăriei. Sorbea întâi o gură zdravănă, oricât de fierbinte ar fi fost lichidul amărui, fără strop de zahăr, plescăia încetișor, ofta, de parcă ar fi fost obligat să înceapă o corvoadă, și apuca una câte una clătitele din mormanul clădit pe farfurie, le devora din două mușcături, cu pauze lungi, în care privirile îi rătăceau dincolo de fereastra cât un perete sub care se întindea, până departe, orașul. Era convins că nimeni în lume nu are o priveliște mai minunată – orașul colorat văzut de la înălțimea etajului unsprezece, pierdut în cețurile zării, niciun zgomot, niciun fir de praf, undeva foarte departe se ghicea marea. Era convins că nimeni nu petrecea o dimineață de duminică mai grozavă pentru că nimeni nu avusese ideea muntelui de clătite. Mai era convins că nimeni nu era mai fericit. Ultima dintre clătitele devorate era întotdeauna cea cu rubarbă. În timpul ăsta se gândea la câte avea de făcut în săptămâna care urma, mângâindu-și la răstimpuri burdihanul enorm pe care aproape plesneau toate cămășile.

Rareori i se întâmpla să-l prindă dimineţile de duminică în pat, cel mult de câteva ori pe an, şi chiar şi atunci cu mult înainte să se dea jos începea să sune strident telefonul, apărea vreo urgenţă, vreo crimă sau vreo tâlhărie descoperite în zorii zilei, la anchetarea cărora colegii socoteau că ar fi bine să fie de faţă. Doar de trei ori când sunase telefonul i se întâmplase să-i rămână ziua liberă până seara, fără să fi fost nevoit să plece în mai puţin de-un ceas. O dată îl chemase şeful la pescuit, i se îmbolnăvise partenerul obişnuit şi omul era disperat că nu mai avea cu cine să trăncănească, dar, când să iasă pe uşă, şeful sunase din nou, partenerul apăruse, se sculase doar mai târziu. A doua oară îl sunase frate-său plecat în America, se pregătea să se culce, băuse cam multişor şi i se făcuse chef de vorbă. A treia oară cineva greşise numărul.

Pe un scaun alăturat se cocoţa invariabil un motan vărgat şi bătrân care clipea rar, nu mieuna niciodată şi se mulţumea cu grăunţele cu care bărbatul îi umplea la două zile un castron imens. Priveau amândoi în zare prin geamul uşor prăfuit, profund preocupaţi de gândurile lor.

Oscar Delavilla n-avea nevoie de nimeni. Oscar şi motanul. De zece ani trăiau împreună, la început într-o casă dărăpănată, înconjurată de o livadă de migdali, moştenită de la ai săi, în care fratele mai mic jurase că n-o să locuiască nici măcar o zi după moartea părinţilor şi plecase în vestul Americii, unde se făcuse pompier. Oscar îşi cumpărase apartamentul cu două camere de la etajul unsprezece cu banii primiţi recompensă pentru cea mai mare captură de cocaină din istoria Spaniei. Nimănui nu-i venea să creadă că dăduse peste asemenea pleaşcă, aproape o tonă de praf ambalat în pungi de câte un kilogram, însoţită de trei cărăuşi. Îi înhăţăse pe toţi trei şi uimirea a fost atât de mare, că statul îi dăduse o recompensă considerabilă. Cam tot în vremea aia vânduse peste noapte dărăpănătura cu curte şi livadă unui antreprenor care plănuia să ridice un cartier de vile. Era vremea boom-ului imobiliar din Spania, ca peste tot în lume. Antreprenorul n-a mai construit cartierul de vile, ci unul de blocuri de cinci şi şase etaje, aidoma vopsite, foarte aproape unul de altul, cu o arteră largă desfăşurată printre ele, aspectul de colonie şi lipsa arborilor te înspăimânta, nimeni n-a cumpărat vreun apartament, nimeni n-a închiriat nici la jumătate de preţ. Oscar era

fericit că nu cedase ofertei inițiale de a primi un apartament în loc de bani, și-ar fi blestemat acum zilele, singur între sute de locuințe pustii. Cu banii pe dărăpănătură și-a cumpărat un Seat albastru-închis, culoarea poliției, cu ce i-a rămas adăugat recompensei și-a oferit apartamentul. Era fericit în noua lui casă în care n-au intrat decât doi colegi care s-au îmbătat cu vin roșu până au adormit pe canapea, cu motanul la picioare, privindu-i nedumerit, și vreo trei femei. Prima era subțire și cu glas spart, a doua, pufoasă și rotundă, a treia, un zdrahon care voia neapărat să pună ordine și să aranjeze altfel mobila. Motanul n-a înghițit-o pe niciuna, scuipa și scotea ghearele când voiau să-l mângâie, și cum pentru Oscar Delavilla mai presus de motan nu era nimeni, femeile n-au mai revenit. Nici vreo alta care să arate diferit. De atunci trecuseră aproape trei ani și burdihanul lui Oscar Delavilla se tot mărea.

Oscar Delavilla își amintea tot mai rar de cele trei femei din viața lui, nici nu le mai ținea minte numele. Îi povestea din când în când motanului despre celelalte femei cu care se întâlnea pe ascuns și pe care hotărâse să nu le mai aducă acasă. Motanul își freca trupul de pantalonii lui, îl privea mijindu-și ochii, dar de cele mai multe ori adormea cu lăbuțele sub piept, ca un cățel. Oscar Delvilla înțelegea că vorbește de unul singur, așa că nu i-a mai povestit și de Dolores, cu care se întâlnea o dată la două săptămâni, cam des, începuse să-și zică. Îi plăcea s-o asculte gol pușcă, o oră sau cât avea ea timp, după ce făceau dragoste, înțelegea că trebuie să se îmbrace când o vedea că se uită la ceas, îi lăsa un supliment gras cu care era convins că-și câștiga ora viitoare. Femeia nu l-a întrebat niciodată nimic, nici el nu-i povestise nimic. Nu-i spusese nici măcar că e polițist. Ar fi vrut s-o asculte mai mult vorbind, nici nu-i știa numele adevărat, era convins că Dolores era un nume de stradă, nu știa de unde venise, dacă avea rude, nu-i știa vârsta, arăta de vreo douăzeci și opt de ani, credea el, dar cu femeile cu meseria ei adevărul era mai mereu altul. Începuse să-i placă de ea, nu numai s-o vadă dezbrăcându-se, dar îi era jenă să-i spună, să nu-i râdă-n nas. Ar fi luat-o cu el să vadă reacția motanului, dar se temea să n-o scuipe și pe ea și atunci n-ar mai fi avut niciun rost s-o întâlnească. O singură dată ea îl întrebase de ce nu apare mai des. Îi răspunsese că e foarte ocupat și

ea dăduse din cap fără alte vorbe, ca și cum ar fi știut totul.

Afla de la ea mersul lumii ei. În ora în care nu-i tăcea gura, în pat, îi vorbea despre colegele de breaslă, cine și de prin ce țară s-a pripășit în orășelul lor, le numea pe fiecare, le descria trupul, înfățișarea și sufletul, Oscar Delavilla era sigur că le-ar recunoaște dintr-o ochire de s-ar ascunde în mulțime. Afla mai ales, și nici asta nu putea să uite, despre peștii care stăpâneau femeile, despre afacerile lor, de câteva ori spusele ei l-au ajutat să prindă câțiva hoți care n-aveau vreo legătură aparentă cu prostituția.

Avea o singură apăsare Oscar Delavilla. Nu putea spune nimănui că se întâlnește cu o prostituată de la care culege informații, numele ei, chiar și cel neadevărat, cum era sigur, n-apăruse în niciunul dintre rapoartele sale, nici cel mai apropiat coleg nu-i bănuia escapadele. O fi prostituția semilegală, dar lumea n-o prea acceptă. Doar îi spunea lui Dolores să aibă grijă, să n-o prindă gașperii într-o zi și să fie nevoit s-o salveze. „Gașperii?" întrebase mirată și râzând Dolores. Gașperii, curcanii, sticleții, polițaii, gaborii, cerberii, cum vrei să le spui. „Îmi place că vrei să mă salvezi… Să știi că fac treaba asta doar din când în când și la mine acasă. Și n-am pește." Dacă te înhață vreunul să-i dai plata?, întrebase Oscar, ca orice om nevinovat și curios, care nu știe cum stau treburile cu târfele. „Să-l văd eu pe ăla! Îl spintec!", spusese femeia arătând că e mai aprigă decât părea. „Chiar insistă unul să aibă grijă de mine și i-am zis c-o să-i tai coaiele dacă nu-și vede de treabă. A râs în hohote și m-a lăsat în pace." Oscar Delavilla a fost atât de încântat, încât a hotărât în acea zi ca data viitoare când avea s-o vadă dezbrăcându-se să-i ceară să renunțe la meseria ei, să-și ducă traiul alături de el, dar data următoare i-a lipsit curajul și tot așa a amânat de mai multe ori iar când hotărâse în sfârșit s-o facă, a descoperit cu groază că Dolores era cadavrul ascuns sub boscheții dintr-un parc pe care fusese el trimis să-l identifice. În primele clipe n-a reușit să scoată o vorbă, noroc că nu era singur, iar colegul care-l însoțea începuse măsurătorile. N-a dat nimic de bănuit. Ce găsiseră în parc ar fi stârnit oroare oricui.

Oscar Delavilla era un bărbat încăpățânat. Hotărâse să intre în poliție când frate-său mai mic, ăl de ajunsese pompier în America, fusese prins vânzând droguri. Nici

nu-și terminase școala, dar îl prostiseră membrii unei găști de cartier să-i ajute să scape mai repede de marfă. Frate-său ieșise basma curată până la urmă, n-avusese la el decât vreo trei pliculețe și fusese prins prima oară, dar Oscar Delavilla hotărâse să nu-i scape din ochi pe membrii găștii și nu s-a lăsat, ani mai târziu, până nu i-a văzut duși la pușcărie. Avusese și de pătimit în urmărirea lor, o cicatrice urâtă în dreptul coapsei îi amintea mereu de răfuiala cu grupul trimis la pârnaie, din care scăpase ca prin urechile acului. Marea captură de droguri o reușise cam în perioada aceea. Spitalizarea vreme de câteva săptămâni, captura și sentința judecătorilor care trimiseseră un grup mare după gratii pentru foarte mulți ani i-au adus lui Oscar Delavilla faimă peste noapte. A refuzat să se mute în alt oraș mai mare, cum i se propusese, aici se născuse, aici voia să moară. Dar se întâmplase tot atunci ca unii dintre colegi să-l privească chiorâș, nu-nțelegea dacă numai din invidie sau pentru că le cam stricase socotelile. O dată cu grupul de traficanți căzuse și un polițist pe care chiar aceia îl dăduseră-n gât. Oscar Delavilla nu înțelegea de ce-i poartă pică tocmai lui și s-a izolat și mai mult. Trăia singur, fără prieteni.

În mai puțin de o zi după ce descoperise cadavrul lui Dolores, Oscar Delavilla hotărâse să nu se lase până nu află cine o omorâse și încă într-un mod atât de bestial, desfigurând-o. Dolores îi povestise destule despre târfele și peștii care-și făceau veacul lângă parcul municipal, dar și prin alte vaduri bune ale orașului. Văzuse și el cum apăruseră ca ciupercile imigrantele din est, care se prostituau obligate sau de bună voie. Numărase cluburile și barurile răsărite peste noapte în fața cărora trăgeau mașinile ultimul răcnet. Știa că se refăcuse rețeaua de trafic de droguri, sau apăruse alta, ori poate erau mai multe, îi lipseau dovezile, nimeni nu vorbea despre asta, n-avea un fir de care să tragă. Aflase de traficul cu femei, bănuia că exista o legătură, sau poate aceiași oameni se ocupau și de una, și de alta. Nimeni dintre cei prinși nu vorbea și nu dăduse-n gât *pe* nimeni, iar el se simțea cu mâinile legate. Era convins că Dolores nu avusese dușmani și nici n-o omorâse vreun Jack Spintecătorul care urăște femeile. Femeia văzuse ceva, făcuse ceva sau se pregătea să facă și trebuia oprită.

Dar Oscar Delavilla era încăpățânat. Luă la puricat toate cazurile mai recente de bătăi între beți sfârșite cu

capete sparte, de omoruri nesoluționate, de pușteni arestați pentru contrabandă. Se întâlni cu toate sursele care îi furnizaseră de-a lungul anilor informații. Discută cu cei doi colegi cu care se mai vizita din când în când la un pahar de vin roșu. N-a găsit nimic.

Norocul i-a dat un semn când se aștepta mai puțin.

În drum spre casă, într-una dintre seri, a dat de un accident de mașină, un bărbat mai în vârstă, neatent, intrase la o intersecție în mașinuța unei femei care tremura ca piftia de spaimă și părea să se fi lovit cu fruntea de parbriz, nu mare lucru, sângera puțin. La fața locului sosise un echipaj de poliție, dar bărbatul refuza să se legitimeze și era vizibil beat. Când a sosit ambulanța, Oscar Delavilla și-a lăsat colegul s-o liniștească pe femeie, iar el l-a săltat pe recalcitrant, cu gândul să-l lase la poliție peste noapte, până i se vor risipi aburii beției. Dar nici nu ajunseseră bine la poliție și se înființă un avocat, să-l scoată pe bețiv pe cauțiune. Nu fusese acuzat de nimic, femeia nu murise, nici măcar nu fusese accidentată grav, probabil omul dăduse vreun telefon când se îndreptau spre poliție, altfel Oscar Delavilla nu-și explica sosirea avocatului. Dar mai ales nu-și explica de ce trebuia scos chiar în acea seară, înainte măcar să apuce să-l identifice. Pe avocat îl cunoștea, îl întâlnise de mai multe ori apărându-i pe interlopi și asta i-a dat de gândit polițistului. Oscar Delavilla a insistat să urmeze pașii corecți ai unei arestări, avocatul a fost nevoit să se supună, și polițistul a înregistrat toate datele bețivului, înainte să-i dea drumul.

Toată noaptea s-a gândit cine era Manolo Ramirez, de care n-auzise în viața lui, dar pe care un avocat plin de păcate se repezise să-l elibereze după ce fusese săltat pentru un fleac. Oscar Delavilla era convins că Manolo Ramirez nu e doar un bărbat mai puriu care apăsase prea mult pe accelerație, după ce băuse peste măsură. Nu avea cazier, nu mai fusese arestat, nici măcar nu fusese vreodată amendat. Un cetățean model. Oscar Delavilla a insistat să afle și altceva și, după câteva ore, prieteni din Madrid care știau mai multe decât el l-au lămurit că Manolo sosise în Spania din America de vreo douăzeci de ani, că era un cubanez care fugise târziu de Castro, nu fusese vreodată căsătorit și n-avea copii. Dacă se refugiase din Cuba, era clar că n-avusese avere, dar probabil venise în Spania cu un cont în bancă, pentru că

își cumpărase casă și mașină, nimic bătător la ochi, însă fără să-și fi deschis vreo afacere. Ce făcuse în America îi era imposibil lui Oscar Delavilla să afle.

În schimb, putea să afle cu ce se ocupase de când venise în Spania. Aparent, cu nimic. Însă oameni de încredere îi spuneau că fusese văzut foarte des în apropierea lui Carlos Venegas, și el refugiat cubanez, venit tot din America, tot un cetățean model, care n-avusese vreodată probleme cu poliția. Amândurora le plăcuse probabil Spania pentru că se simțeau ca-n America: puteai să vii de nicăieri, dar să fii apreciat, dacă aveai bani. În jurul lui Carlos Venegas roiau mulți oameni, era foarte cunoscut, încă popular, deși pierduse la mustață în urmă cu ceva ani în alegerile pentru consilierii locali, descris de toate ziarele drept un tip încântător, nelipsit de la vreo sindrofie importantă, de la vreo petrecere care să conteze ori din cronicile mondene. Carlos Venegas era peste tot. El, Oscar Delavilla nu înțelesese de ce i se acorda atâta atenție, poate pentru donațiile pe care le făcuse câtorva spitale și școli, despre care se vorbise mult, deși fuseseră rare și aproape insignifiante, dar lumea e mai atentă la ce se spune despre un fapt și nu la faptul în sine. Sau poate pentru că era descris drept un creier pe care îl consultaseră într-o vreme mulți politicieni înainte să ia decizii importante, iar el, cu modestie, făcuse în așa fel încât să se știe că-i sunt apropiați. Sau poate pentru vorbele de duh și expresiile care apăreau repetat în ziare de genul „O să-l pocnesc peste bot!”, „O să-i răsucesc fața aia de maimuță la spate!”, „O să-i trag câteva scatoalce în scăfârlia aia țuguiată și goală!”, întotdeauna despre oameni bine înfipți, chiar cu putere, cărora mulți concetățeni chiar ar fi vrut să le facă ce spunea Carlos Venegas și n-aveau curajul. Gurile rele afirmau că-n campania electorală cheltuise o avere, dar ratase după ce izbucnise, cu vreo săptămână înaintea votului, un scandal cu o femeie pe care chipurile el o împiedicase să-și deschidă o casă de modă. Sau ceva asemănător. Era și el proprietarul unei asemenea case, cu succes incert, dar care atrăgea remarcabil de multe tinere din toată lumea și nu voia concurență. Oscar Delavilla nu fusese prea atent la amănuntele scandalului, își amintește doar că femeia care declanșase totul dispăruse. Iar Carlos Venegas declara că s-a lecuit definitiv de politică, pentru că oamenii pe care

îi ajuți nu rămân niciodată recunoscători. În ciuda acestei declarații care ar fi distrus imaginea publică a oricui, continua să fie popular și nelipsit din primul plan. Mai era proprietarul unei papetării în care găseai toate mărunțișurile din lume, se presupunea că putea trăi liniștit din ce-i aduceau afacerile. N-avea mașină, nu ducea o viață de lux, dar nimeni nu știa de fapt cum trăia în spatele zidurilor înalte ale casei pe care și-o construise într-un cartier liniștit, asemănătoare acelor hacienda cu care se obișnuise în Cuba lui – clădire cu un singur cat, o întindere de pământ în jur, cu livadă și grădină imense, în care cine știe ce planta, poate chiar canabis. Astea erau vorbe, nimeni nu văzuse nimic și nu existase niciun motiv să meargă cineva să afle, pe atât de orbitoare îi era viața publică. Iar Manolo era doar unul dintre nenumărații care roiau în jurul lui Carlos Venegas și nu atrăsese niciodată atenția.

Sursele mai spuneau că Venegas venise din America aproximativ în același timp cu Manolo și însoțit de o muiere a dracului, cu care era bine să nu te pui, Sonia Mendez, pe care mulți au bănuit-o că i-ar fi nevastă, pe urmă amantă, până la urmă dovedindu-se că era doar o îndatorată până peste cap, bună la toate. Când ieșea în lume, nu-l scăpa niciodată din ochi pe Carlos, îl urma îndeaproape ca un bodyguard și nu-i ieșea din cuvânt. Ani la rând fuseseră nedespărțiți, locuiseră în aceeași casă, dar când Carlos Venegas și-a isprăvit de construit hacienda, s-a mutat singur, doar cu o servitoare mută. Sonia Mendez a rămas în vechea locuință.

Oscar Delavilla n-o văzuse în viața lui pe Sonia Mendez. Oricât ar fi fost el de polițist celebru, nu putea cunoaște chiar pe toată lumea.

8. Carlos

S-a iscat iarăși un scandal, care îi poate da toate planurile peste cap. Și toate pleacă fără niciun dubiu de la ziarista aia băgăcioasă care n-are de gând să-și vâre mințile-n cap, degeaba o trimisese pe Sonia s-o sperie, la hotelul lui Felipie. Nu s-a speriat sau a jucat teatru sau o fi învățat-o ce să facă hoașca de Doña Elvira cu care se vedea, asta îi mai pusese lui bețe-n roate și-altădată, o cățea bătrână care continuă să facă umbră pământului la suta ei de ani! Pe Sonia ar trebui s-o treacă pe linie moartă, a fost un deceniu femeia care i-a rezolvat neașteptat de bine problemele delicate, fără să crâcnească, dar a îmbătrânit și ea, nu mai e-n stare să facă o treabă ca lumea.

El, Carlos Venegas, fusese singurul care înțelesese de la început pe cine căuta băgăcioasa de ziaristă. Întreba de una Claudia, care ar fi fost așa și pe dincolo, lumea ridica din umeri ori se lansa în supoziții: n-am văzut-o, dar poate o fi ajuns la clubul cutare sau la barul cutare, pentru că toți înțeleseseră că ziarista caută o dansatoare, o balerină, în sfârșit o parașută care-și freca păsărica în jurul unei bare din mijlocul scenei unui club. Nu știa de unde pornise confuzia asta, că femeia pe care o căuta ziarista ar fi fost dansatoare. Probabil că mulți o confundau cu vreuna dintre balerinele care veniseră în acei ani cu ghiotura din România și de prin alte părți, nimeni nu poate spune câte Claudii ajunseseră aici sperând să-l prindă pe Dumnezeu de-un picior. Dar Carlos știa: Claudia pe care o căutau nu fusese dansatoare! Și nici măcar n-o mai chema Claudia pentru că, la scurtă vreme după ce descinsese în oraș, își schimbase numele în Alexia sau Alejandra, le folosea pe amândouă, de parcă voia să i se piardă urma. Aproape nimeni nu reținuse cum o chemase mai înainte. Deșteaptă muiere! Lui Carlos Venegas însă nu-i scăpa nimic niciodată, învățase că un amănunt ca ăsta putea distruge sau putea salva pe oricine, știa, i se întâmplase și așa se petrecuseră lucrurile și acum. Dar el deschisese ochii. Și

îi pusese și pe alții să stea cu ochii pe femeie și să-i raporteze.

Avusese dreptate. Claudia-Alexia devenea dușmanul lui, se apucase să-și deschidă o agenție de modele, se pricepea, era însoțită de câteva gagici după care întorceai capul fără să vrei și peste noapte nu se vorbea decât de Casa Alexiei. Erau pline ziarele, chiar și cele de la Barcelona sau Madrid, de anunțuri și reportaje. Cum ai pocni din degete, afacerea cu fete a lui Carlos Venegas căzuse la fundul sacului. A avut o discuție cu ea, să-mpartă piața sau să facă orice alt aranjament, era dispus la compromisuri, dar femeia era al naibii de încăpățânată, se simțea în largul ei și nu era de-nțeles. Nu-i rămăsese decât o opțiune: s-o înlăture. A avut grijă ca lumea s-o facă uitată la fel de repede precum o ridicase în slăvi.

După ce întrebase de curva aia de Claudia-Alexia care i-a făcut zile fripte și pe care el ar vrea s-o vadă arsă pe rug, băgăcioasa de ziaristă se apucase să le filmeze pe fetițele din parcul municipal. Toată lumea care are o idee de cum merge treaba știe că peștii târfelor îi dau socoteală lui, Carlos Venegas, mai mult sau mai puțin direct, că oricum o parte din bănet ajunge la el, care le înlesnește prin relații numai de el cunoscute rămânerea pe piață. Dar îndeaproape îl știu doar câțiva, el nu trebuie să se expună. Asta i-a învățat de la început pe toți, chiar și pe românii cu care s-a asociat. Toți sunt convinși că în vârful piramidei stă unul ca el, altfel n-ar merge treaba, deși nu l-au văzut în viața lor și n-au vreo șansă să-l vadă. Iar dacă proastele alea or fi știind ceva sau or fi mirosit ceva și s-apucă să vorbească, nu-i trebuie mult unei minți luminate să desfășoare firul până aproape de el sau, Doamne ferește! până la el. Noroc că-n poliție nu sunt multe minți luminate, iar alea care sunt au fost atât de bine unse că n-ar mișca un deget. Dar nu i se mai întâmplase vreodată să fie atât de îngrijorat și de nervos, nu-i mai pria nici berea, nici piscina. Parcă se prostiseră toți în jurul lui, unde-ntorceai capul nu întâlneai decât idioți care nu-nțelegeau amploarea faptelor lor! Apuseseră zilele glorioase!

Pe ziarista aia băgăcioasă Sonia trebuia s-o facă să se cace pe ea de frică, fără s-o bată, fără s-o chinuie, fără să lase urme, doar s-o sperie, cum știa să facă pe vremuri, și toate s-ar fi rezolvat. Cândva îi reușeau lucrurile astea de minune. Lui îi apare limpede că ziarista lucrează pe

mai multe planuri deodată. Întâi întreabă de Claudia care are acum alt nume. E clar că nu știe că are un alt nume. Pe urmă s-apucă să discute cu târfele. Iar Sonia-i spune lui că nu vede legătura! Cum să n-o vadă?! Alexia aia a încercat și-acum doi ani să-i distrugă rețeaua construită cu atâta migală! Cum să creadă că acum se trezește din senin o băgăcioasă să întrebe și de dușmanca lui de moarte, și să amușine și rețeaua? Când a auzit că stă de vorbă cu curvele, Carlos Venegas a simțit că-i plesnește capul. Proastele alea nu fuseseră instruite să nu pună botul la vicleniile ziariștilor? Se credeau de capul lor? Idioților ălora care le stăpâneau nu le stătea mintea decât la băut și futut, nu căscau ochii la primejdiile care se-nmulțesc în fiecare zi? De ce trebuia să rezolve el mereu situația și să înlăture căcatul? Degeaba spune Sonia că a exagerat, el a cerut să se facă exact ce trebuia. I-a cerut românului s-o facă dispărută pe mucoasa aia proastă, cât o fi fost ea de frumoasă, și chiar dacă de-abia o adusese. Răul trebuie stârpit imediat! Românul o să-și aducă altă mucoasă, doar se lăuda că țara lui e plină de proaste visătoare. Și i-a cerut singurului camarad în care mai avea încredere, Manolo, s-o termine pe Dolores, asta trebuia înlăturată de mai multă vreme, lucra fără pește, refuza să aibă unul și putea fi exemplu nefericit pentru toate curvele alea proaste care într-o zi or să vrea și sindicat! Mâine, poimâine or să-i ceară să le plătească el pensii!

Acum aude că s-a burzuluit un polițist care a dat de ea moartă, unul Oscar Delavilla, n-a mai întâlnit numele ăsta, o fi dintr-ăia puținii neunși. Dacă o știa cumva pe Dolores, polițistul o să tulbure multe ape și iar o să aibă el de lucru, să înlăture căcatul lăsat de alții. Și asta pentru că unii nu și-au făcut treaba ca lumea din prima clipă! S-a stricat lumea, nu mai există ordine, nu mai există frică, fiecare crede că poate face orice-i trece prin căpățână și poate spune ce-i pișcă pe limbă. Cu ani în urmă, când știau ce-i frica, nu se cramponau și toate curgeau ca la carte.

Trebuie să pună ordine, cum a mai făcut-o cu ani în urmă, când Iorgu Tănase, închis la pușcăria de la Valdemoro, dădea dispoziții pe care cei de sub el începuseră să nu le mai asculte și-a fost nevoit să-i facă să-și bage mințile-n cap, să-i rupă unuia brațul, să dea cu mașina peste altul și să lase totul să transpire. Ori lucrau

împreună, ori nu, caz în care cei ce făcuseră până atunci parte din grupare trebuiau să-și ia adio de la tot, dacă situația o cerea, chiar și de la viață! Nu-i nevoie să facem umbră pământului o veșnicie!

Întâi o să-l cheme pe Sile Clămparu la el. De cinci ani de când îl cunoaște a-nțeles că e un bărbat care pricepe imperativele momentului și știe să acționeze când trebuie. Apăruse peste noapte în orașul ăsta, cu vreo doi locotenenți și trei, patru curve și credea c-o să ia caimacul. Ce întâlnire avusese cu el!

— Bărbate, i-a spus Carlos Venegas, e loc sub soare pentru toți!

Românul ședea la masă privindu-l neîncrezător pe sub sprâncene, s-o fi gândit, își închipuia Carlos Venegas, că moșul ăsta care i-a cerut să se-ntâlnească e dus cu pluta sau tremură-n izmene, o fi crezut că-i va fi simplu să pună el laba pe tot, ca-n România lui.

Carlos Venegas îl lăsase să-nțeleagă că, dacă vrea să rămână-n oraș, discuția de-atunci era obligatorie. Iar când sosise la club avusese grijă să-l controleze de arme, nu voia surprize. Lui Sile nu i-a convenit, dar îi mergea mintea, pricepuse că mai degrabă pierde dacă se-mpotrivește.

Ședeau la o măsuță, cu o sticlă și pahare între ei, dar niciunul nu se atinsese de băutură.

— E loc sub soare pentru toți! repetă Carlos Venegas. Dar dacă vrei unul călduț și care să rămână așa câte zile-oi avea, nu mă călca pe bătături, ba zic că e mai bine să mi te alături.

Când Sile Clămparu a dat să se ridice, l-a rugat să mai stea și să aibă răbdare. Carlos încă nu era sigur dacă românul e prost, sau dorința să plece era o strategie.

— Hai să vorbim pe șleau, i-a zis. După care rămâi sau pleci.

I-a explicat ce credea el că e bine să facă. El, Carlos Venegas, avea să țină-n mână mai departe toate cluburile și traficul de droguri. Avea poliția de partea lui și nimeni nu se atingea de el. De treaba asta putea să profite și Sile. Își putea aduce femeile din România și Albania, câte poftea, putea folosi și cluburile lui, să le promoveze, dar nu mai mult. Acum, după cinci ani, Sile ajunsese să aibă vreo două sute de muieri.

Se putea asocia la treaba cu drogurile, i-a mai propus Carlos, să le ducă mai departe în Est, dar cu

cărăușii lui, îl privea, el nu voia să știe nimic. Se putea ocupa de falsificarea de cărți de credit și de cardurile donate, dar, insistase Carlos, să nu se-ncurce cu prăpădiți ca ăia care-au fost prinși la grămadă și s-au apucat să facă greva foamei în pârnaie. Au vuit ziarele. Ce prostie! Sile se putea întinde și-n alte orașe de pe coastă, să reia legătura întreruptă aiurea cu cei din cartierele Barcelonei, Raval, Sant Antoni, iarăși era treaba lui.

El, Carlos Venegas, se mulțumea cu ce stăpânea în momentul ăla, nu-l interesa mai mult, mai mult, era convins, i-ar fi adus necazuri. L-a mai sfătuit să-și creeze o structură prin care puțini să poată ajunge la el, în caz că ar cădea rețeaua într-o zi. Și să evite jafurile armate, alea aduc necazuri care se-ntorc peste tine și după câțiva ani.

Sile părea încântat de aranjament, abia atunci l-a simțit Carlos cum se destinde și au băut în sfârșit un pahar împreună. Vreme de cinci ani, Carlos Venegas nu găsise niciun motiv de nemulțumire.

Când apăruse Claudia-Alexia, îi fusese clar că n-are nicio legătură cu Sile, așa că s-a ocupat singur s-o înlăture.

Românul i-ar putea fi de ajutor. Le-ar putea spune peștilor de sub el să-și țină-n frâu curvele, i-ar putea reduce la tăcere pe unii mai băgăreți sau care vor să se-ntindă mai mult decât li se cuvine, cum sunt Alfonso și Juanito, care au început să și-o ia în cap și-și închipuie că sunt buricul târgului de când cluburile lor o duc mai bine decât altele și vor mai mult. Și ar mai putea aranja niște răfuieli la capătul cărora el, Carlos Venegas, să redevină stăpânul absolut al orașului pentru alți nenumărați ani. Nu-și face probleme că Sile nu și-ar fi tras partea lui. Iar când va șterge toate urmele care ar duce la proasta aia de Dolores și la alți câțiva care-l supăraseră în ultimul timp, avea să se ocupe ca lumea de Alexia, să nu-i mai pese dacă se mai trezește careva să întrebe de ea.

9. Xavier

Abia obținusem postul de chelner, de fapt eram în probe, patronul spunea că are nevoie de unul cu experiență, să nu spargă vesela și să-i alunge clienții vărsându-le băuturile fine pe cămășile înflorate, dar frate-miu, barman în clubul lui de vreun an, îi promisese c-o să stea cu ochii pe mine să nu fac vreo boacănă și c-o să aibă grijă să rămân la treabă cât o să fie și el de față, iar lui i se dusese buhul că stă de la prânz până-n zori, zi după zi, n-avea casă, n-avea masă, câștiga, nu glumă, dar nu știu cum de nu cădea din picioare de oboseală, de-un an de zile de-abia închidea ochii două, trei ore, diminețile, cu fața în sus, sforăind scurt, și când să adorm și eu ca lumea, sărea din pat ca împins de-un arc, arunca câțiva pumni de apă rece pe ochi și alerga spre stația de autobuz, făcea o oră până la barul din centru, mai ațipea și-n autobuzul care n-avea vreodată la ora prânzului mai mult de-o mână de călători bezmetici, care tot urcau și coborau, și ajungea întotdeauna înaintea patronului, așa că atunci când frate-miu a insistat pentru mine și i-a spus patronului c-o să stau cât stă și el, ăluia i-au sclipit ochii, însemna c-o să plătească un singur om pentru treaba făcută de vreo doi, a întrevăzut îndată câștigul și m-a îngăduit acolo, a zis, fie, o săptămână de probă, și eram în a cincea zi, n-avusesem mare brânză de lucru, fuseseră clienți puțini, de parcă n-ar fi fost sezonul excursiilor când năvăleau peste noi din toate colțurile Europei și pe urmă m-am prins că era din pricina campionatului mondial de fotbal, cei mai mulți preferau să meargă la un club vecin al cărui patron avusese ideea să monteze un perete de monitoare, vedeai meciurile ca la cinema, de la cincizeci de metri, era lume cât nu credeam, dar nici la noi nu bătea vântul, nu tuturor le curg balele după fotbal, doar că frate-miu spunea că fuseseră și vremuri mai bune, mie însă îmi părea bine că nu mă spetesc, mă temusem să nu dau chix după prima zi și uite că trecuseră cinci, avusesem timp să mă prind că unii clienți vin zilnic, că nicio fată n-apucă să se veștejească pe scaunele înalte de lângă bar, se îndură repede câte unul să le ofere un pahar

și să plece cu ele, fauna știută, când nu era lume multă unele încercau să mă descoasă, cum mă cheamă, dacă mi-am terminat școala, ce-am făcut la viața mea, dacă am vreo prietenă și la întrebarea asta frate-miu le zicea să-și vadă de treaba lor, să mă lase-n pace, se vede că era atent la tot ce era în jur, ce i-am făcut? ce i-am făcut? ciripeau fetele protestând, l-am întrebat de sănătate, nu i-am luat vopseaua, nu e nevoie, zicea frate-miu să-l întrebați, se vede cu ochiul liber cât e de zdravăn și sănătos, și ele mustăceau, Juanito, ziceau, pe frate-miu îl cheamă ca pe patron, Juanito, ziceau, n-o să-l poți ține-n colivie, tot vine una și ți-l răpește, dar frate-miu găsea mereu răspuns, mai e pân-atunci, și sper să nu fie vreo poamă ca voi, ai ceva cu noi? săreau ele, n-am, știți bine! zicea el, păi atunci? păi atunci lăsați-l, și fetele nu mă mai întrebau nimic câteva ceasuri, îmi părea rău, tare aș fi vrut să le mai aud vorbindu-mi, îmi plăcea când treceam prin spatele lor cu tăvile cu pahare și băuturi, miroseau dumnezeiește, n-am avut curaj să întreb pe vreuna cum se cheamă parfumul lor și îmi mai plăcea să le văd cum se ridică leneș de pe scaunele înalte și pânza subțire și colorată a rochiilor scurte se mulează pe brațele, sânii și coapsele lor bronzate, unduindu-se fără sfârșit când începeau să meargă, aș fi vrut să nu se mai oprească din mersul leneș, dar ele se opreau la o masă și pe urmă plecau cu clientul pe care-l aștepta în stradă, sub palmieri, vreo mașină decapotabilă, Xavier, nu visa, ia comanda! striga frate-miu, și iar mă strecuram pe lângă alți umeri parfumați dumnezeiește cu tăvile cu pahare cu whiskey, și cam la sfârșitul celei de-a cincea seri au intrat în club trei inși, s-au dus direct la bar, nu la vreo măsuță cum fac clienții veniți să bea ceva și să-și caute o fată, erau bine îmbrăcați, costume de in alb, cu cămăși cu gulere largi și răsfrânte, tunși ca în revistele aruncate lângă intrare, voinici și zâmbitori, de parcă ar fi pozat pentru vreun clip publicitar, bănuiam că sunt actori sau vedete de televiziune, oricum persoane cunoscute, chiar dacă eu le vedeam prima oară, n-am fost surprins când frate-miu le-a așezat în față câte un pahar mare cu whiskey din cel mai fin, fără să fi scos ei o vorbă, toți zâmbeau în continuare ca în reviste, pe când își sorbeau paharele cu zgomot, abia pe urmă a întrebat unul de patron, nu-l văzusem toată ziua, chiar mă miram că nu trecuse pe-acolo, nu era seară să nu apară să vadă cum

merge treaba, nu-i aici, le-a zis frate-miu, sigur? a întrebat unul, nu l-am văzut toată ziua, o fi plecat la Barcelona, unde mai are afaceri, ești sigur? a întrebat din nou bărbatul, nu sunt sigur, mă gândesc doar că acolo s-o fi dus, a spus frate-miu, făcându-mi semn să duc niște comenzi la o masă și să nu mai casc gura, mai bine nu te mai gândi, l-a repezit al treilea, pe un ton aspru și atunci cred că frate-miu a înțeles că ceva nu era în ordine, a ridicat amândouă mâinile, ca și cum s-ar preda, eu nu-s decât barman, nu mă mai gândesc, habar n-am de afacerile șefului, a zis el, e bine că n-ai, o să rămâi în viață și o să-i spui și lui să nu-și mai bage nasul, i-a replicat altul frumos și atunci m-am gândit și eu că ceva nu era în regulă, dar până să înțeleg bine, toți trei scoseseră niște pistoale de la brâu și făceau țăndări frumusețea de sticle aranjate pe mai multe rafturi cu oglinzi pe un perete întreg în spatele fratelui meu, care rămăsese stană, în locul lui eu aș fi făcut pe mine în prima clipă și sigur m-aș fi trântit la pământ, cum am văzut prin filme, au apărut cei doi bodyguarzi de-ai clubului, dar n-au apucat să facă vreun gest sau să-ntrebe ceva, i-au secerat pe loc, după care s-au întors și-au început să tragă în sală, întâi în sus, dar pe urmă am priceput că puțin le păsa că rănesc sau omoară pe cineva, s-a produs un haos de nedescris, lumea alerga în toate sensurile, îmbrânceli, înjurături, strigăte, plânsete, chirăieli, unii se îmbulzeau pe scara în spirală care urca pe terasa de la etaj, își făceau loc cu coatele, se împiedicau și cădeau în genunchi, alții se îngrămădeau în canatul ușii înguste, geamul a crăpat și s-a spart, alte țipete, strigăte ascuțite de femei că nu mai pot respira, măsuțele cu tăblii de sticlă și scaunele din împletitură de paie răsturnate, pahare și sticle sparte pe dalele cărămizii, cioburi în toate părțile, cineva mă împingea cu brutalitate, mișcă, nesimțitule! vrei s-o mierlim aici până-ți cari tu tăvile și ciolanele!?, altcineva mă apucă de braț, am auzit vocea lu' frate-miu, mă trăgea în spatele barului înalt de piatră și mahon, mă împingea în jos apăsându-mă pe cap și-a aruncat peste mine o față de masă grea de diftină, o clipă m-am temut c-o să mă sufoc, dar fața de masă avea găuri cât un euro de mari, prin care respiram în voie, ba chiar vedeam ce se petrecea într-o margine a clubului, dincolo de bar, ca printr-o ușă întredeschisă, vedeam ghivecele cu flori sângerii și palmierii pitici

dinspre curtea cu piscină, asta era doar o parte a sălii, împușcăturile nu încetau, câțiva mușterii care n-apucaseră să se îngrămădească la ușă se trântiseră pe jos, cred că făceau pe morții, unul dintre tipii în costum de in răcoros a intrat în raza mea vizuală, a împins cu vârful pantofului un trup care mișca, a îndreptat arma și a tras, am văzut împușcătura ca o scânteie mare roșie portocalie, detunătura mi s-a părut îngrozitoare, dar și mai cumplite au fost zbieretele femeii care fusese la masă cu bărbatul, nu era de-a noastră, venise cu el, nu se mai oprea, nu știu cum avea atâta forță să zbiere, taci! i-a strigat bărbatul în alb cu pistolul în mână, dar ea părea să nu-l audă, taci, târfă! n-auzi?, a strigat el din nou și a lovit-o cu pistolul peste obraz, am văzut cum țâșnește sângele și femeia se prăbușește de pe scaun, ți-am spus să taci!, dar femeia zbiera chiar și de jos, taci odată! și a împușcat-o și pe ea și brusc parcă s-a lăsat liniștea și am văzut mâna altui frumos cum îl prinde pe primul de braț, tâmpitule, ce te-a apucat? nu pe ele trebuie să le împuști, aduc bani, păi, dacă nu tăcea? i-am spus de atâtea ori, m-ai auzit, i-am spus de atâtea ori! i-ai spus pe dracu, trebuia doar să-i speriem, să tragem în aer, păi asta am și făcut, ai făcut pe dracu'! i-ai omorât, știi cine e? o să vină toată poliția pe urmele noastre, păi nu ziceai să facem curățenie? curățenie cu bodyguarzii, nu cu clienții! și celălalt l-a împins în afara razei mele vizuale, ieși dracului de tâmpit de-aici! să ne cărărm mai repede!, îl auzeam spunând, să nu te mai văd! și pe urmă n-am mai auzit decât niște pași care fărâmau sticla risipită de pe jos și gemete și nu știu cât a trecut și am auzit sirenele poliției și frate-miu mi-a zis acuma poți să ieși și primul lucru pe care l-am văzut a fost că era stropit de sânge și tremura ca varga, niciodată nu-l văzusem atât de speriat. Dar nu fusese rănit, era sângele altora.

10. Ilona

Chiar nu mă așteptam din partea lui Memé! I-am și spus-o. Adică vine la el prăpăditul ăla de cameraman trimis de scorpia de soră-mea și el nu mă cheamă să aflu și eu la prima mână ce naiba au făcut acolo?! Eram revoltată! Am ieșit din biroul lui trântind ușa, să bage bine la cap cât sunt de furioasă, și în primele minute nu i-am răspuns la telefon. Mi-am amintit totuși că el e patronul, am un contract cu el și până la urmă, chiar dacă nu-mi convine, trebuie să-i suport hachițele. M-am întors în birou și i-am cerut ca în viața lui – și am subliniat: în viața lui! – să nu mă mai socotească roata a cincea la căruță. Dacă pornim împreună într-o direcție, mergem amândoi până la capăt, fără mișmașuri și schimbăm foaia doar dacă vedem că e ceva greșit. Se uita lung la mine, zâmbind, m-a întrebat ce i-aș fi spus în plus lui Matei? Poate i-aș fi spus, depinde de ce discutam! Părea să-mi dea dreptate, deși nu sunt foarte sigură. Are uneori un stil care mă dezarmează pur și simplu și nu cred că fac parte dintre oamenii care dezarmează ușor. Dar trebuia să trec repede peste nemulțumirea mea, e o perioadă dură, criza i-a atins și lui afacerile, chiar dacă rămâne un om de succes și plin de bani, trebuie să fiu înțelegătoare. Brusc, mi-a venit o idee:

— O să mă duc și eu acolo, am spus.

— Unde?

— În Spania. După ei. Poți să te lipsești de mine o săptămână, zece zile. Sigur reușesc!

— Dar nu vreau să se știe că ziariștii ăia o caută de fapt pe soră-mea, li s-ar închide definitiv porțile!

— Stai liniștit, n-o să am de-a face cu ei. Eu o să am treaba mea, nici nu vreau să-i întâlnesc!

Memé se împotrivea degeaba. Am pus secretara să-mi facă rost de bilet de avion, oricare ar fi fost compania.

Abia ajunsă în Spania am avut primul șoc. Ce urma să fac? Unde aveam să mă duc? Unde aveam să întreb de nebuna aia de Claudia care nu mai dăduse un semn de doi ani? Pe cine știam aici să-mi dea o mână de ajutor?

Am nimerit într-o zi ploioasă, mirosea a umed, era rece și eu doar într-un *deux pièces* subțire de lucru, mă așteptam s-ajung într-o climă mediteraneană, nu la Polul Nord. Prima întrebare pe care mi-am pus-o când m-am dezmeticit a fost: ce căutam eu în povestea asta? Firește, voiam s-o găsesc pe Claudia, dar Memé îi rugase pe alții s-o caute, până la urmă careva o să dea de ea, ce treabă aveam eu? Voiam să mă dau importantă, de neînlocuit? Voiam să-l dau gata pe Memé, pe care nu pusese laba nicio femeie din cârdul atras de milioanele lui ca viespile la miere? Voiam să arăt că sunt mai grozavă decât sora-mea Ileana, sunt la concurență cu ea de când mă știu? Mă luase valul și mă trezisem într-un oraș străin, într-o țară străină, bine măcar că rupeam câteva cuvinte în spaniolă.

Să le luăm ușor. Meseria asta de avocat nu se poate să nu mă ajute la ceva. N-o să-mi plâng multă vreme de milă, dacă ajunsesem până aici, nu mai puteam da înapoi.

M-am cazat la un hotel în centrul orașului, nu știu dacă ăl mai bun sau ăl mai mare, trebuia să fie unul cu pretenții, dacă intru în vreo belea sau mă urmărește careva să cadă pe gânduri. Un hotel ca ăsta la care am dat o groază de bani trebuie să fie sigur. O să las de la început bacșișuri grase, să se știe că-s generoasă. Știu că-i o prostie, dar când o să pun întrebări, să sară toți să m-ajute. Am constatat deja că treaba merge. Mai adineauri l-am uimit pe băiatul care mi-a dus bagajul în cameră și, până să plece, am început să-l descos în legătură cu barurile și cluburile din oraș. A-nceput să turuie, care-i mai bun, cine-i stăpânul, unde se cântă cel mai frumos, unde se dansează toată noaptea, era convins c-am venit aici să-mi fac de cap și voia să pună o cărămidă la distracția sau distrugerea mea. Pentru început am și aflat ceva. Când să iasă din cameră, mi-a spus cu jumătate de gură și ușor stânjenit să mă feresc pe cât pot de strada cutare sau de bulevardul cutare, dacă sunt singură, e plin de prostituate și mă poate agăța vreun derbedeu. Mi-a lăsat o hartă. Am izbucnit amândoi în râs și băiatul s-a destins. Informația era excelentă.

Foarte aproape de hotel e o stradă plină de cluburi, cel mai cunoscut e al lui Alfonso, cântă unul Chiquito, asta dacă nu nimeresc o seară de cabaret. Alături e barul lui Juanito, tocmai s-a renovat după o reglare de conturi, se dansează acolo toată noaptea. La casa Alexiei, mai

aproape de hotelul meu, e la fel, muzică, uneori și dans. Le-am luat pe rând.

Nenorocul mi-a surâs din prima seară.

M-am dus la barul lui Juanito, unul nou-nouț, unde avusese loc de curând o răfuială cu morți, răniți și ziduri găurite de gloanțe. Poliția nu arestase pe nimeni, pentru că nu mai găsise pe nimeni când ajunsese la fața locului, în afară de morți, și nimeni n-a făcut vreo plângere, dar lăsase presa să creadă că fusese o înfruntare între bande rivale de cartier. Era liniște când am intrat, câțiva mușterii speriați și un grup de turiști străini care habar n-aveau unde ajunseseră. M-am prins din prima clipă că barmanul sau chelnerii tăcuți vor fi surzi la vreo întrebare de-a mea, ori a altuia, avuseseră destule necazuri. Nu era să pierd vremea.

Am intrat peste drum, la clubul lui Alfonso. O hărmălaie de nedescris, răsunau pereții de ritmurile rock și pe scenă se zbătea un flăcău cu trăsături de pușți, trebuie să fi fost Chiquito, de care aflasem la hotel. Nu cânta rău, dar nu mă omor după rock-uri, ba aș spune că e genul care mă enervează cel mai mult după manele, zdrăngăneală pură. Eram însă nevoită să suport, dacă voiam să-mi încep de undeva căutările. M-am așezat la singura măsuță liberă, chiar în fața scenei, era locul cel mai zgomotos, cred că de aceea și rămăsese neocupată, auzeai cu greu ce-ți spune cel de-alături, și am cerut un martini. În scurt timp l-am văzut pe Chiquito cum se holbează la mine. Măcar la asta mă prind, când se holbează un tip la mine și ar da orice să intre-n vorbă. El însă n-avea cum, trebuia să cânte. Eram convinsă c-o să găsească o cale, o să facă o pauză curând, și chiar n-a trecut mult și l-am auzit cum încheie apoteotic în aplauzele spectatorilor care strigau că mai vor, dar le-a cerut să-l lase să-și tragă sufletul. Și-a așezat chitara pe podea, lângă microfonul-cocostârc, a sărit pur și simplu de pe scenă lângă măsuța mea și s-a trântit pe scaunul gol.

— Salut! mi-a zis, fără nicio introducere, de parcă m-ar fi cunoscut de când lumea. A scos o batistă cât un cearceaf, cu care și-a șters nădușeala șiroaie de pe frunte și ceafă și a continuat: Nu ești de pe-aici, nu te-am mai văzut, dar îmi pari cunoscută.

Mi-a stat pe limbă să-i spun că la mine nu prind tehnicile răsuflate de agățat femei. Mă mai gândeam să

nu-l jignesc prea tare, i-aș fi putut pune niște întrebări și mă trezeam că mă repede sau mă refuză, doar pentru că nu fusesem amabilă.

— Sigur te gândești că vreau să te agăț cu chestia asta ieftină că te-am mai văzut undeva, a continuat el. Dar să știi că nu glumesc, chiar semeni mult cu o fată pe care am mai văzut-o în clubul ăsta acum vreo doi ani.

Mi-a sunat un clopoțel, am fost mai atentă la ce spune. Memé îmi zisese și el de câteva ori că-i aduc aminte de soră-sa, nu știa prin ce anume.

— Chiar așa? l-am întărâtat pe Chiquito.

— Crede-mă! Nu-i semeni la trăsături, dar ești la fel de înaltă, subțire, ai același aer. Chiar semeni grozav!

— Și ce făcea femeia aceea?

— Habar n-am. Cred că a vrut să danseze în trupa cabaretului. În serile când nu cânt eu, aici e un spectacol de cabaret, știai asta? Dar a renunțat repede și pe urmă n-a mai apărut.

— Avea și-un nume?

— Asta țin minte foarte bine. Claudia, era româncă. Începuse să-mi placă. Chiar foarte mult. Mi-a părut rău când a dispărut.

Ar fi trebuit să-l las pe el să mai spună ceva, dar nu m-am putut abține să-l întreb:

— Cum adică a dispărut?

— Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu ea, a dispărut pur și simplu. Poate s-o fi întors acasă.

Am reușit să m-arăt indiferentă cât credeam că trebuie și-am pus întrebarea pe care socoteam c-ar fi pus-o oricine în locul meu, mai mult cu aerul că mă aflu și eu în treabă:

— Politia nu știa nici ea?

— Poliția? a pufnit Chiquito. Mai bine uită! Îmi ieșise din minte femeia asta, până acum vreo două săptămâni, a întrebat de ea o ziaristă, așa mi-am amintit.

Am tresărit: era Ileana, fără doar și poate. Dar nu trebuia să-mi vadă tremurul și am sorbit cu zgomot din paharul cu martini.

— Acum ai venit tu, continuă Chiquito, îi semeni grozav. Nu te superi că te-am abordat atât de direct?!

— Nicidecum. Pe cine aș mai putea întreba de femeia aceea?

— Și tu o cauți? Nu pot să cred, după atâta vreme!

— Pur și simplu m-ai făcut curioasă! Orice femeie ar vrea s-o vadă pe cea care-i seamănă…

— Zău, chiar îi semeni!

Aș fi vrut să-l mai întreb ceva, dar l-a strigat barmanul:

— Chiquito, e timpul!

S-a ridicat repede și mi-a făcut o reverență.

— A fost o plăcere să te cunosc. Nici n-am apucat să te-ntreb cum te cheamă. Poate rămâi până la sfârșitul programului sau vii și mâine seară.

A sărit apoi pe scenă, a înhățat chitara, mi-a făcut cu ochiul și și-a început ritmurile drăcești. Trebuie să fi fost ceva cunoscut și grozav, după reacția sălii, care a izbucnit într-un urlet. Pe mine mă dureau cumplit urechile, am plecat înainte să se încheie melodia, nici nu-mi băusem paharul de martini. Sigur era o prostie, purtarea mea nu era a unui turist, dar mi-am dat seama când eram la ușă, nu mă mai puteam întoarce.

M-am plimbat puțin, fără plăcere, ploaia din timpul dimineții se oprise, dar aerul continua să fie umed, răcoarea îmi intra în oase, făcusem prostia să încalț pantofii pe care-i credeam potriviți pentru bar și acum mă strângeau cumplit. Am hotărât să mă-ntorc. În drum spre hotel m-a izbit reclama pâlpâitoare a Casei Alexia, uitasem că băiatul de la bagaje îmi vorbise de un bar cu numele ăsta în apropierea hotelului. Am intrat ușurată, măcar să-mi odihnesc picioarele. În întunericul roșiatic am distins cu greu câteva figuri, în majoritate femei, la bar și la mese. Simțeam nevoia să beau ceva și am cerut un martini, chiar aveam de gând să-l beau până la fund.

Era zumzetul obișnuit în orice cârciumă, voci înfundate, clinchet de pahare, o urmă de muzică cât să nu deranjeze pe nimeni. Cu greu am început să disting în întuneric chipuri obosite, într-o așteptare indiferentă, mi-a trecut prin cap că, dacă n-ar fi fost vremea răcoroasă, barul ar fi fost gol. Iar femeile acelea s-ar fi plimbat la braț cu iubiții lor sau ar fi alergat după ei să se bucure de viață. M-am gândit că întâmplarea sau vremea neprielnică nu puteau aduna laolaltă atâtea nefericite și pe loc mi-am dat seama unde nimerisem. Probabil zâmbeam, uitându-mă roată, fără să înregistrez vreun chip, când am realizat că o blondină cu dinți extrem de albi îmi întorcea zâmbetul. Una dintre noi o captase pe cealaltă, sigur cealaltă fusese undița norocoasă, avea

experiență. Semăna teribil cu Marilyn Monroe, nu doar buclele blonde, ci și buzele groase, ochii pierduți, ușor misterioși, ușor promițători, mă așteptam să se ridice și să-nceapă să cânte cu voce profundă *Happy Birthday, Mister President*! Chiar și fără rochia mulată de lamă. Ce efect poate să aibă un pahar cu martini! În clipa următoare se așezase pe scaunul gol din fața mea. N-aveam niciun motiv să-i spun să plece, nici să mă indignez. Era un joc. În care am intrat imediat.

— Presupun că nu te cheamă Marilyn?, i-am zis în engleză.

— Toată lumea mă întreabă asta. M-am gândit chiar să răspund da, unii sunt foarte dezamăgiți când află că mă cheamă Amanda…

— Frumos nume.

— Chiar îți place?

— Chiar e frumos! Să te cheme Iubitoarea…

Probabil mă uitasem la ea mai insistent, sau avusesem un ton mai șugubăț, cine știe ce înțelesese, a reacționat pe loc:

— Îți bați joc de mine?

— Deloc. Nu știai că asta înseamnă? De unde ești?

— Din România.

— Și eu.

Nu eram chiar șocată, dar nu prea mă așteptam. I-am arătat că mă bucur, deși ea părea ușor dezamăgită când am început să vorbim românește.

— Ce mișto!, a zis cu întârziere, dar în tonul ei se citea mai degrabă nemulțumire.

Ca s-o îmbunez, i-am oferit un pahar de martini.

— Chiar mă întrebam dacă mai ai de gând s-o faci, a zis.

A dat pur și simplu paharul peste cap și-a mai cerut unul. N-aveam de ce să mă împotrivesc. Pe cel de-al doilea a început să-l privească șăgalnic, părea pusă pe confesiuni. Am lăsat-o să vorbească, ba chiar i-am dat apă la moară, simțeam că are un năduf și vrea să-și dea drumul, ca de la femeie la femeie, nu eram eu cea mai nimerită, dar se întâmplase să-i fiu la îndemână. Înșira numai prostii, ce-ar fi făcut dacă ar fi avut ea norocul lui Marilyn, dacă ar fi avut bani să cumpere un bar ca acela, cum ar fi rămas departe de viața de-acum și s-ar fi plimbat în jurul lumii de trei ori, oprindu-se mereu în altă parte și lăsând în urmă bărbații ca pe niște scoici goale,

cum îl lăsase pe bărbatul ei, n-am înțeles dacă el plecase, ori ea-i dăduse papucii, dar era clar că se purtase îngrozitor și toată iubirea de până la momentul despărțirii fusese o minciună, și nici măcar nu-l lăsase pentru că s-ar fi dus după alta, lui îi plăceau bărbații și se ascunsese ca un neisprăvit, până l-a prins, îți dai seama? Îți dai seama ce șoc am avut și cum pe loc mi-am zis că trebuie să i-o plătesc? Îmi dădeam seama, dar nu mă interesa câtuși de puțin.

— Să știi că nu m-am îmbătat, spuse, când începuse al treilea pahar. N-am mai făcut-o de nu mai țin minte, n-am voie să mă-mbăt, că-mi dau drumu' la gură și spun tâmpenii…

— O dată-n viață mai merge, am zis eu.

— Aș, a fost de-atâtea ori în viață, că nu știu să număr!

— Merge și-așa, am mai zis, concesivă.

— Și eu cred la fel, nu-mi pasă nici de doi bani de ce zic ei.

— Care ei?

— Multe vrei să mai știi…

— Asta așa e.

— Mai bine bea cu mine.

— Uite că beau…

— Așa mai merge, a zis cu limba împleticită și căzând pe gânduri. Întinsese peste masă o mână grăsuță, cu degete lungi și unghii roșii ca focul și-mi apucase câteva degete pe care le strângea spasmodic. S-a trezit brusc: Ce-ți pasă!

— Îmi pasă…

— Îți spun eu, habar n-ai, nu-ți pasă!

— Nu-mi pasă, dacă zici…

— Vezi, vezi că am dreptate? Faci ce vrei cu ce-ai între picioare, ca și mine.

M-a șocat, nu-nțelegeam.

— Cine ți-a zis asta? am întrebat.

— Așa zic io, așa zic ei, fac ce vreau când vreau, d-aia n-am chef de coțăială-n seara asta.

Mă aruncase-n ceață.

— Ce-i aia? am întrebat.

— Nu-ți mai sparge capu' să-nțelegi… Hai să mergem, locul ăsta e-mputit.

— Unde să mergem?

— Oriunde, nu contează.

Am plătit și am ieșit în răcoarea nopții. Mergea alături, fără o vorbă, ținându-și umerii cu palmele, să se-ncălzească. Am ajuns repede în dreptul hotelului, am oprit să-mi iau rămas-bun.

— Asta-i tot?

Dârdâia. Era dezamăgită că plimbarea se terminase atât de brusc. Mi s-a făcut milă.

— Urcă, să te-ncălzești un pic, i-am spus.

M-a urmat fără vorbe, portarul se schimbase între timp, mi-am luat o mutră plină de dispreț când am cerut cheia și mă pregăteam să-i arunc celui nou o replică tăioasă, dacă avea să-mi spună că nu puteam aduce persoane străine în hotel, dar nu mi-a zis nimic, nici nu ne-a băgat în seamă, nu-i păsa.

Amanda s-a trântit într-un fotoliu, închizând ochii, am crezut c-a adormit. Respira liniștit. Mă impresionase povestea cu bărbatul pe care-l descoperise homosexual, îmi închipuiam ce șoc va fi fost. Mă simțeam și ușor inconfortabil, n-ar fi trebuit s-o aduc cu mine, o necunoscută, mă trezeam că sare la gâtul meu ori îmi cere cine știe ce ca să nu facă scandal, chiar dacă părea inofensivă, cu mutra ei de Marilyn cherchelită.

— Probabil vrei să plec, scumpo, am auzit-o bolborosind. Se trezise din beție sau fusese doar o pasă trecătoare. Am trecut peste „scumpo”, era târziu să mai zic ceva. Nu trebuia să urc, a mai spus, nu obișnuiesc să fac asta. Dar chiar mi-era frig.

— Nu-ți face griji, am zis.

— Tu să nu-ți faci. Dacă n-ai fi româncă, te-aș fi tapat de bani. Așa știu că ești o altă prăpădită. Mă scuzi, poate nu ești…

— Nu chiar…

— Vrei să facem dragoste? a mai întrebat.

— Nu, nicidecum!

— Bănuiam eu. Pari femeie de treabă. N-ai apărut la Alexia să cauți una ca mine…

— Sigur nu.

— Măcar cauți ceva? Dar parcă n-aștepta răspuns, s-a grăbit să mă-ntrebe dacă n-am vreo tărie. O dau pe gât și plec, a zis.

Habar n-aveam. Am deschis frigiderul și am descoperit o sticlă de bere și una de șampanie.

— Păcat că nu e și tărie, a zis. E bună și șampania, dă-o-ncoa.

A pus sticla direct la gură, noroc că era una mică.

— De fapt, am zis, caut pe cineva.

— Bănuiam. Alergi după vreunul…

— Nu, caut o femeie, n-a mai dat un semn de doi ani. O cheamă Claudia.

— E ca mine?

— Ce vrei să spui?

— Înțelegi tu, scumpo, ce naiba!

— Nu! Adică, nu știu. Nu cred.

— Claudia, zici? N-am auzit, sunt multe Claudii, da-mi spui c-a dispărut… Cum arăta?

I-am descris-o.

— Am să-ntreb și eu, mă-ndoiesc s-o știu. Sunt p-aici doar d-un an, habar n-am când au venit celelalte. Ești sigură că lucra în barul ăsta?

— Nu sunt. Nici nu știu dacă lucra în vreun bar.

A râgâit scurt.

— Scuze, așa fac mereu la șampanie. Chiar știi ce cauți?

Am ridicat din umeri, poate avea dreptate. Poate căzusem acolo ca proasta, nici nu știam în ce mă băgasem. O fi văzut tristețea de pe chipul meu, a încercat să mă liniștească:

— O s-o găsești pân-la urmă. Ți-era soră?

— Într-un fel.

— Înțeleg…

Nici măcar eu nu-nțelegeam.

Adormise din nou sau așa mi se părea. Poate se gândea ce să-mi mai spună. Mi se făcuse somn și aș fi vrut să plece, nu știam cum să-i spun.

— Mă duc, a rupt tăcerea. Nu dormea. Păcat că nu vrei să facem dragoste.

M-am scuturat ca de ceva neplăcut.

— Nu te oblig, liniștește-te. O să-ntreb de Claudia ta.

Când s-a luminat de ziuă și m-am trezit, m-am cutremurat. Ghemuită într-o parte a patului dormea o femeie pe care am recunoscut-o după buclele blonde încâlcite. Își lăsase machiajul pe cearșaful mototolit și tras până sub bărbie. Nu-mi aminteam să-i fi spus să rămână cu mine. Probabil băusem până la urmă din nenorocita aia de șampanie. Dormisem dezvelită, d-asta-mi fusese frig, trăsese tot cearșaful peste ea. Aveam gura năclăită și-am alergat la baie să fac un duș și să scap de

mirosul de pat și de transpirație. Când m-am întors, necunoscuta era trează, se îmbrăcase, îmi zâmbea.

— Scumpo, așa mi se-ntâmplă mereu la șampanie, cad lată și nu mai știu de mine.

Se străduia să-și îndrepte buclele în fața unei oglinzi ovale și-și vopsea buzele cu un roșu strident. N-aș fi vrut în ruptul capului să semăn cu Marilyn Monroe, dacă ar fi trebuit să arăt diminețile ca ea!

— Treci într-o seară la Alexia, dar nu mai face prostia să plătești băutura alteia, o să fii nevoită să-i plătești și mai mult, altfel sare peștele. Cam toate au un pește al dracului, scoate cuțitul din te miri ce…

Era bine să știu. Zburase abia o zi de când sosisem în Spania și mi se părea că apucasem pe un drum greșit. Dar eram prea mândră să dau înapoi.

Nu prea știam unde să mă interesez. Am cerut la recepția hotelului să-mi facă rost de-o listă cu adrese ale caselor de modă, agențiilor de modele, școlilor de dans. Nu știau prea multe, dar oricum căutam acul în carul cu fân. Ridicau din umeri peste tot. Mi s-a sugerat să mă uit pe lista persoanelor date dispărute. M-am uitat, până la urmă mi-am dat seama că ar fi trebuit s-o treacă cineva pe acea listă și mă îndoiam că avusese cine s-o facă. Dacă aș fi avut o fotografie, poate ar fi fost mai simplu. Uitasem să-i cer una lui Memé.

În disperare de cauză, m-am dus la poliție. A fost mai greu decât îmi închipuisem. Voiau să știe cine sunt, de ce-o caut, care e gradul meu de rudenie, când a dispărut, cine a văzut-o ultima oară, când ajunsese în Spania, dacă lucrase și unde, ce relații avusese în Spania. Mi se părea o birocrație cumplită. Am izbucnit și m-am certat cu polițistul căruia îi povestisem tot ce știam. Nu i-a căzut bine, și-a chemat un coleg sau un superior și-a trebuit s-o iau de la capăt cu răspunsurile, eram un pachet de nervi, mi-a stat pe limbă să le spun că-s avocat și cunosc bine legile, dar m-am gândit c-or să-mi replice că sunt avocat în țara mea, nu la ei, și dacă vreau să se miște vreo rotiță să fac bine să nu le mai pun bețe-n roate. Prin tot ce spuneau îmi dădeau de înțeles că asta credeau că fac. Îmi venea să las naibii totul și să mă-ntorc la București, dar gândul că m-aș fi întors înfrântă m-a făcut să-nghit și s-o iau de la capăt cu răspunsurile care nu-i mulțumeau. Oameni buni, de unde să știu ce-a făcut în Spania? Știu doar că n-a mai dat un semn de doi ani,

poate e moartă pe undeva, măcar să aflăm asta! Dar eram sigură că rămăsese în Spania? Poate plecase în altă parte, lumea e mare. Perfect de acord, dar înainte să caut în altă parte, trebuia să am certitudinea că nu era în Spania, moartă sau închisă pe undeva!

Tot ce-am obținut a fost că vor cerceta. Și să mai trec, dacă aflu amănunte, să-i informez. Eu să-i informez! Și să nu părăsesc țara, sau dacă o fac, să-i anunț, să nu mai caute degeaba. Și să le dau adresa unde stau, să mă anunțe în cazul în care descoperă ceva. Când le-am spus numele hotelului, au făcut ochii mari, dacă-mi permiteam să plătesc atâta cu șederea mea, însemna că eram decisă la orice cheltuială. Parcă mă respectau în sfârșit!

Am ieșit de la poliție furioasă, aruncând printre dinți, nu știu cui: futu-i! futu-i! futu-i!

M-am întors într-o seară la Casa Alexiei. N-am găsit-o pe Amanda. Ca să nu bată la ochi, am cerut un martini și am refuzat să ofer unul unei păpuși care se pisicea în fața mea. Trebuia să creadă că nu era genul meu și-mi pierise cheful să mai caut. Am dat băutura pe gât, am lăsat un bacșiș gras și-am șters-o. Am revenit în seara următoare. Amanda era acolo, cam rece și neprimitoare, dar a stat o vreme cu mine la masă.

— Nu știe nimeni de Claudia ta, mi-a șoptit pe deasupra paharului pe care i-l comandasem, măcar să se aleagă cu ceva. Dar mi s-au pus la întrebări că mi s-a făcut lehamite, a trebuit să te descriu, să inventez că e soră-ta, că are un copil care-o caută și alte aiureli. A trebuit să le jur că nu te-am văzut în viața mea până-n seara când ai venit aici și că habar n-am cine ești. Chiar n-am habar. Nu vreau să am necazuri.

Bănuiam cu cine vorbise, nu era momentul să-i cer detalii.

— Nu vrei să-mi cânți *Happy Birthday, Mister President*?, am spus, cât am putut de tare.

S-a uitat la mine ca la o nebună.

— Dacă te urmărește vreunul să creadă că chiar mi-o trag cu femei, am șoptit.

— Habar n-am să cânt, mi-a zis, la fel de tare. Pricepuse repede. Dar am să mă gândesc la asta, a continuat. Și s-a ridicat și s-a-ntors la bar. Eram o clientă dificilă, poate ușor țicnită, voiam neapărat să-mi cânte *Happy Birthday* înainte să ne-o tragem. Cred că asta le-a

spus celorlalte, nu era proastă deloc, au izbucnit în râs, privindu-mă cu milă.

Am ieșit din Casa Alexiei cu fruntea sus, nu era de mine.

Era în sfârșit o seară caldă, am hotărât să mă plimb, am apucat-o pe străduțele laterale. De peste tot năvăleau muzici, glasuri și mirosuri. Mergeam încet, cu mintea aiurea. Habar n-am dacă fusesem urmărită de la început, presupun că da. M-am trezit cu un bărbat lângă mine, m-a prins de braț, m-am întors spre el, dar n-am apucat să-i spun ceva, m-a lovit în plex cu un pumn înmănușat, am strigat, sigur l-am și înjurat și cu același pumn m-a lovit în bărbie, izbindu-mă cu capul de zidul alăturat. Era un tuciuriu care nu-și ascundea nicicum fața, nu se temea c-o să-l recunosc vreodată, m-am gândit instantaneu că era semn că voia să mă sperie zdravăn sau chiar să mă termine. N-a apucat să lovească din nou, exact deasupra mea era o fereastră deschisă, la care apăruse o femeie dolofană, a început să strige la el ce dracu face, o să cheme poliția. Bărbatul a rupt-o la fugă în lungul străzii.

— Te-a lovit rău, scumpo? Îl cunoști? Mă enervez de fiecare dată când îmi spune careva „scumpo”, dar dolofana n-avea de unde să știe, mă și salvase pe deasupra, n-avea rost să fiu mitocancă, i-am spus că e-n regulă.

— Sigur e-n regulă? a insistat. Chiar nu vrei să chem poliția sau vreo ambulanță?

Batista cu care îmi tamponam buzele zdrobite era plină de sânge, dar nu putea fi ceva grav, o lovitură din care-o să supraviețuiesc.

— Nu, mulțumesc, am să mă duc la hotel.

Lângă mine se oprise un tânăr care-mi vorbea la fel de mers la spital, i-am răspuns că nu e nevoie, era cam sceptic, dar cu un gest a lehamite și-a continuat drumul grăbit.

I-am făcut dolofanei un semn de adio cu batista însângerată, și-a fluturat și ea mâna grăsuță, și-am luat-o la pas. Mă încăpățânasem să nu mă-ntorc în bulevard, ci să merg mai departe în lungul străzii, chiar dacă eram ușor amețită. Eram convinsă c-o să ajung repede în spatele hotelului, așa reținusem din hartă. N-aveam cum știi că aventura mea nu se încheiase.

După vreo sută de metri, lângă trotuar a oprit o mașină, alt bărbat venit din spate, m-a prins cu violență

de braț, a deschis portiera și m-a îndesat înăuntru. N-a durat nici cinci secunde, m-am dezmeticit abia când mașina demarase, n-apucasem să strig, dar chiar atunci bărbatul de lângă mine mi-a îndesat o glugă pe cap și n-am mai văzut nimic. A strigat, în românește:

— Dacă te zbați sau strigi, îți iau gâtul!

Am mers destul, dar drumul era lin, fără hârtoape. Când au oprit, era o liniște incredibilă, se auzeau greieri, sau poate eram prea surescitată. Am urcat niște trepte, am coborât altele, când mi-au scos gluga mă aflam într-o încăpere cu un bec chior, fără nicio fereastră și tuciuriul din fața mea rânjea:

— Nu te leg, că n-ai unde să fugi. Dar ai face bine să spui cine te-a trimis.

Ce naiba voia să-i spun? Că îl urmărea poliția? Îl căutau rivalii? Îl căuta vreo femeie părăsită și disperată? M-a surprins că n-a fost violent, n-a ridicat mâna asupra mea, n-am primit niciun pumn și nici n-a mai insistat să afle cine mă trimisese. Ca și cum ar fi știut.

Habar n-am câtă vreme a trecut. În celula mea cu bec chior erau o măsuță cu un scaun și o saltea pe care m-am odihnit. Într-unul dintre pereți era un intrând fără ușă, un spațiu de cel mult un metru adâncime și lățime, în care era instalat un veceu. Am pierdut repede noțiunea timpului, putea fi zi sau noapte, becul ardea încontinuu, putea să plouă afară, să tune, să ardă soarele, nu știam nimic. Au venit de câteva ori să-mi pună întrebări, aceleași la care n-aveam răspuns și părea că-i enervează cumplit. Sau răspundeam în doi peri, o singură dată m-a pocnit unul, m-am enervat, l-am înjurat, n-aveam ce pierde, n-a mai făcut-o. Nimic nu mă pregătise pentru un asemenea tratament, mai ales pentru durerea fizică. Pe urmă m-am obișnuit. Cred că de două ori pe zi intra un pușți cu o tavă, nu mare lucru, părea meniul McDonald's pe care nu-l suport, mai mult de teamă să nu-mi stric silueta, dar atunci nu-mi mai era gândul la siluetă, am devorat tot ce se afla pe tavă. Eram moartă de foame. Puștiul nu scotea o vorbă, mă străduiam să-l fac să spună ceva, cu binișorul sau zbierând la el. Părea că nu aude. Nimeni n-a mai apărut să mă interogheze. De parcă mă păstrau pentru ceva anume, eram închisă, dar nu trebuia să mor, nici să mă vatăme. Eram intrigată la culme. După câteva zile, am început să fac pași în spațiul strâmt de la

un perete la celălalt și să bombăn încontinuu: Futu-i! Futu-i! Futu-i! Futu-i!

11. Sonia

Ajunsese brusc la menopauză, se îngrășase mai multe kilograme, era îngrozită când se uita în oglindă la femeia mare și lăbărțată. Îl înțelegea pe Carlos, care o susținuse de când se știa și al cărui interes se pierduse brusc, chiar dacă îi spunea că, și trupește, ea tot va rămâne femeia vieții lui. Dar nu mai avea niciun chef să mai lupte și cu kilogramele.

Nu se mai putea îmbrăca în rochiile mătăsoase și diafane cu care se obișnuise, în primele momente s-a străduit să-și schimbe garderoba, a cheltuit o căruță de bani, dar găsea puține haine s-o mulțumească și când se uita la silfidele care încă-l atrăgeau pe Carlos a înțeles că n-are niciun rost să se bată cu morile de vânt. Nu era nevoie să-i spună ceva Carlos, înțelesese din răceala lui că n-o mai iubea ca pe vremuri, poate nici nu-i mai prețuia calitățile care-l făcuseră să-i spună de multe ori că nimeni n-o va înlocui vreodată, pentru că pe nimeni nu se poate baza ca pe ea. Știuse că-s vorbe de crai bătrân și uite că avusese dreptate.

Era mai rău decât la accidentul Candelariei. A vrut un copil pe care nu-l putea face și Carlos îi acceptase toana. La scurtă vreme după ce ajunseseră în Spania, au adoptat o fetiță, n-a vrut să-i știe trecutul, nici măcar naționalitatea, ea i-a spus Candelaria, Strălucitoarea, chiar dacă nu era prea frumoasă, avea s-o învețe să placă tuturor bărbaților prin ascuțimea minții și să-i învârtă pe degete cum nu reușise ea. Puștoaica crescuse frumos, adora să doarmă în pat cu maică-sa, cam atunci Sonia încetase să se mai culce cu Carlos Venegas, despre care știa că oricum se bucură de favorurile tuturor fufelor de pe urma cărora scotea bani.

Trăiau separat, erau un cuplu doar pentru ei înșiși, nu-i interesa ce credea lumea despre relația lor. Sonia fusese de acord că e mai bine să nu doarmă sub același acoperiș, pe Carlos îl căutau tot felul de oameni, la orice oră din zi și din noapte, participa la sindrofii interminabile care pe ea o plictiseau de moarte, îi plăcea să se ducă măcar o oră, în fiecare noapte, la unul din

cluburile orașului. Se obișnuise să-l însoțească numai când nu se putea altfel. Iar el își făcuse obiceiul să treacă s-o vadă, uneori rămânea, alteori nu, îi spunea de fiecare dată Dulceața mea.

Candelaria era un copil sportiv și de când văzuse un documentar cu Nadia Comăneci insistase să facă gimnastică, voia să devină campioana Spaniei, Sonia nu s-a împotrivit, antrenorul era convins că are potențial. Câștigase câteva concursuri pentru copii, era mândră, pusese să-i fie înrămate diplomele și se pregătea să iasă din regiunea ei. Dar la un antrenament Candelaria și-a rupt coloana și, după ce a stat o jumătate de an în spital, a revenit acasă în căruciorul în care avea să-și petreacă restul vieții.

Sonia n-a plâns o clipă, sau cel puțin nimeni nu i-a văzut o lacrimă. Slăbise cumplit, aproape nu mai dormea, dacă reușea să ațipească avea coșmaruri, dar Carlos îi spunea că e mai frumoasă ca oricând și-i trimitea zilnic coșuri cu flori, iar într-o zi a venit însoțit de un medic portughez despre care ea nu auzise, oricum nu auzise de multă lume. A refuzat cu îndârjire să se interneze în clinica lui mare cât un sanatoriu, de la marginea orașului, dar medicul a insistat să-l lase măcar s-o examineze, i-a prescris un tratament și-n două luni și-a revenit. Mai greu a fost s-o facă și pe Candelaria să-și accepte condiția, dar a reușit și asta. După care și-a reluat activitatea dinainte, mai ales ce-i plăcuse mai mult, să se întâlnească cu câte unul dintre mocofanii care îi datorau ceva lui Carlos și să le reamintească de datorie. Putea vorbi la fel de obscen ca un bărbat și asta îi înmărmurea pe toți. Numai că acum avea o satisfacție enormă să-i vadă pe oameni cum transpiră de teamă la amenințările ei spuse cu zâmbetul pe buze, care păreau, dacă nu știai despre ce e vorba, declarații de dragoste.

Cam în vremea aceea sosise de la București Claudia, se auzea că vrea să-și deschidă o agenție de modelling. Sonia n-a plăcut-o de la început, deși nu putea spune că nu era frumoasă. O femeie înaltă, foarte sigură pe ea și foarte sofisticată, semăna cu celebra Twiggy de pe vremuri, cu părul lung roșcat, cu un mers provocator, dacă asta le învăța pe manechinele ei, avea să spargă piața și s-ajungă-n frunte peste noapte. Sonia s-a întrebat de ce nu-i plăcea și i-a fost greu să admită că presimțea

că ar pierde într-o confruntare cu ea. Nu-i plăcea să piardă.

Se nimerise ca apariția Claudiei să coincidă cu apropierea alegerilor în care Carlos Venegas hotărâse să candideze, nu știa nimeni ce-a fost în mintea lui, avea tot ce voia, vorbea toată lumea de el, i se deschideau toate ușile când dorea el, reușise să-i pună cu botul pe labe pe toți polițiștii importanți, să nu-l deranjeze vreunul, n-avea ce să mai obțină. Dimpotrivă, obligații și bătăi de cap. Dar el o ținea una și bună că nimic nu se compară cu statutul de om politic. Măcar să se fi înscris în vreun partid, s-ar fi sprijinit pe mașinăria existentă, el, nu și nu, că e musai să candideze independent, să nu dea socoteală nimănui, să le arate tuturor de ce e în stare de unul singur. Bărbații ăștia se prostesc de-a binelea când ajung la andropauză! Se angajase în campanie cum Sonia nu-l văzuse niciodată implicat: participa la mitinguri, dădea interviuri peste interviuri, el, care detesta ziariștii, superviza afișele, făcea noi donații, era nelipsit de la toate reuniunile de orice fel, nu era ziar în care să nu-i apară fotografia, dar tot nemulțumit era, că nu apărea pe prima pagină. Când a pierdut, Sonia nu i-a mai zis c-a ajuns la vorba ei, îl vedea prea cătrănit.

La câteva săptămâni după ce apăruse în oraș, Claudia și-a adus trei sau patru manechine din România, le alesese de minune, toate îi semănau, niște prăjini subțiri, uimitor de frumoase, întorceai fără să vrei capul după ele, sigur nu le trebuia mult să sucească mințile unui bărbat și să obțină ce vor. Dar până să-nceapă să funcționeze ca lumea agenția despre apariția căreia umpluse cu anunțuri toate publicațiile regiunii, până la Barcelona și mai departe, Claudia și-a luat fetele și i-a propus lui Alfonso, care deținea cel mai faimos club, să se alăture dansatoarelor lui. Alfonso avea pe atunci un spectacol de cabaret cam răsuflat, după părerea Soniei, crezuse la început că are vână, dar s-a plictisit repede, poante fără haz, nici măcar dansatoarele nu străluceau. Alfonso s-a cam codit, nu putea să renunțe la fetele care-i aduseseră totuși niște clienți. Când i-a spus Claudia că are de gând să-și trimită manechinele doar din an în Paște, Alfonso a acceptat pe loc, afacerile îl învățaseră că întotdeauna e profit când e concurență.

Dar atunci a început nebunia. Fetele pe care le adusese Claudia erau atât de bune, că lumea nu mai

venea la club decât în serile în care se anunțau ele, făceau parada modei, se dezbrăcau aproape la piele și începuseră să danseze la bară, îmbrăcate în costume negre, mulate, parcă erau soldați ninja. Probabil mai răspundeau și avansurilor unora, era destul să te uiți la chipurile clienților care le sorbeau din ochi ca să-ți dai seama c-ar fi dat oricât să le-o tragă măcar o dată.

Iar chestia asta l-a înfuriat la culme pe Carlos. Fetele Claudiei dădeau peste cap piața și făceau mult rău. A vorbit cu Claudia și i-a propus un parteneriat, Sonia nu știa ce înțelegea el prin asta, apoi i-a propus să-i finanțeze agenția de modelling și să-mpartă câștigurile, dar femeia i-a râs în nas, avea bani destui să se descurce de una singură! De când îl cunoștea, Sonia știa că nu-i bine să-i râzi în nas lui Carlos, nu se lasă până nu se răzbună, nici ea n-a avut curajul, după atâția ani, să-i râdă în nas. Știa sigur că se înfuriase atât de tare, încât bănuia că-l chemase pe unul dintre partenerii lui de afaceri români și-au plănuit s-o pedepsească. Acela avea un cui și mai mare împotriva Claudiei, adusese din România niște fete care se prostituau, voia să le dea o față de lux, să câștige mai mult cu ele, și-ncercase să i le vâre Claudiei în școala de modelling, dar ea-l refuzase cu dispreț, spunându-i că nu vrea să aibă de-a face cu curve proaste. Sonia îl auzise pe Carlos povestind și era convinsă că atunci izbucnise scandalul.

Nu știa decât ce spunea lumea, în presă nu apăruse nimic, niciun apropiat nu părea să fie la curent, nici pe Carlos nu avusese curajul să-l întrebe, poliția mușamalizase cazul, dar tot orașul vuia că un candidat la consiliul municipal plătise pe cineva să-i violeze o parteneră de afaceri care se împotrivise partajării câștigului. Claudia lăsase să transpire ce i se întâmplase și arăta cu degetul spre Carlos. Era la fel de rău ca tocmirea unui asasin plătit. Iar pentru un candidat la o funcție publică era nenorocire! Nu se dădeau nume, nu fusese nicio acuzație oficială, dar în particular toată lumea știa despre cine era vorba, iar Carlos nu putea dezminți și nici nu se putea apăra. Strategia lui fusese dezastruoasă, iar mișcarea femeii, magistrală. Carlos Venegas turba, Sonia nu-l văzuse niciodată într-un asemenea hal, n-o scotea pe Claudia din curvă nenorocită care vrea să-l înfunde pe nedrept și care ar trebui să sfârșească într-un canal. Cum îi auzise Sonia

amenințările, le auziseră și alții, și efectul a fost dramatic: de unde sondajele îl dăduseră câștigător detașat al unui loc de consilier, Carlos Venegas rămase în afara Consiliului. Sigur atunci hotărâse să se răzbune. Și nu găsea decât un singur vinovat!

Claudia dispăru câteva zile. Apoi reapăru, dar acum își zicea Alexia sau Alejandra. Era complet rasă în cap, semăna cu o cântăreață celebră cu ani în urmă, purta în permanență ochelari cu lentile negre, era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, ca o călugăriță, încălțată doar cu pantofi ușori cu talpă plată. Lumea oscila în fața unei asemenea deghizări, mulți n-au recunoscut-o, mai toți erau convinși că slăbănoaga Claudia dispăruse sau se-ntorsese-n țara ei, de fapt nici nu le păsa. Dar pe Sonia, pe Carlos, poate și pe alții nu i-a păcălit. Și ce se vedea la lumina zilei era că Alexia sau Alejandra era și mai hotărâtă să răzbată în lumea dură în care intrase. Peste noapte preluase agenția de modelling, care-și deschisese sediul la etajul unei case destul de centrale, și cumpărase și un băruleț aflat la parterul clădirii. Avea tot ce-i trebuia în același loc. Prost să fii și să nu-nțelegi că declarase război. În orice caz, Carlos a înțeles.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost s-o convingă pe Sonia să-și reintre în rol. Îi propusese de data asta mai mult decât pe vremuri, voia să-i ia gâtul Alexiei. Era prea mult pentru Sonia, care l-a convins s-o izoleze doar, în felul ăsta va evita o anchetă în viitor când se va trezi vreun idiot să cerceteze ce s-a întâmplat. Cât avea Carlos mintea de luminată nu înțelegea sau se prefăcea că nu-nțelege și Sonia i-a sugerat din aproape în aproape ce-ar fi bine să facă: să-l plătească pe medicul portughez cât să nu mai aibă griji toată viața și să-l convingă s-o închidă pe Alexia în sanatoriul lui, unde s-o țină sub droguri până avea să se tâmpească definitiv. Dacă înnebunea, era cu atât mai bine. Și trebuia ca măcar câțiva să știe asta, lumea ar fi acceptat că o femeie sub stres putea claca, ba chiar s-o ia razna. Dacă doctorul era bine uns și se ținea de cuvânt – și n-avea cum să nu se țină, odată intrat în joc, că altfel înfunda și el pușcăria – erau șanse ca femeia să-și petreacă toată viața între patru pereți cu zăbrele la fereastră, sau să iasă doar când nu va mai putea face niciun rău sau când ce va face nu va mai interesa pe nimeni.

Sonia nu știa cum a ajuns Alexia în grija doctorului portughez, cine a răpit-o, dacă va fi fost mâna lui Manolo sau nu, fapt e că s-a întâmplat cum plănuise ea. N-a discutat niciodată cu nimeni povestea și singura discuție pe care o avusese cu Carlos i se părea că fusese un vis. Doar că realitatea sărea-n ochi: Alexia dispăruse. Ar fi trebuit să țină un jurnal în care să fi notat ce se întâmplase în vremea aia, cum își freca mâinile Carlos, cum reînflorise peste noapte, cum îi arăta dovezi de iubire veșnică de care nu-l credea în stare, dar știuse dintotdeauna că un jurnal era o primejdie, poate cădea în mâini vrăjmașe și să se transforme în bombă. N-ar fi spus nimănui nici cum ajunsese Carlos să se simtă din nou buricul pământului, fără să vadă cum veneau din urmă alții la fel de vânjoși, dornici să-i ia locul. Pentru o foarte scurtă perioadă, lui Carlos îi reveniseră chiar impulsurile filantropice la care renunțase după alegeri, când renunțase și la politică, iar cei care continuau să-l considere un milos se vedeau îndreptățiți în credința lor, în timp ce ziarele nu-l pierdeau din vedere și apărea, în sfârșit, și pe prima pagină, probabil din lipsă de subiecte.

E sigur că atunci a preluat Carlos și afacerea Alexiei, Sonia nu știe pe cine mituise și cum convinsese lumea că fusese parte la afacerea inițială. Nicicând nu avusese atâta putere și nu stăpânea atâtea femei pe care le folosea prin baruri și pe stradă și nu-și făcuse vreodată de cap cu atâtea. Sonia îl știa bine, fusese mereu un fustangiu, toată viața ademenise puicuțe, le seducea și după ce punea capăt idilei le plasa rețelei pe care o organizase. Nu le mai vedea niciodată, nici măcar nu-l interesa ce se alegea de ele. Ei, Soniei, îi plăcea că e un dur, așa cum altor femei le plac bărbații plini de mușchi care te fac să pârâi când te strâng în brațe. Dar în acea perioadă parcă-l apucase o frenezie și voia să le aibă pe toate, să nu mai existe femeie care să nu fi trecut prin patul lui.

Sonia a așteptat, știa c-o să se termine repede nebunia asta și chiar s-a terminat. Nu i-a reproșat nimic niciodată, era conștientă că-i poate stârni vanitatea și mândria, să-l facă și mai arțăgos decât era. Ei doi semănau prea mult, aveau aceleași pasiuni și aceleași defecte. Sonia a așteptat și Carlos Venegas s-a întors la ea, spunându-i c-o iubește la fel, de parcă nu se întâmplase nimic. Convinsă că ea fusese cea înrobită,

Sonia l-a strâns la pieptul ei care începuse să se cam îngroașe.

Când a apărut ziarista, i s-a părut normal să facă ce-o rugase Carlos, adică să intre peste ea în camera de hotel și s-o sperie. Nu i-a mai ieșit ca pe vremuri, poate își pierduse îndemânarea, n-a urmat efectul așteptat și Carlos a fost convins că nu mai e în stare să-l ajute. Sonia era uluită și indignată că se îndoia de ea. Dar i s-a întâmplat să mai dea greș o dată, iar el a fost de-a dreptul furios. Cu ea! Ca și cum nu poate da greș oricine! De parcă el nu dăduse greș cu alegerile și cu câte altele!

Îl știa atât de bine pe Carlos, că a-nțeles pe loc că ăsta e începutul sfârșitului, piatra se va rostogoli la vale și va deveni bolovan și stâncă și până la urmă o va zdrobi. Așa făcuse cu toți care îi greșiseră. Pe măsură ce analiza lucrurile, Sonia era mai convinsă că omul alături de care își mâncase viața avea s-o înlăture. I-ar fi fost foarte ușor, nimic nu-i lega, ea nu se gândise vreodată să oficializeze traiul în comun, știa c-o să sfârșească alături de el, dacă nu în brațele lui, nu se temea că-i va lua alta locul. Acum simțea că redevine o străină. Iar pe străinii care fuseseră prea mult lângă el, Carlos îi simțea ca pe-un pericol și ținea să-i înlăture de tot. Probabil n-o să-i ceară niciodată lui Manolo să facă vreo treaba urâtă, are la îndemână atâția gușteri români care habar n-au cine a fost ea și pentru care n-ar fi decât o muiere pe care trebuie s-o facă să dispară. Nici măcar nu știa câte figuri noi apăruseră în ultima vreme, să se poată feri. Pe măsură ce se gândea, Sonia și-a dat seama că toată viața ei fusese un erzaț, fusese folosită, uneori la pat, alteori pe post de confesor, alteori să-i sprijine capul când își bora mațele după bețiile lungi, dar de cele mai multe ori să-i înlăture adversarii. Nu se cobora chiar până la a-și murdări mâinile cu sângele lor, erau alții care făceau treaba asta, dar înlăturările delicate îi reveniseră ei și rareori lui Manolo. Carlos nu-i mulțumise niciodată, socotea firesc tot ce făcea ea. De fapt, era tot mai convinsă Sonia, Carlos nu simțise nimic pentru ea, doar o folosise, îi era foarte comod. Iar acum se pregătea să scape de ea!

Se privea în oglindă, îngrozită de cum arată, de cât de trupeșă devenise, și și-a dat seama că ajunsese să vorbească numai la trecut. I se întâmplase cutare lucru, cutărescu îi povestise cutare întâmplare, în anul nu știu

care dăduse peste ea necazul cutare… Însemna că toate s-au sfârșit și că trebuia să aibă tăria de caracter să se hotărască ce face cu amintirile. N-o interesa cum procedau oamenii în general. Știa că ea se aprinde repede, dar mai știa că nu ia decizii greșite, chiar dacă i se întunecă mințile. Cel mai mult o durea când începea să realizeze că nu simțise nimic pentru ea. Carlos al ei! Oare fusese al ei? Ce făcuse pentru ea? Ce-i oferise? Cum îi răsplătise devotamentul pe care nu i-l arătase niciunul dintre locotenenții pe care el îi socotise frați? Îl ura. Era mereu mai convinsă că-l ura! Dacă s-ar fi ivit pe neașteptate în fața ei, ar fi trebuit ca el să-i vadă ura pe chip. Poate că-l urâse de mult timp și nu-și dăduse seama, sigur asta fusese. După o vreme se gândea că nimic nu poate fi adevărat, nimic nu s-a schimbat între ei, au avut destule momente dure la viața lor și au trecut peste toate, așa o să se-ntâmple si-acum. Dar ceva tot trebuia să facă, asta fără dubiu. Că-l ura sau nu, ea, Sonia, trebuia să se apere. Să-i prevină atacul. Nu exista decât o cale. Știa destule. Știa multe. Știa foarte multe. Cel mai ușor ar fi fost să nu se implice direct, dacă lucrurile scapă de sub control să nu se ajungă la ea. Și asta era simplu. Putea să facă să se afle un lucru sau două. De pildă, cum a dispărut Dolores, pe care n-o văzuse în viața ei. Știa cum se-ntâmplase. N-aveau cum să facă legătura cu ea. Sau să lase să se afle ce se ascunde în sanatoriul medicului portughez. Nu fusese niciodată acolo, așa că iar nu putea face nimeni vreo legătură cu ea. E treaba poliției dacă merge mai departe și până unde merge.

Va trebui să fie precaută, ca el să nu se răzbune pe Candelaria. Candelaria e tot ce i-a mai rămas pe lume. Nu voia să moară și s-o lase singură pe lume, în căruciorul ei, nici să ajungă la un azil de bătrâni.

12. Manolo

La aproape cincizeci de ani, Manolo nu mai putea renunța la un obicei căpătat cu decenii în urmă: când se scula dimineața, primul lucru pe care-l făcea era să dea pe gât un pahar de tărie. Niciunul mai mult. La început, când încă era în Cuba, fusese un pahar cu rom. Când ajunsese în America, înlocuise romul cu bourbon. După ce s-a stabilit în Spania, a încercat să treacă pe votcă, dar îi lipsea într-atât parfumul bourbonului, încât n-a mai renunțat la el. Orice marcă. Nimic nu se compara însă cu Jack Daniel's, din care avea grijă să aibă întotdeauna rezerve. Dacă l-ar fi întrebat cineva de ce bea paharul în fiecare dimineață, ar fi răspuns că i se luminează mintea, așa se simțea, iar zilele nu i se mai par negre. Nu-l întreba nimeni. Se trezea atât de morocănos, încât cei din jur, dacă era careva în jur, n-aveau curajul să-i zică ceva. Demult, o femeiușcă cu care-și petrecuse noaptea îl luase la rost să-i facă dracului o cafea neagră să se trezească și ea, înainte să se-mbete din nou, s-a uitat lung la ea, a smuls-o dintre cearșafuri și-a dat-o afară cu șuturi în fund, așa goală cum era. I-a strâns țoalele grămadă și i le-a aruncat când nebuna bătea în ușă cu pumnii și picioarele, strigându-i că-i un bătrân dement cu care n-o să mai aibă de-a face în viața ei. După ce-și bea paharul, Manolo era bun de orice. Nu renunța la obicei nici dacă se îmbătase ca un porc în seara dinainte. Mai ales atunci, nimic nu era mai bine venit.

La fel a făcut și după noaptea în care accidentase o fătucă atât de speriată că-i curgea un firicel de sânge, că lăsase poliția să creadă că fusese vorba de-o ciocnire înspăimântătoare și-n loc să se ducă fiecare-n treaba lui, cum era cazul, și să se-nțeleagă frățește – el ar fi fost în stare să-i lase chiar un teanc de euro, numai să-i tacă gura și să nu se mai văicărească de parcă și-ar fi văzut mațele – ea s-a oprit la spital, să-i pună felcerul un rahat de pansament, iar el fusese dus la poliție de un polițist căpos. Fusese obligat să-l anunțe în miez de noapte pe Sergio, avocatul bun la toate, care nu i-a reproșat că-l scoate dintre cracii unei curviștine, și-a sosit să negocieze

cu caraliii și să plătească o cauțiune de rahat. Nu avea cazier, nu știa cum arată poliția, nu plătise în viața lui o amendă, nici cât trăise în Cuba comunistului ăluia care ținea discursuri de câte cinci ceasuri de te pișai pe tine de oboseală. Dar acum i se deschidea un dosar penal. A scăpat până la urmă, dar rămăsese pata, rămăsese rușinea, era convins că dacă se întâmplă lucruri dintr-astea, lumea se duce de-a berbeleacul, fără scăpare. Trebuia să fie mai atent.

Își băuse paharul și plecase să-l caute pe Carlos Venegas, să-i spună tărășenia, uite ce s-a-ntâmplat astă-noapte, *hombre,* așa și pe dincolo, chiar dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, tot s-ar fi dus de îndată ce se crăpa de ziuă, se obișnuise să prezinte un raport, așa-i zicea el, cu ce făcuseră băieții, cum stătea piața, care dintre curve își mai ridicase fustele-n cap, prostii, iar Carlos Venegas era încântat, chiar dacă-l interesa unu la sută din ce-i relata Manolo. De data aste era altfel, Carlos Venegas a dat din cap, știa, îl informase deja Sergio, îl privea pe Manolo gânditor în timp ce-și mângâia câinele tolănit la picioare, un spaniel atât de bătrân că de-abia se mai mișca prin casă, îi căzuseră dinții, Manolo și-l amintea zvelt, în vremurile în care se luau la întrecere în livada din spatele casei, prin plantația de cânepă.

— Tu n-o să mai faci nimic, i-a spus Carlos Venegas, îl lași pe avocat să aranjeze cum știe, speriata aia o să primească o sumă care s-o facă să uite ce-a spus polițiștilor când ai lovit-o, o să insiste că era speriată, era prima oară și probabil exagerase în febra panicii. Nu va fi nevoie să te dai la fund, dimpotrivă, trebuie să vadă în tine toți cetățeanul model, așa c-o să mergi cu mine la sindrofii și-o să apari în cluburi ca pân-acum. Pentru tine am alte treburi: stai cu ochii pe ziarista aia, se încăpățânează să rămână în oraș, și stai cu ochii și pe Sonia.

Manolo nu-ntrebase nimic, cum nu-ntrebase vreodată în anii dinainte, când Carlos Venegas îl ruga să facă ceva. Se întâmpla încă din tinerețea lor cubaneză. Hălăduiau pe străzile Havanei, făcând pe paznicii și strecurându-se prin plasa activiștilor care-i trimiteau pe trântori la tăiat trestie de zahăr, de fapt făcând planuri după planuri să evadeze din insulă, după ce se convinseseră că n-o să mai urmeze în vecii vecilor vreo invazie să-l răstoarne pe Liderul Maxim. Manolo agățase

într-o seară o mulatră în port, i-o trăsese pe loc, într-un gang, la sfârșit femeia i-a cerut bani, a pocnit-o poate mai tare decât ar fi trebuit, a izbit-o cu capul de bordură și n-a mai mișcat. Nu-l văzuse nimeni, dar a căzut întâmplător în dimineața următoare în grupul de suspecți, însă miliția nu l-a mai băgat în seamă după ce Carlos Venegas le-a arătat cotoarele celor două bilete cu care fuseseră amândoi la film în seara cu pricina, în partea opusă a orașului. Manolo i-a jurat lui Carlos Venegas recunoștință veșnică și n-a uitat vreodată. După două săptămâni reușeau să ajungă în Florida. Carlos Venegas l-a ținut mereu aproape, Manolo fusese omul de încredere în America, rămăsese și în Spania.

Acum n-avea de ce să se-ndoiască de ordinul dat. Știa că el, Manolo, e omul cel mai potrivit pentru a rezolva probleme. Dacă mirosise ceva Carlos Venegas și el trebuia să stea cu ochii pe Sonia, avea s-o facă. Trebuia să ai snagă să ceri să stai cu ochii pe Sonia, Manolo era încă o dată uimit, cum fusese în toți anii, de flerul lui Carlos Venegas. Pentru toată lumea, Sonia era una cu Carlos, nu ținea minte să fi fost o problemă de când o cunoscuse și-l ajutase să ajungă ăl mai tare în orășelul ăla american din Alabama, în care mulți adoptaseră viciile stil Miami, aduse de Carlos Venegas, și începuseră să-și plătească limuzine cât terenul de baseball, din vanitate. Fusese mereu în spatele lui, lipită de el. Era ca și cum s-ar îmbolnăvi mâna dreaptă și vrei s-o retezi, e al dracului de rău. Carlos nu-i spusese ce să facă, nici cum, i-a zis doar să stea cu ochii pe ea. Harponul o să-l arunce el, dac-o să fie nevoie, Manolo nici nu se gândea să fie prin preajmă când va fi aruncat. Asta chiar nu voia să vadă.

Trebuia să-și împartă munca cu cap, să nu rateze, ar înnebuni dacă ratează. Pe Sonia trebuia să stea cu ochii numai el, n-ar fi putut cere altuia care-i era îndatorat, să-mpartă treaba putea face doar în privința ziaristei băgăcioase.

Simțea că nu e-n regulă ceva. Nu că trebuie să-l urmărească pe ăla sau pe ăla, făcuse asta toată viața, ori că Sonia, care fusese de-a casei, știa cam tot ce știa și el și dacă lucrurile se-mput era clar că stau cu toții p-un butoi cu pulbere. Se simțea inconfortabil pentru că toate însemnau că se duce dracului de râpă lumea pe care-o știa. Și habar n-avea să trăiască-n altă lume, nici măcar nu se gândea c-ar putea trăi în altă lume.

După ce l-a lăsat pe Carlos, a dat o raită pe la localuri, și-a pierdut un ceas sperând să câștige în sfârșit la *blackjack,* i-a întrebat pe barmani cum mai stă treaba, a schimbat câteva politețuri cu niște fufe cu ochi languroși, nu mai ținea minte dacă le-o trăsese ori nu, a băut câteva cafele, dar și câteva pahare cu Jack Daniel's pe care nu-l refuza nici în timpul zilei, după cel obligatoriu de la trezire, și s-a oprit în cele din urmă să vorbească cu Sile Clămparu.

Auzise că românul se-ntorsese de câteva zile în oraș, își petrecuse ultimele săptămâni la Barcelona, la Madrid și în România, să țină-n frâu afacerile care începuseră să scârțâie, cum scârțâiau toate în vreme de criză. Manolo avea însă o vorbă: fie criza cât de rea, omu' tot fute și bea, iar toți cărora le-o spusese erau de acord mie-n sută. Manolo le mai spusese să nu piardă momentul prielnic, atunci când apare, Sile îi ținuse isonul, dar ăi de sub ei doi se lăsau pe tânjală de îndată ce slăbeau lațul, vedeau că merge treaba și intră bănuțu' și uitau să țină cont de ziua de mâine, se dedau la chefuri și băutură și-n timpul ăsta muierile se leneveau, peștii ăi mici deveneau hrăpăreți, adevărați piranha, și te trezeai, Doamne ferește! peste noapte că ți-au suflat afacerea. Sile Clămparu era întru totul de acord, iar Manolo îl respecta că-l ascultă și ținea bine frâiele, mai ales după ce nenorocise, spre învățare de minte, vreo doi care și-o luaseră-n cap și se vedeau deja locotenenți. Sile Clămparu și Carlos Venegas își împărțiseră atât de bine afacerea, că nu se puteau călca pe bătături.

A ciocnit un pahar cu Sile în cinstea noilor achiziții, pe care le-mpărțeau frățește. Au discutat despre cel mai mare bordel din Europa, pe punctul să ia ființă în Spania, cu vreo două sute de prostituate, la colcăiala căruia nu puteau să nu fie părtași și se și gândeau la chimirele burdușite. Au trecut în revistă localurile cu pierderi și pe cele cu câștig, hotărând să ceară barmanilor să iasă cu lovele mai multe, era treaba lor dacă îndoiau băuturile, ori măsluiau prețurile. Au mai discutat despre cum să mai reducă din raidurile poliției care se-nmulțiseră, culmea, de când prostituția era semi-legală, ceva nu mirosea bine deloc, mai ales în ultimele zile, ei doi erau nevoiți să bleasască bine ochii, să nu se trezească cu treaba-mputită și poliția la ușă. Sile îi dădea asigurări că toate-s ca lacrima, mai ales de când își adusese un nou ajutor, pe

unul Vladone, dar Manolo era vulpe bătrână, știa că atunci când ceva începe să pută, o să se strice oricât ai da cu detergent.

Sile se grăbea să plece la Barcelona și i l-a lăsat lui Manolo pe Vladone, să pună la punct ultimele detalii. Pe Vladone, Manolo îl mai văzuse o singură dată, auzise că adusese, ca nou venit, o ciurdă de muieri tinerele, frumușele și proaste, exact ce le trebuia să intre-n lumea bună, și că se grozăvea că nimeni n-are relații ca el, aici și la el în țară. Manolo ridicase dintr-o sprânceană: auzi, dom'le! Înseamnă că noi, ăștilalți, puriii, suntem pielea pulii! Dar când a stat de vorbă cu Vladone parcă tot ce-auzise până atunci fuseseră vorbe de clacă, bârfe, invidii, invenții, omul părea dintr-o bucată, pus pe treabă și aparent fără vicii. Nu fuma, nu bea, Manolo nu știa dacă mai regulează din când în când, nu-l întrebase, dar dacă nu făcea nici asta, putea deveni periculos, cu ceva trebuie să-și ocupe omul timpul. Te pomenești că și-l ocupa făcând planuri, cum făceau el și Carlos când trăiau în țara Bărbosului! Nu strica să fie atent ce fel de planuri…

Manolo voia să știe neapărat cum se rezolvase treaba cu puicuța venită de la București s-o caute pe una Claudia. Nu-i ajunsese că-i căzuse pe cap ziarista băgăcioasă pe care Sonia nu reușise s-o sperie și care mai nou era supravegheată discret de un om al poliției, cu flerul lui, Manolo-l descoperise la timp, nu te mai puteai apropia de femeiușcă fără riscuri. Acum mai apăruse una, dată dracului, înjura ca la ușa cortului, bea cot la cot cu ceilalți, umbla ca bezmetica prin toate localurile punând întrebări și fusese de la început la poliție, nu era proastă deloc. Întreba tot de afurisita de Claudia pe care el o îndesase cu doi ani în urmă într-un portbagaj, la spusele lui Carlos, și-o cărase la sanatoriul lui Pepe Manuelo, s-o îndoape cu tranchilizante până se prostește. Fusese ideea Soniei, iar Carlos Venegas fusese de acord. Dacă ar fi fost după el, Manolo, un glonte sau lama unui cuțit ar fi făcut treabă mai sigură. Însă cei doi, nu și nu, îi tot dădeau că dacă s-o-mpuți povestea într-o zi, e mai bine ca poliția să dea peste o ruină de muiere în loc de-un cadavru. Depinde.

Acuma, puicuța aia nouă și-afurisită întreba de ea. N-avea cum să afle, mai ales că-și schimbase și numele, proastele cu care ședea de vorbă habar n-aveau, dar putea da peste vreuna care să știe de legăturile cu el ori cu

Carlos, poate or fi rămas urme, poate chiar după el, Manolo, să fi rămas urme. Sau doctorul să se fi prostit și-și dă drumul la gură cine știe pe unde. Sau Sonia o ia razna, poate d-asta l-a pus Carlos să stea cu ochii pe ea. Sau dracu' mai știe ce! Cel mai bine era ca puicuța nouă să dispară!

Lucrurile fuseseră aranjate, iar Vladone îi spunea acum lui Manolo că făcuse totul conform planului. Adică sărise într-o seară la gâtul puicuței, dar se nimerise să fie sub fereastra unei hoaște a cărei singură treabă era să tragă cu urechea la ce se-ntâmpla în stradă și care începuse să zbiere ca din gură de șarpe și să cheme poliția. Vladone fusese nevoit s-o șteargă. Nu renunțase. O sută de metri mai încolo, exact când puicuța nu se mai aștepta, i-a sărit în spate, a-ndesat-o în mașină și-au priponit-o bine unde știau ei. Manolo se interesă dacă ajunsese unde-ajung de obicei cei terminați și Vladone îi confirmă. Manolo n-avea nevoie să știe mai multe, de pildă cum i-au luat gâtul. Chestiile astea prea seamănă între ele. Îl interesa doar concluzia: îi luaseră puicuța de pe cap și el putea sta liniștit, nimeni n-o să mai ajungă la Claudia!

Au urmat zile calme, dintre cele care-l făceau pe Manolo să se bucure că trăiește în acel oraș, adică să știe că se poate așeza cu burta la soare pe terasa din spatele casei, într-un șezlong de pe vremuri, cu picioarele odihnindu-se pe un taburet, alături cu o măsuță cu sticla de Jack Daniel's și nelipsitul telefon mobil trecut pe silent, iar una dintre ultimele pipițe culese din cine știe ce bar pusă să se fâțâie goală cum o făcuse mă-sa în fața lui. Avea să-i ceară neapărat să i-o sugă în vreme ce el dădea pe gât un prim pahar de bourbon, după care să-i facă un semn să se care și-n singurătatea care-l înconjura pe urmă să stea întins cu o mână la ceafă, în cealaltă cu paharul care nu trebuia să fie vreo clipă gol, privind cerul și gândindu-se la nimic, și-n clipa în care simțea că-l cuprinde o căldură ușoară și-o amețeală plăcută, ca un abur, să știe că merita să trăiască așa cum trăiește și să fie convins că nu-și ratase viața. Erau clipele cele mai plăcute, era convins că muncise pentru ele. Aținea, dar mai mult era într-o stare de amorțire, în care percepea eventualele zgomote care i se păreau venite din vis și le lăsa acolo în vis, nu voia să se miște, nici să se trezească,

se gândise că-n clipa în care-o să moară, ca tot omul, așa să i se întâmple, el să adoarmă cu zâmbetul pe buze.

Când a auzit zgomotele, știa că sunt din vis și nu trebuie să le lase să iasă la suprafață, a ținut ochii închiși, dar afurisitele alea de zgomote nu voiau să se retragă în aburul lor, deveneau insistente, îl deranjau, îi alungau moleșeala plăcută și somnul, probabil mai avea nevoie de un pahar de bourbon, dar când a deschis ochii să-și mai umple un pahar, iar tropăiturile deveniseră chiar supărătoare, a constatat cu uluire că era înconjurat de câțiva polițiști cu armele îndreptate spre el, n-avea niciun rost să se ridice și să riposteze, l-ar fi terminat într-o clipire, nu mai avea ce face, i-a privit pe rând pe fiecare, nu scoteau o vorbă, dar din spatele lor a apărut boșorogul ăla care-l dusese la poliție după accident, se interesase cum în cheamă, Oscar Delavilla, unul care capturase un transport cu droguri și nu se lăsa uns, și ăsta a făcut un pas în față și-a zis:

— De data asta nu mai apuci să-ți chemi avocatul.

11. Vladone

De trei ani o duc ca un rege, am mașina mea care prinde suta-n cinci secunde, nu m-ajunge din urmă niciun gabor, am lovele să mă-ngrop în ele, am unde să dorm, am ce fute când vreau, băutură la discreție. Mă duc când am chef la sala de forță să-mi țin mușchii-n formă, nu se știe niciodată când trebuie să rup coastele vreunui nenorocit care se pune stavilă afacerii, e bine să fiu pregătit să-l umplu de sânge.

Uneori mă-ntorc la mine la țară să mai aduc câte-o proastă pusă pe căpătuială. Pe ultima o chema Ionela, i-am spus c-o fac chelneriță și-o să câștige bănet cât n-a văzut în viața ei, îi sclipeau ochii, a doua zi după ce-am adus-o, am pus-o la lucru. Plângea de sărea cămașa de pe dânsa, i-am ars două palme de i-a dat borșul, fac cu tine ce vreau, i-am strigat, dacă ții la tine, treci la făcut bani! N-a mai crâcnit, unele înțeleg doar dintr-o palmă, nu-i nevoie să pui biciul pe ele. E plinuță și place mai ales boșorogilor, aduce bani frumoși. Se dăduse pe brazdă, cel puțin așa credeam. Ionela asta m-a dat în gât, de m-au priponit gaborii.

Nu știu care tâmpit a scăpat-o din ochi când era pe stradă la agățat și s-a oprit drept la poliție, unde-a dat pe goarnă tot ce știa, nu mare lucru, adică niște nume și-un singur loc unde și-o trăgea cu clienții, dar mai ales le-a spus cum am răpit-o și ăștia zic că e trafic de carne vie pe care vor să-l stârpească, le-a fost de-ajuns, au venit să ne salte pe toți într-o noapte, adică vreo patru curviștine, pe mine și-ncă doi românași. Curviștinele au fost lăsate libere, în afara Ionelei niciuna nu fusese forțată, polițiștii aveau treabă cu noi, cică suntem pești și proxeneți, proxeneți pe mă-sa, le făceam fericite și pe ele și pe toți ăia care se băgau între cracii lor!

M-au ținut separat de ăilalți românași, nici măcar nu știu ce-au făcut cu ei, când mi-au dat drumul, am aflat că erau liberi, îi scosese Sergio, avocatul bun la toate, iar ei o și șterseseră înapoi în țară, le țâțâia curul. Pe mine nu reușise să mă scoată, existau cică probe indubitabile. Cu mine aveau polițiștii ce-aveau. M-am prins când au

început să-nșire fapte de care, cică, eram incriminat: răpire de persoane, proxenetism, bătăi, camătă, nu știu cum aflaseră că halisem banii unor proști care-și puseseră casa gaj și-o vândusem înainte să se gândească ei să-mi înapoieze banii, dar toate erau floare la ureche pe lângă povestea de dinainte de-a ajunge-n Spania, când îi scosesem mațele unuia care-mi călcase pe degete. Eram atât de convins că n-o să ajungă la mine povestea asta, încât fusesem la parastasul ăluia și p-ormă m-am cărat din țară. Era o treabă urâtă, dacă dăduseră de mine, chiar însemna că au probe, însemna că nu lucrau singuri, ci mână-n mână cu gaborii români. O mai aveau ca martoră și pe proasta de Ionela, degeaba crezusem că se dăduse pe brazdă. Chestia era împuțită rău! Mă puteau priponi până la adânci bătrâneți. Adio mașină, băutură, fetițe, ajungeam eu fetița vreunui haidamac prin pușcăriile din Spania sau, dacă mă trimiteau acasă, mă călăreau toți împuțiții din pușcăriile alea pline ochi. Mă îngrozea gândul. Și asta numai din tâmpenia unui idiot care-o pierduse din ochi pe curva aia de Ionela, fugise la poliție, dăduse totul pe goarnă ș-acuma cine știe pe unde-o țin ăia să nu-i luăm maul!

După ce mi-au spus câte aflaseră și m-au lăsat să bănuiesc că au la dosar și mai multe, mi-au zis ce voiau de la mine: dau în gât ce știu și scap mai ușor, poate scap chiar cu o pușcărie de formă. Le-am râs în nas, convins că avocatul bun la toate mă scoate, cu toate manevrele lor. Nu bănuiam că puterile ăluia erau limitate și că beciul te dă peste cap repede. Ce m-a făcut să mă răzgândesc a fost când am văzut că nu mai veneau să mă ia la întrebări polițiști spanioli, ci românași de-ai noștri. Mi-a fost clar că puseseră la punct o operațiune de ambele părți în care aveau de gând să strângă plasa să nu mai scape decât puțini. N-aveam nicio șansă. După două zile în care nu văzusem soarele și-ncepuse să mă-ngrozească gândul pârnaiei veșnice, m-am înțeles cu ei. N-aveau nevoie să le spun mare lucru, știau deja totul, ce voiau ei era să fiu părtaș la prinderea câtorva și să fiu martor, sau dacă mi-era groază că-mi vor lua alții maul p-ormă, să-i las să înregistreze o mărturie completă. Le-am vorbit de ăia pe care-i știam, cei arestați odată cu mine, și de Sile Clămparu. Unul Oscar Delavilla, care părea șef, voia nume de spanioli. Le-am dat câteva, sigur plevușcă, din ăi mari nu-l știam decât pe Manolo Ramirez, mai departe

de el habar n-aveam cine e. Știu că mai e cineva, dar s-a blindat bine, i-am spus asta. M-au lăsat liber, prefăcându-se că îi convinsese avocatul bun la toate, iar ei turbau de furie că mă scapă din mână. Jucau un teatru al naibii de tare. Nu știu cum de nu s-a prins Sergio ăla, era prea sigur de el. Un teatru la fel de tare trebuia să joc și eu, dacă voiam să nu mă spintece vreunul dintre-ai mei, care s-ar fi prins.

Sile m-a privit chiorâș, l-am convins cu greu de ce suferisem, e trecut prin multe. Credea și nu prea, dar s-a liniștit după o discuție cu avocatul bun la toate. Pe Manolo îl cam durea-n cur, spunea că dacă se băgase Sergio pe fir n-avea cum să se mai întâmple vreo nasoală, așa că să stau liniștit și să-mi văd de treabă.

Am stat, până ne-au săltat pe toți, cum fusese aranjamentul.

14. Ileana

N-a prea fost o surpriză când, întorcându-mă într-o zi la hotel, m-a abordat Desiderio, spunându-mi că străbunica lui, Tatarabuela, voia să mă vadă.

— Când? l-am întrebat aiurea, mai mult să-mi ascund stânjeneala, nu-mi puteam uita convingerea că el se holbase la țâțele mele cu săptămâni în urmă.

— Oricând, mi-a aruncat prompt răspunsul pe care-l știam.

Tatarabuela părea chiar încântată că mă vede.

— Nu mai dai pe-aici, fetițo!? m-a luat ea la rost.

— Muncesc mult, Tatarabuela, alerg toată ziua, încerc să-mi fac meseria cum trebuie.

Nu știu de ce simțeam nevoia să mă justific.

— Mi-au zis nepoții mei că le-a spus băcanul român c-ai făcut un reportaj grozav despre prostituatele de-aici, ar fi recunoscut niște fete…

— Am făcut, nu știu dacă era grozav…

— Nu mai face pe modesta! Dacă a fost bun, a fost bun! Dar nu de asta am vrut să te văd…

Ședea într-un fotoliu neatrăgător din încăperea cu havuz, auzeam susurul apei în pauzele dintre cuvintele pe care le rostea rar, de parcă ar fi vrut să pricep bine și dintr-un foc ce spune. Curând mi-am dat seama că nu mai era nimeni în afară de noi două, de fiecare dată când vorbisem cu Tatarabuela mai era măcar o altă persoană.

Mi-a spus o poveste încâlcită, din care am înțeles înainte de toate că nu glumise prima oară când o văzusem și se lăuda că un sfert din oraș îi erau rude, jumătate îi erau îndatorați și trei sferturi ar fi sărit oricând s-o ajute. Ce nu reușeau poliția și ziariștii, sigur stătea în puterile ei, numai să vrea, iar dacă exista vreo situație în care nu răzbea nici Tatarabuela, aceea probabil așa rămânea până exploda singură. Numai că trebuia să ai o răbdare de fier s-o asculți, poveștile Tatarabuelei se lungeau de necrezut, cu amintiri și amănunte care ar fi făcut deliciul ascultătorilor din urmă c-un veac, când graba nu mâna pe nimeni din spate. Până și eu, oricât de răbdătoare sunt,

mă pierdeam în noianul de amănunte care nu mă interesau, am să sar peste ele ca să limpezesc povestea.

Între zecile de nepoate de sânge, nu de alianță, care erau cu mult mai multe, ale Tatarabuelei se găsea una Angela, sora tatălui lui Pablo, Diego, proprietarul de benzinărie mort când căzuse pe fereastră, beat pulbere, după ce-și fugărise băiatul să-i aplice o corecție cu bâta de baseball. Angela toată ziua împletea din ață colorată șervete, șaluri, căciuli și mănuși fără degete care atârnau prinse cu clești pe sforile întinse într-o prăvălie din piața mare unde intrau uneori și cumpărau rareori doar turiști dezorientați, iar în zilele de sărbătoare o găseai din zori la biserică. Nimeni nu aflase cum păcătuise și căzuse grea, îi spusese numai Tatarabuelei, a cărei gură lacăt căpătase. Începuse să se uite cât era ziua de lungă, în timp ce împletea și-i creștea burta, la telenovele și în mod sigur se îndrăgostise de vreun personaj, altfel nu se explică cum hotărâse să-i zică fetiței nenăscute Ornella, era sigură c-o să fie fetiță. A crescut-o la fel de bigotă ca pe ea, Tatarabuela era teribil de nemulțumită, lui Dumnezeu trebuie să-i dai ce-i al lui Dumnezeu, dar mai trebuie și să trăiești, că de-aia te-a lăsat pe lume, zicea. N-a fost chip s-o scoată din ale ei. Când s-a făcut mare, Ornella își pusese în cap să-i ajute pe năpăstuiți și firește că oamenii din jur, nedumeriți, o priveau cu o jenă care de-abia le ascundea disprețul. Nu-i păsa, mai ales de când își găsise vocația printr-o întâmplare. O imigrantă cubaneză, Sonia Mendez, avea o fată ajunsă în cărucior după un accident în care-și frânsese coloana. Ornella se angajase s-o ajute, îngrijind-o ca pe copila ei, Sonia era uluită de norocul dat peste ea, nu-i plătea mare lucru și-și putea vedea și de treburile ei, ținea în mână afacerile unui emigrant ca și ea, căruia lumea spunea că-i fusese amantă. În fiecare duminică, după slujba de la biserică, în drum spre copila pe care o îngrijea, Ornella se oprea la Tatarabuela pentru o cafea. Și una, și cealaltă erau încântate că atunci schimbau noutățile despre tot ce știau că mișca în oraș.

Ornella auzise de un asasinat, una Dolores, care făcea din când în când trotuarul. Lumea nu știa altceva decât că era singură și venise dintr-un sat vecin. Ornella era îngrozită întotdeauna când auzea că cineva fusese omorât, își făcea cruci peste cruci și se ruga pentru sufletul celui dispărut, chiar dacă habar n-avea cine fusese. Dacă ar fi avut putere, se gândea, i-ar fi căutat pe

toți asasinii să-i ducă la biserică și să se căiască în fața lui Dumnezeu. Reținuse numele și a ciulit urechile când o auzise pe Sonia pronunțându-l, într-o discuție cu fostul ei amant și în care mai vorbeau și de unul Manolo, personaj pe care Ornella îl văzuse de câteva ori, cu mare neplăcere, era urât și fără îndoială capabil de orice. I-a povestit Tatarabuelei discuția, prea se potriveau toate. Tatarabuela știa de ani buni că Manolo Ramirez urâtul, care venise din America, era omul bun la toate al gangsterilor, numai că lucra atât de curat că poliția nu-l prinsese niciodată și trecea de cetățean model. Tatarabuela nu înțelegea ce legătură putea fi între urât și Sonia Mendez, femeie la locul ei, și mai ales între acela și Carlos Venegas, apreciat de toată lumea, candidat la ultimele alegeri la o funcție de consilier municipal. Trebuia să se mai sfătuiască cu unul sau cu altul.

Între cei cu care a stat de vorbă a fost și Oscar Delavilla. Nu-l știa mai deloc, dar îi cunoscuse bine pe părinții lui, de la care cumpăra migdale culese direct din livada întinsă în spatele casei de la marginea orașului, pierduse orice legătură când aceștia muriseră. Și-a amintit de puștiul care-i culegea migdalele când a aflat că un polițist cu numele ăla uimise lumea, în urmă cu câțiva ani, când dăduse norocul peste el sub forma unei capturi de-o tonă de cocaină. A vrut să-l cunoască și într-o zi se trezise cu el în curtea cu leandri. Au vorbit despre părinții lui, oameni de ispravă, și despre fratele plecat să se facă pompier în America, de parcă în Spania n-ar izbucni incendii cu duiumul. Oscar Delavilla fusese atât de impresionat, încât hotărâse s-o mai vadă pe bătrână măcar o dată, de două ori pe an, cât mai trăia pe lumea asta. O mai rugase să-l caute oricând avea nevoie.

L-a căutat Tatarabuela. Uite ce-i, i-ar fi spus ea, nu e treaba mea, nici nu știu dacă e vreo legătură, dar poate e bine să afli cutare și cutare. Și i-a relatat ce auzise de la strănepoată-sa Ornella. Oscar Delavilla n-a arătat prin nimic c-ar fi interesat ori c-ar fi primit vreo informație care să-l ajute, Tatarabuela era însă convinsă că mintea lui de computer o să știe ce să facă cu ce-i spusese ea. Și a fost și mai convinsă când polițistul i-a trimis, hodoronc-tronc, fără vreo vorbă, o tavă cu baclavale turcești, de unde aflase că-i plăceau chiar era treabă de polițist!

Ce urma erau mai mult supozițiile Tatarabuelei, care îi erau confirmate de ce știa Ornella din interiorul casei.

Putea să bage mâna-n foc că Oscar Delavilla a făcut în așa fel să se vadă între patru ochi cu Sonia Mendez, dacă s-ar fi întâmplat la lumina zilei și pe față ar fi aflat tot orașul. Iar Sonia Mendez, din motive de ea știute, l-ar fi dat în gât pe urâtul Manolo, împotriva căruia, spunea pe larg presa, polițistul strânsese de ani mulți probe peste probe, așteptând doar un prilej să-l priponească cât mai zdravăn, să nu-l mai poată clinti avocatul bun la toate Sergio, pe care întreg orașul îl cunoștea ca pe-un cal breaz.

Când l-au arestat pe Manolo Ramirez și pe un român cu care lucra mână-n mână, Sile Clămparu, parcă se declanșase iadul, polițiștii au descins într-o mulțime de locuri, au ridicat pești la grămadă, traficanți de femei și de droguri, falsificatori de carduri și o droaie de prostituate. Multora le-au dat drumul peste noapte, dar avocatul bun la toate n-a reușit să-i scape pe toți și or să urmeze procese lungi, în Spania și în România.

— O să ai ce scrie, îmi spunea Tatarabuela.

Era o idee. Ce-mi povestea ea îmi confirmau știrile de primă pagină ale tuturor ziarelor, cică printr-o operațiune secretă a polițiștilor români și spanioli se reușise dezmembrarea unei rețele de traficanți care fusese urmărită de doi ani.

Tatarabuela nu era convinsă c-o să se facă curățenie. Ca și presa locală, credea mai degrabă că-n spatele celor arestați mai erau personaje la care nu se ajunsese, protejate de toată lumea, cei arestați erau mari, dar încă plevușcă, creierul sau creierele zburdau libere ori se ascundeau sub cine știe ce măști. N-avea de gând să-mi facă filosofia lumii interlope, zicea ea, dacă voiam să aflu mai multe, să pun mâna pe carte.

Ea, Tatarabuela, mă chemase pentru că mai avea o veste, mă luase cu încetinitorul să mă pregătească, știa că sunt la curent cu ce-mi spusese până atunci, poate adăugase doar niște amănunte, dar care nu modificau prea mult tabloul.

Întrebasem de Claudia, sora nu știu cui. O găsiseră pe Claudia. Asta, da veste!

Era ascunsă sau ținută cu forța sub alt nume într-un sanatoriu al unui portughez despre care lumea era convinsă c-o să ajungă după gratii, deși el se jură că e doctor cinstit și-și îngrijește pacienții așa cum cer familiile lor. Tatarabuela nu era sigură cum o descoperise

poliția, dăduse peste niște însemnări, aflase de la Sonia Mendez ori de la Manolo, care mai dădea pe goarnă ca să-și reducă pedeapsa, ori toate la un loc. Nici nu mai conta. Femeia nu era în starea cea mai bună, Oscar Delavilla îi spusese Tatarabuelei că era incoerentă, avea amintiri vagi despre ce i se întâmplase, dar se ținea pe picioarele ei, voia să se-ntoarcă în România, asta spusese tuturor, iar medicii erau de părere că își va reveni. Dacă voiam s-o văd, o să apară a doua zi la o conferință de presă în care Oscar Delavilla avea să anunțe tot ce se putea anunța despre anchetă și arestări.

Înainte să plec, am îmbrățișat-o pe Tatarabuela cum nu mai făcusem de multă vreme cu nimeni. Aproape îmi dădeau lacrimile la gândul că cine știe dacă o mai văd când voi reveni în Spania. Dacă voi reveni.

— Fetițo, te credeam mai tare! m-a scuturat Tatarabuela. N-ai învățat nimic din suta mea de ani?

Am râs amândouă în hohote, mi-am șters lacrima și mi-am luat rămas bun.

Firește că am ajuns la conferința de presă cu mult înainte să înceapă, dar măcar câștigasem un loc în primul rând. Oscar Delavilla a confirmat cam tot ce știam de la Tatarabuela și din presă. Mă interesau mai mult numele românești căzute în plasă, era nostim să-l auzi cum le pronunță, dar nici ele nu erau faimoase. Am reținut doar că pe Sile Clămparu îl vor judeca în România. Era clar, cu justiția de-acolo, avea să se-ntoarcă după câțiva ani la ce știa să facă mai bine.

Când au adus-o pe Claudia, am înmărmurit. Era slabă ca un ogar, cu părul foarte scurt tuns, aproape rasă în cap, în haine închise la culoare care cădeau lălâi pe trupul ce evident că fusese atletic cândva. Dar nu toate astea m-au făcut să casc gura, incapabilă s-o întreb ceva, ci asemănarea uluitoare cu soră-mea Ilona, nu neapărat prin trăsături, ci prin aer, privire și atitudinea sfidătoare. Chiar și în halul în care arăta, doar că nu spunea: măi, fraților, vă puneți cu mine? De ce nu-mi spusese toate astea Memé Florescu, când mă rugase să umblu după ea?

M-am ridicat să plec chiar înainte ca polițistul să-și încheie conferința și pe când ieșeam din sală am văzut-o pe Ilona. Să-mi stea inima în loc! Ce căuta acolo? Când venise? Pe cine urmărea? Ilona pe care o știam ca pe-un cal breaz nu făcea vreun lucru fără gândul la un profit. Ce

urma să câștige? M-am dus la ea și am dat s-o îmbrățișez, dar s-a ținut bățoasă:

— N-oi fi vrând să trecem la dulcegării de față cu toată lumea asta…, mi-a zis.

Am întrebat-o totuși:

— Ce-i cu tine aici?

A stat câteva clipe pe gânduri, dacă să-mi spună ori nu, după care a zis:

— Ca și tine.

— Adică?

— S-o caut pe Claudia.

Memé Florescu nu mai avusese încredere și-o trimisese și pe soră-mea s-o caute? Sau o pusese pe urmele mele? Să mă verifice? Să mă controleze? Eram teribil de intrigată.

— Să-mi povestești, am zis.

— O s-avem timp.

— Unde stai? am schimbat eu vorba, înțelegând că nu era locul de confesiuni în forfoteala din jur și cu atâtea urechi ciulite către toată lumea.

Mi-a zis numele unui hotel. Era să leșin, n-aș fi avut bani nici să intru în hol!

— Vrei să vii să vezi? m-a întrebat.

— Nu, mulțumesc, am spus repede, am multe de transmis la București și n-am timp acuma. Am bănuit-o pe loc că spera să fac măcar un început de icter când o să-i văd camera. Nu era să-i dau satisfacție chiar din prima clipă.

Ne-am întors cu același avion. În timpul zborului, am stat de vorbă. Mi-a spus că Memé Florescu n-avea niciun amestec, fusese numai ideea ei să vină în Spania, proastă până la cer, a zis asta de mai multe ori. Din mutra mea se vedea fără îndoială totala nedumerire. S-a pus pe povestit, după ce mi-a cerut de vreo zece ori să-i jur că n-o să mai spun nimănui, n-o să scriu în vreun nenorocit de ziar, că ne știe ea pe noi, ăștia, ziariștii, și mai ales să nu-i spun mamei. Parcă n-ar fi știut că mama era mai degrabă mama ei și că mie îmi era vitregă chiar la propriu, și n-aveam schimb de confesiuni, deși mă străduiam din toate puterile să mă port ca o fiică model.

Am aflat cum fusese prin toate barurile pe unde fusesem și eu, întrebând de Claudia și primind numai ridicări din umeri, de parcă ar fi căutat o nălucă, cum o agresase un românaș într-o seară și ajunsese cu capul

aproape spart într-un beci care părea al poliției, fără să fie, cum zăcuse închisă vreo săptămână, se purtau frumos cu ea, nu mai înțelegea nimic. Până a apărut polițistul care ținuse conferința de presă și-a lămurit-o că-i dă drumul în clipa în care arestează niște traficanți de femei, români și spanioli, treaba era iminentă, cel care o agresase acceptase să coopereze și să-i dea în gât pe toți sau pe cât mai mulți, dar mai înainte fusese obligat să-și arate vrednicia eliminând-o pe soră-mea, care fusese prea curioasă, șefii lui știau că îi luase gâtul și de aceea Ilona nu trebuia să apară în lume cu niciun chip.

Polițistul ăla Oscar Delavilla chiar creștea în ochii mei!

— Și-acum ce-ai să faci?, am întrebat-o.

— Ce-ai să faci și tu, mi-a răspuns. Mă-ntorc acasă, ca și tine. Amândouă ne-am dus să-i căutam sora și important e c-am găsit-o. Amândouă am găsit-o, pentru că amândouă am tulburat apele.

Eram uimită, nu credeam c-am să apuc ziua în care soră-mea Ilona să-mi recunoască și mie un cât de mic merit.

Acum, când mă uit peste toate însemnările mele și peste comunicatele poliției, să-mi fac o idee ce să scriu în următorul reportaj, nu-nțeleg niște fire dubioase. Rețeaua dezmembrată colcăie de nume de cod, de porecle, de acronime și de inițiale care mă amețesc, nu mai știu prea bine cine e și ce face. De câteva ori, în spusele unuia apare Memé, nimic mai mult, stau pe gânduri, nu pot să cred, reiau lectura, sigur e doar coincidență. Inițialele astea au fost importante în afacere? Memé pe care-l știu eu e prea serios, nu se bagă decât în treburi serioase, care uite că l-au dat peste cap, cum am auzit, l-a ajuns criza și dă din colț în colț, sau poate l-au strâns cu ușa cei care insistau să cotizeze la un partid sau altul. În fond, e treaba poliției, mi-a ajuns cât am dârdâit cu interlopii pe urmele mele.

Sună telefonul. Două apeluri unul după altul. Îl deschid pe primul. Ilona. Parcă văd că iar are cine știe ce pretenții. Poate ar fi bine să-i spun de intuiția mea? N-apuc să scot o vorbă, turuie după cum i-e obiceiul, o las să trăncăne o vreme, o întreb de ce m-a sunat.

— Știi, spune, îți dau o veste proastă. N-o să-ți mai apară cartea aia.

— Carte carte?, întreb, nedumerită.

— Cum care carte? Cartea ta, pe care Memé promisese c-o publică în tiraj de masă, înainte să facă film. N-o să mai apară, nu mai are bani, a dat faliment. Nici filmul n-o să-l mai facă.

— Nicio problemă, am zis. Cartea a apărut cum trebuia și când trebuia.

— Eram convinsă că te bucuri de nenorocirea mea! Când mă gândeam c-am să joc într-un film, s-a ales praful! Apropo, nu mă mai căuta la firma lui, am demisionat de acolo, nu mai are bani să mă plătească, sărăntocii nu-s de mine…

Înainte să închidă m-am uitat de la cine era celălalt apel. Alex. Alex al meu. Doamne, ce dor mi-era de el!

Ianuarie-februarie 2011

Repere critice

Din lumea femeilor

Te voi răpi la noapte! este cea mai recentă apariție semnată Stelian Țurlea, un autor care continuă să ne spună povești din lumea femeilor. Și sunt povești pe care nu le poți lăsa neterminate, ba chiar unele se vor a fi și recitite.

Stelian Țurlea pare a fi genul de autor pe gustul tuturor. Scrie curat, clar, corect, fără fraze întortocheate și fără înfloriturі, te face să zâmbești, dar te pune și pe gânduri. Lumea romanescă a lui Stelian Țurlea este o lume plină de femei, vesele și triste, fericite sau nefericite, care plâng una pe umărul celeilalte sau încearcă să-și scoată ochii în plină noapte, femei frumoase și parfumate, femei care știu cum sunt bărbații.

Personajul principal al cărții este ziarista Ileana Caragea. Cu Ileana începe și se termină volumul. La mijlocul lui sunt prinse, chiar cu nume de capitole, celelalte personaje: Antonia, Nina, Lila, Ilona, Sonia etc.

Între atâtea femei nu putea să nu apară și un crai. Memé Florescu este un crai de „curtea nouă”, un fel de macho autohton, despre care ai crede că are un cont bine vizualizat pe Facebook. Întâlnirea sa cu Ileana este prilejuită de dispariția, în condiții misterioase, a surorii sale, în Spania. Memé Florescu și Claudia sunt doi frați care investesc banii primiți ca moștenire în afaceri diferite. Memé are succes, Claudia mai puțin, ceea ce i-a îndepărtat și mai mult, având în vedere concurența care a existat dintotdeauna între ei. Dispariția fetei aduce însă schimbări majore în viața lui Memé.

Ileana acceptă provocarea și pleacă în căutarea Claudiei. Nu i se pare nimic dificil, mai ales că e ferm convinsă de faptul că o anchetă polițistă nu poate fi prea diferită de o investigație jurnalistică. Ajunge în Spania, unde este atacată în plină noapte de o necunoscută, ceea ce complică lucrurile și ridică semne de întrebare asupra anchetei sale.

Mici întâmplări care schimbă destinul

Străbunica Tatarabuela și Oscar Delavilla sunt două personaje bine realizate. Tatarabuela e un personaj desprins parcă din romanele lui Gabriel García Márquez, care povestesc întâmplări din casa bunicii. Cu ajutorul ei, Ileana pătrunde într-o lume de poveste, în care fantasticul nu mai miră pe nimeni, ci este luat ca atare. Nu ar fi mirat-o nici dacă deasupra capului ar fi văzut fluturi cât pumnul, nici dacă anotimpurile ar fi durat o veșnicie. Tatarabuela este una dintre figurile dominante ale cărții. Oscar Delavilla are o cană de porțelan pe care și-a imprimat inițialele numelui. Locuiește la etajul unsprezece al unui bloc de unde crede că admiră cea mai frumoasă priveliște din lume. Mănâncă un munte de clătite duminică de duminică și e ferm convins că nimeni nu e mai fericit decât el. Oscar Delavilla nu are nevoie de nimeni și își aduce cu greu aminte de femeile pe care le-a întâlnit de-a lungul timpului. Un singur lucru îl apasă: nu poate mărturisi nimănui că se întâlnește cu o prostituată.

Cred că talentul lui Stelian Țurlea constă în faptul că reușește să surprindă în doar câteva pagini povestea unei vieți și să prezinte acele mici întâmplări, nu neapărat spectaculoase, care au puterea de a schimba destinul cuiva.

Bogdan Romaniuc,
Suplimentul de cultură

Eroina din „Arunc-o pe soră-mea din tren!” trăiește o nouă aventură sub un titlu la fel de impulsiv. Ea pleacă în Spania s-o caute pe sora unui om de afaceri bucureștean, rătăcită pe acolo de câțiva ani; va nimeri într-o lume descrisă fără înfloriturі, cu un cult al epicului obsedat de violența gang-urilor locale și a grangurilor specializați în crimă, drog și sex, fără mult subtext. Un Țurlea – marcă de încredere – la zi.

Radu Cosașu
Dilema

Te voi răpi la noapte!

La întâlnirile mele cu cititorii, mulți mă întreabă de ce în proza românească de azi nu se regăsesc decât rareori problemele care ne frământă, de ce scriitorii noștri

nu propun eroi pe care să-i simtă aproape, ca pe niște contemporani. Tuturor celor care mi-au pus astfel de întrebări le recomand noul roman al lui Stelian Țurlea, „Te voi răpi la noapte!”.

Închipuiți-vă într-un carusel care nu se mai oprește, deși simțiți nevoia să vă mai dați jos din când în când, pentru a vă mai potoli bătăile inimii, dorind însă imperios de a urca din nou în el. Aceasta e senzația pe care o simți la lectura prozei lui Stelian Țurlea.

De la primele sale pagini te lași sedus de mulțimea întâmplărilor prin care trece eroina cărții, ziarista Ileana Caragea, cunoscută deja fanilor acestui autor din „Arunc-o pe soră-mea din tren”. Smulsă din confortul aparent al unor investigații de rutină efectuate pe plaiurile autohtone, ea se pomenește în vârtejul amețitor al unor evenimente halucinante din spațiul hispanic. Ca un detectiv cu vechi state de serviciu, tânăra jurnalistă face o anchetă laborioasă, întrebând în dreapta și în stânga despre o fată care a dispărut în mod misterios în Spania. Dar ceea ce părea o simplă căutare a unei persoane căreia fratele ei, un bogat om de afaceri, nu-i dădea de urmă, se dovedește a fi un prilej de a deconspira multe dintre acțiunile lumii interlope, de la noi și din alte părți.

Desigur, cercetările sale nu trec neobservate și Ileana Caragea este amenințată, bătută, sechestrată. Îndrăgostită de profesia sa, ea nu se descurajează și nu renunță la aflarea adevărului. Isteața jurnalistă reușește să descâlcească enigmele cu care se confruntă fiindcă este sprijinită de aliați onești și influenți precum comisarul Oscar Delavilla, sau memorabila Tatarabuela, o bătrână de o sută de ani, conducătoare aprigă și ageră a unei familii numeroase gata oricând să-i îndeplinească ordinele, ca o armată bine instruită.

Stelian Țurlea descrie o lume pestriță – îmbogățiți peste noapte, proxeneți, traficanți de droguri și de carne vie, ucigași de profesie, prostituate, dansatoare din baruri, hoți, falsificatori de cărți de credit, politicieni corupți, fete amăgite de perspectiva unui trai ușor, medici care nu ezită să-și transforme clinicile în temnițe pentru a elimina persoane incomode. Fiecare capitol al romanului prezintă alte și alte personaje, fiecare cu destinul său, asigurând astfel narațiunii unghiuri de vedere diferite. Desigur, până la urmă eroii își intersectează drumurile, firele poveștii se înnoadă. Observată însă din perspective diverse,

realitatea prezentată devine și mai copleșitoare. O realitate guvernată de lăcomie și de lipsa de moralitate, unde dreptatea triumfă rareori și victoriile ei sunt de scurtă durată.

De fapt, ceea ce istorisește Stelian Țurlea aflăm zilnic din ziare, de la televizor, de pe internet. El reușește să asambleze într-o narațiune captivantă fapte știute de toată lumea, oferind un sens puzderiei de informații care ne asaltează.

Dacă o proză trebuie să fie și un document referitor la timpul în care a fost scrisă, „Te voi răpi la noapte!" este o mărturie exactă și credibilă despre anii noștri, fără grija de a ne menaja sensibilitatea. Iar dacă autorul o va mai purta ca personaj pe Ileana Caragea și în alte scrieri ale sale, ea are toate șansele să devină cea mai cunoscută și mai îndrăgită femeie-detectiv din literatura noastră polițistă actuală. Are un potențial enorm, încă nedezvăluit pe deplin.

„Uneori mă-ntorc la mine la țară să mai aduc câte-o proastă pusă pe căpătuială. Pe ultima o chema Ionela, i-am spus că o fac chelneriță și-o să câștige bănet cât n-a văzut în viața ei, îi sclipeau ochii, a doua zi după ce-am adus-o, am pus-o la lucru."

George Arion
Evenimentul zilei

Misterul unor revelații întârziate

Ceea ce-l evidențiază pe Stelian Țurlea în literatura ultimilor 15 ani este ritmul aparițiilor editoriale. Anual, una sau chiar două cărți semnate de acest autor apar și la fel de fulgerător trec de critica de întâmpinare. Le comentează apropiații sau puținii care-l susțin pe acest scriitor extrem de productiv. Dar care nu a convins încă printr-o carte emblematică. Și se pare că nici nu-l prea interesează acest aspect. El vrea să-și ducă poveștile la bun sfârșit și să câștige cât mai mulți cititori. De bună seamă e o atitudine riscantă, pentru că cititorii sunt în mare cei neprofesioniști. Să nu vă mire coperta romanului din 2009; arată perfect integrată în literatura glossy.

Romanele din 1995 încoace au, toate, titluri atractive, seducătoare pentru cititori. *Iubire interzisă* (1995), *Fă-ți patul și dormi* (1997), *Orbi în tranziție* (2003), *Greuceanu, roman* (*cu un*) *polițist* (2007), *Arunc-o pe soră-mea din tren*! (2009), *Trei femei* (2010) – amintesc câteva. Împărțit între reportaj, jurnalism și istorie contemporană, nu e de mirare că Stelian Țurlea tratează romanele contaminat de aceste preocupări. Cărțile lui Stelian Țurlea transmit o anumită prospețime, pentru că scriitorul nu ezită să treacă dintr-o obsesie literară într-alta, fără redundanțe și reveniri amăgitoare. Poveștile lui Stelian Țurlea sunt cele ale actualității, în care tronează strategic suspansul și misterul.

Cel mai recent roman, *Te voi răpi la noapte*! continuă nu doar prin titlul consumerist ritmul celorlalte, ci și prin istoriile imaginate. Dacă lumea postrevoluționară era înregistrată cu acribie în romanele anilor ’90, cele din actualitate valorifică spațiul comunitar, o extensie spațială firească, necesară pentru aprecieri identitare generale. Recunoaștem specificitatea prozei lui Stelian Țurlea pretutindeni în roman; mai importante sunt scanarea realităților contradictorii, relațiile misterului și personajele care se prelungesc dintr-o carte în alta. Cea mai recentă referință pentru romanul acesta este *Arunc-o pe soră-mea din tren*! Cartea din 2009 rescria povestea lui Creangă despre *Fata babei și fata moșneagului.* Ileana era fiica model, iar Ilona – personajul negativ. Cele două reapar în *Te voi răpi la noapte*!

Cunoscut jurnalist de televiziune cu experiență internațională, Ileana este trimisă de șeful Ilonei să-i găsească sora, pe Claudia, dispărută în Spania. Îi va urma și Ilona, plecată pe urmele eroinei pentru a-și dovedi superioritatea, mai ales că Ileana tocmai debutase cu un roman intitulat chiar *Arunc-o pe soră-mea din tren*! Așadar, nu doar o luptă a orgoliilor, cât de prestigiu social.

Stelian Țurlea scrie cu evidentă ironie despre mentalitatea feminină, fiind un bun cunoscător al psihologiei lor. Nu-i scapă nimic, mai ales că perspectiva este filmică. Iarăși o caracteristică esențială a prozei lui Stelian Țurlea. Toate romanele par scrise pentru a fi ecranizate, și un atare gest nu ar surprinde niciun cunoscător al prozei lui. Dar din această calitate a

reprezentării vine și riscul, acela de a lăsa deoparte profunzimile și construcția pentru stilul direct și perspectiva dinamică. La urma urmelor, contează adevărul și mai ales strategiile prin care revelația acestuia este întârziată.

Misterul este efectul la care Stelian Țurlea ține cel mai mult. Ileana ajunge într-o Spanie care aparține în *underground* imigranților. Un labirint pentru Ileana care va combina cercetarea dispariției cu un reportaj despre prostituție. Nimic mai periculos. Claudia, sora îndărătnică a șefului Ilonei, este deja închisă forțat într-un sanatoriu, pentru că afacerea ei falimenta interlopii zonei. În aceeași capcană va sfârși Ilona, mai norocoasă, însă, pentru că poliția definitivează la timp o contraofensivă.

Stelian Țurlea nu explică misterele, nici măcar soluțiile fragmentate.

El nu este interesat de etapele în care se desfoliază enigmele, ci de felul cum se prelungește misterul din pretextele ficțiunii în cititori.

Acesta este punctul său forte și principala sa strategie. Mulțimea de naratori ai investigației, mai mult sau mai puțin conștienți, vor oferi informații, de multe ori anapoda, care leagă cumva și reconectează cititorul la adevărata tramă a cărții. Autorul transmite eroinei – autoare și naratoare în egală măsură –, propriul crez. Pentru că Ileana Caragea, ne amintim, e deja autoare. „Fusesem mereu convinsă că viața e mai interesantă când nu plănuiești nimic", mărturisește ea. De aici aleatoriul, cel puțin în aparență, din care se reface adevărul pulverizat în atâtea amănunte, care mai de care mai incerte. Forța realității, nu-i așa, întrece mereu ficțiunea. Cu piste inexistente, Ileana are o singură posibilitate: Tatarabuela, alias stră-străbunica Doña Elvira, un fel de funcție a locului și memorie istorică. De aceasta vor fi legați naratori care au legătură și nu prea cu misterul nostru. Ileana e fascinată de Tatarabuela, un fel de mama-bătrână a lui Țuculescu, deopotrivă prezență istorică și ficțională. Viitorul literaturii lumii e în mintea sud-americanilor, crede centenara. Foarte important este ce spune naratoarea despre bătrână, ca un fel de bază de selecție pentru orice scriitor: „În memoria ei fiecare se distingea printr-o ispravă care-l făcea unic". Tot o autoare, Tatarabuela păstrează nealterată istoria livrescă a locului.

De aceea fiii, nepoții și strănepoții sunt deopotrivă personaje reale și imaginate. Așa e Antonia, orfana sedusă și abandonată ori Pablo „Piciul” Chiquito, alt orfan suferind de mai multe complexe psihanalizabile.

Ei interacționează cu eroii noștri pierduți înadins în refacerea zigzagată a adevărului de un autor-narator ludic și fascinat de strategii spectaculare.

Imaginarul este cel preferat și de Pablo, adică desprins din viziunea unor Almodovar și Woody Allen. Astfel că nu vor lipsi nimfetele, nici aprecierile caleidoscopice. Nina este o nimfetă trezită brusc la realitate de brutalitate. Sau Lila, nimfeta româncă forțată să se prostitueze după ce se îndrăgostește de un fals prinț, fiind ucisă pentru că destăinuia reporteriței Ileana adevăruri supărătoare pentru interlopi. Este narațiunea cea mai reușită a periplului polifonic, amintind de romanul lui Alice Sebold, *Minunatele oase,* chiar dacă în mare este o poveste fidelă unui complex Stockholm.

Până la urmă, misterul esențial pornește și se sfârșește alături de frații despărțiți și inseparabili, orfani rivali și indestructibili. Cele trei femei, care vin din afară în Spania pentru a realiza un tip de adevăr despre ele și alții, refac în cele din urmă un scenariu și un tip de adevăr. Lumea interlopă poartă în acest scenariu masca eroului negativ, de la Carlos Venegas, interlopul clasic, Sonia Mendez, concubina trădată de maternitatea interzisă ori Manolo Ramirez, locotenentul lui Carlos, la interlopii români, neconturați de-ajuns. Sile Clămparu și Vladone sunt simple siluete grotești. Între aceștia apare Oscar Delavilla, viciosul polițist construit în extreme tipice romantismului.

Stelian Țurlea este atras irezistibil de afinități, pe acest teritoriu invizibil aranjează strategic luptele psihologice și pe cele realiste. Claudia devenită Alexa împarte cu fiecare narator ceva memorabil, la fel cei din țară, după cum Sonia este „geamănul” lui Carlos și așa mai departe. Sunt eroi care nu se pot despărți de atracțiile acestea imperceptibile, fascinate de teoria afinităților. Chiar fără această conștiință, ele trăiesc frenetic atunci când trebuie să refacă o apropiere necunoscută sau înstrăinată.

Aceasta este proza lui Stelian Țurlea, o veșnic reluată criză a afinităților și identificărilor. Cercurile vicioase amână și reproduc modele care vor intermedia

finalmente regăsirile esențiale. Rămâne doar un mister neelucidat, eminamente necesar pentru cititorul ajuns prea aproape de granița intimă a adevărului. Dacă Ileana are puterea de a selecta informațiile, ea trece peste ce amănunte vrea pentru „a limpezi povestea”. De fapt, ea nu transcrie poveștile ori narațiunea străbunicii, ci totul poate fi povestea ei, în care oamenii sunt capitole, fișe de roman, portrete și schițe posibile de personaje. Senzația e că am pus mâna pe fișele de lectură ale unui scriitor a cărui treabă se rezumă la a realiza scheletul informațiilor. Ileana își asumă limpede perspectiva narativă. Ceilalți naratori vorbesc ca și cum ar mărturisi în fața unui reporter sau polițist sub acoperire. La fel mintea de computer a lui Delavilla, care reface frânturile de informații, dar scapă știrile adevărate, pe cei care sunt în spatele poveștii. Lumea interlopă nu este curățată, și nici măcar străbunica nu crede în miracole. În final rămân interogațiile specifice suspansului, oricine poate fi suspectul principal, mai ales cei neimplicați din țară, iar aventurile surorilor clasează un nou dosar pentru a face loc altuia, mai spectaculos.

Talentat și încăpățânat să monteze enigme sofisticate, Stelian Țurlea scrie roman cu nostalgia unui cititor ideal, nerăbdător să plece în căutarea Graalului la cel mai mic indiciu. *Te voi răpi la noapte*! este istoria alertă a unor afinități. Gândite în note sociale și psihologice, labirintice și concludente pentru o lume deopotrivă banală și magică, atracțiile sunt nuanțate memorabil de un maestru al genului. Din păcate, prea puțin cunoscut.

Marius Miheț
Familia, februarie 2012

Elemente metafizice în proza evenimențială

Stelian Țurlea este cunoscut ca un jurnalist temeinic și serios, așezat în sistematica de evenimente majore și de știri a realității. De aceea, cel mai recent roman al său „Te voi răpi la noapte!” (București, Cartea Românească, 2011) ne apare ca surprinzător prin mișcarea sigură a personajelor într-o lume imaginară. De la Nicolae Filimon la Rebreanu și de la Camil Petrescu la Nicolae

Breban și Augustin Buzura, romanul românesc s-a zbătut să se elibereze de biografic. Romanul nostru rămâne totuși marcat de intervenția biograficului în diegeză. Lumea imaginară plătește rate băncii de fapte a istoriei. În raport cu profilul profesional al lui Stelian Țurlea, epica face vizibil potențialul său de a construi în imaginar.

Armătura de adâncime a cărții o reprezintă competiția între frați. Pe de o parte, este vorba de două surori, Ilona și Ileana Caragea, iar pe de alta, de Memé Florescu și de sora sa Claudia. Ileana Caragea este jurnalist de investigații la ProTV și autoarea unui roman apreciat de critică. Background-ul relației între surori este acela al unei concurențe acerbe modelată de accente de răutate și invidie. „De când mă știu", observă Ileana Caragea referindu-se la sora sa, „urmărise să nu cumva să i-o iau înainte, să fiu mai curtată, mai iubită, simțea că se îneacă de ziua mea, când primeam în dar niște flecuștețe pe care ea nu le avea, sau când mi se oferea un premiu sau mi se făcea un compliment după care tânjea". Al doilea pilon al lumii concurențiale îl alcătuiesc Claudia și fratele său Memé Florescu. Aceștia „erau dintre acei frați care nu pot trăi unul fără celălalt, dar care de-abia se acceptă". Dacă Ileana și Ilona se află în competiție, între Claudia și Memé subzistă o adevărată rivalitate: „De când se știau, fusese o rivalitate incredibilă între ei". Părinții lor muriseră, ei crescuseră separat: el la Târgu Jiu la bunicii paterni, iar ea în București, la bunicii materni. După 1989 și-au făcut facultatea în Capitală și au moștenit o avere importantă. Sub inflexiunile rivalității au decis să-și deschidă fiecare câte o afacere. Claudia dă chix în a face profitabilă casa de modă deschisă împreună cu o basarabeancă. Memé o ajută cu bani să pună pe picioare o agenție de modelling. Sub această structură organizațională, Memé s-a edificat că se constituise o rețea de prostituție. Respingând un astfel de mod de a câștiga bani, a renunțat să-i mai acorde sprijin Claudiei. Aceasta părăsește țara. El o caută în toată Europa. Cu ani în urmă o găsise în Spania. Apoi dispăruse. Prezentul narativ este fixat în momentul în care Ileana Caragea publică romanul „Arunc-o pe soră-mea din tren", iar Ilona este angajată consilier juridic la prosperul om de afaceri Memé Florescu. Mai întâi, Ilona nu lecturează cartea. Ea este deranjată de faptul că Ileana i-o ia înainte

și supărată de faptul că, din ce înțelege din cronici, s-ar regăsi cumva în personajul principal. Apoi, citește cartea și găsește că ar putea exploata notorietatea surorii sale pentru a deveni ea vedetă. Îl convinge pe Memé să reediteze într-un tiraj mare romanul și să facă un film după carte în care ea să joace rolul principal. Pentru a perfecta înțelegerea, surorile se întâlnesc cu Memé. Odată ajunși la un acord, Memé profită de ocazie și îi relatează Ilenei că eforturile sale de a-și găsi sora în Spania fuseseră zadarnice. Discutase cu consulul de la Castellon (fost coleg de școală) și cu hispanistul Dan Munteanu (stabilit în Spania), dar nu reușise nimic. Cunoscând că Ileana Caragea făcuse în Spania pentru ProTV mai multe reportaje de succes, îi propune acesteia să se ocupe de găsirea Claudiei. Ileana Caragea acceptă misiunea, iar în 10 zile se instalează în zona Castellon. Investigațiile pornesc cu o întâmplare de rău augur: Ileana este molestată în hotel de o persoană necunoscută. Mediul spaniol în care pune întrebări Ileana este unul complex: emigranți, veniți din diferite zone ale mapamondului, infractori, prostituate, polițiști corupți, trafic de droguri, trafic de persoane, bani negri investiți în ocuparea de funcții politice.

Aici își are cartierul general emigrantul cubanez Carlos Venegas. După ani buni în care, ajutat de Manolo Ramirez, de iubita sa Sonia Mendez și de românul Sile Clămparu, păstrase controlul prostituției, al traficului de droguri și recuperărilor, la momentul prezenței Ilonei în zonă, afacerile sale sunt afectate de intrarea în joc a unor pretendenți la avantajele aduse de încălcările legii. Carlos Venegas nu izbutește să ajungă deputat. Acesta este momentul în care autoritatea de șef al interlopei este pusă sub semnul întrebării. El ia măsuri împotriva lui Alfonso și a lui Juanito. Alături de cluburile celor doi, Carlos Venegas consideră că și „casa de modă” a Alexiei (nume pe care și-l ia Claudia, sora lui Memé) îi afectează consistența sumelor provenite din prostituție. După devastarea clubului lui Alfonso, are loc asasinarea prostituatei Dolores, o legătură „emoțională” a polițistului Oscar Delavilla. Rezultă că întrucât Ileana luase interviu unei prostituate romance minore, fusese molestată în hotel de Sonia Mendez.

La București, constatând că sora sa Ileana ar putea deveni celebră în rezolvarea misiunii sale secrete, Ilona

decide să plece și ea în Spania s-o caute pe Claudia. Datorită faptului că, întâmplător, seamănă fizic cu Claudia și, totodată, face investigații despre respectiva, oamenii lui Carlos Venegas îi aplică o corecție fizică.

Odată declanșate evenimentele conflictuale, în joc intră polițistul Oscar Delavilla. Acesta lămurește lucrurile, o găsește pe Claudia (internată abuziv, într-un ospiciu de către un medic portughez, la ordinul lui Carlos Venegas) și îi interoghează pe vinovații de asasinarea prostituatei Dolores.

În plan evenimențial, accentul critic cade pe organizarea și funcționarea criminalității organizate în regiunea Castellon și pe conexiunile românești ale acesteia.

La nivel etico-metafizic, se marchează importanța emoțională, financiară, umanitară și informativă a relațiilor de familie. Memorabilă este rețeaua informativă a Tatarabuelei (persoană în vârstă de circa 100 de ani). Iese în evidență, sub aceeași amprentă, forța relației fraterne. Memé face eforturi și sacrificii pentru a-și găsi sora. Ileana și Ilona, prin demersul lor și prin accederea la un nivel mai ridicat al comprehensiunii reciproce, ajung să-și amelioreze legătura de familie. Concluzionează că împreună au „tulburat apele" pentru a o găsi pe Claudia. În raport de mărturisirea finală a Ilonei, Ileana conchide: „Eram uimită, nu credeam c-am să apuc ziua în care soră-mea Ilona să-mi recunoască și mie un cât de mic merit".

Per ansamblu, romanul se remarcă printr-o poveste formulată în linii clare și bine definite, care îl face ecranizabil. Apoi, atrage agenția capacitatea naratorului de a intra cu înțelegere în aerul lumii pe care o imaginează.

Finalmente, plăcerea lecturii și surplusul de expresivitate derivă din suveranitatea descrierii exacte, acuratețea conexării cuvintelor, eleganța și coerența frapării.

Interesantă și benefică această direcție evenimențial-metafizică a prozei pe care se înscrie Stelian Țurlea, el fiind printre puținii care ar putea-o continua și perfecționa.

Ștefan Vlăduțescu,
Revista de recenzii, 6 decembrie 2012

Stelian Țurlea
Te voi răpi la noapte!

„Stelian Țurlea, un autor care continuă să ne spună povești din lumea femeilor. Și sunt povești pe care nu le poți lăsa neterminate, ba chiar unele se vor a fi și recitite.”

Bogdan Romaniuc

„Închipuiți-vă într-un carusel care nu se mai oprește, deși simțiți nevoia să vă mai dați jos din când în când, pentru a vă mai potoli bătăile inimii, dorind însă imperios de a urca din nou în el.”

George Arion

„Talentat și încăpățânat să monteze enigme sofisticate, Stelian Țurlea scrie roman cu nostalgia unui cititor ideal, nerăbdător să plece în căutarea Graalului la cel mai mic indiciu.”

Marius Miheț

Ileana și Ilona, protagonistele din *Arunc-o pe soră-mea din tren*!, se întorc într-un nou roman semnat Stelian Țurlea. O anchetă periculoasă în Spania, o bătrână misterioasă care își conduce cu mână de fier familia, un comisar de poliție hotărât să afle adevărul și o enigmă imposibil de elucidat – iată ce vă așteaptă dacă deschideți acest roman care merge la turație maximă.

Stelian Ţurlea

te voi răpi la noapte!

„Stelian Ţurlea, un autor care continuă să ne spună poveşti din lumea femeilor. Şi sunt poveşti pe care nu le poţi lăsa neterminate, ba chiar unele se vor a fi şi recitite."

Bogdan Romaniuc

„Închipuiţi-vă într-un carusel care nu se mai opreşte, deşi simţiţi nevoia să vă mai daţi jos din când în când, pentru a vă mai potoli bătăile inimii, dorind însă imperios de a urca din nou în el."

George Arion

„Talentat şi încăpăţânat să monteze enigme sofisticate, Stelian Ţurlea scrie roman cu nostalgia unui cititor ideal, nerăbdător să plece în căutarea Graalului la cel mai mic indiciu."

Marius Miheţ

Ileana și Ilona, protagonistele din *Arunc-o pe soră-mea din tren!*, se întorc într-un nou roman semnat Stelian Țurlea. O anchetă periculoasă în Spania, o bătrână misterioasă care își conduce cu mână de fier familia, un comisar de poliție hotărât să afle adevărul și o enigmă imposibil de elucidat – iată ce vă așteaptă dacă deschideți acest roman care merge la turație maximă.

ISBN 978-606-8959-30-6
9 786068 959306

virtual project

CRIME SCENE PRESS

Foto copertă © Yuri Hvostenko | Dreamstime.com

[1] Tatarabuela (sp.) – stră-străbunică

Table of Contents

Prolog
1. Ileana
2. Antonia
3. Pablo
4. Nina
5. Lila
6. Matei
7. Oscar
8. Carlos
9. Xavier
10. Ilona
11. Sonia
12. Manolo
11. Vladone
14. Ileana
Repere critice

Table of Contents

Prolog	6
1. Ileana	10
2. Antonia	26
3. Pablo	32
4. Nina	39
5. Lila	45
6. Matei	59
7. Oscar	64
8. Carlos	72
9. Xavier	77
10. Ilona	81
11. Sonia	95
12. Manolo	103
11. Vladone	110
14. Ileana	113
Repere critice	121